



HARUKI MURAKAMI KAFKA ON THE SHORE

2021

မိုးသက်ဟန်
ကမ်းခြေပေါ်မှာ
ကက်ဖက်

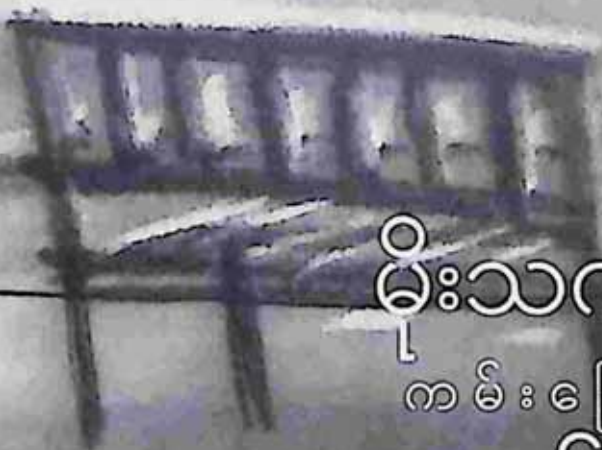
mgyc.com

mgyoe.com

SAMPLE BOOK



HARUKI MURAKAMI KAFKA ON THE SHORE



မိုးသက်ဟန်
ကမ်းခြေပေါ်မှာ
ကက်ဖကာ

3/21
2021

ISBN 978-99971-44-58-4



ပြန်ပို့မှုစာရင်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပထမအကြိမ် - ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်။ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
- ဒုတိယအကြိမ် - ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၂၁ ခုနှစ်။ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- မျက်နှာပုံးနှင့် ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)
- အတွင်းပုံနှိပ် - အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော် - ဇော်မောင်
- တန်ဖိုး - ၉၆၀၀ ကျပ်

ကမ်းခြေပေါ်မှာ ကက်ဖကာ

မိုးသက်ဟန်
မြန်မာပြန်သည်







ကျီးကန်းဆိုတဲ့ကောင်

“ဒီတော့ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စကိုကော မင်း စီစဉ်ပြီးပြီလား”

လို့ ကျီးကန်း ဆိုတဲ့ ကောင်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခြောက်ကပ်ကပ်အသံနဲ့ မေးတယ်။ ဘယ်လို အသံမျိုးလဲ ဆိုတော့ အခုမှ အိပ်ရာထလာလို့ ပါးစပ်ကြီး လေးလံ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ အသံမျိုးပေါ့။ ဒီကောင်ကတော့ တမင်လုပ်ထားတဲ့ အသံကြီးပါ။ သူ လုံးဝ အိပ်လိုက်တယ်။

“ဘယ်လောက်လဲ”

ခေါင်းထဲမှာ ကိန်းဂဏန်းတွေကို ရေတွက်မိတယ်။

“ငွေသားချည်းပဲ ယန်း ၄၀၀၀၀၀ နီးပါး ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ATM စက်ထဲကလည်း ထုတ်လို့ ရသေးတယ်။ သိပ်မများပေမယ့် လောက်မှာပါ။ အချိန် အတိုင်းအတာ တစ်ခုလောက် ထိပေါ့”

“မဆိုးပါဘူး”

ကျီးကန်းဆိုတဲ့ ကောင်က ပြောတယ်။

“အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခု”

ကျွန်တော် သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“ဒီပိုက်ဆံတွေဟာ ဆန်တာကလော့စ်ဆီကနေ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင် ရတာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ မင်း ပြောတာ မှန်တယ်”

လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ကျီးကန်းဟာ လှောင်ပြုံး ပြုံးပြီး ဘေးဘီကြည့်နေတယ်။

“ငါ့အထင် မင်း အံ့ဆွဲထဲက နှိုက်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

mgyoe.com

ကျွန်တော် ဘာမှ သူ့ကို ပြန်မပြောဘူး။ ဘယ်သူ့ပိုက်ဆံအကြောင်း ပြောနေတာလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး သိတယ်။ ဒီတော့ အရစ်ရှည် စစ်ကြောရေး လုပ်နေစရာ မလိုဘူးပေါ့။ သူ ကျွန်တော့်ကို အကျပ်ရိုက်အောင် သက်သက် လုပ်နေတာပါ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး” လို့ ကျီးကန်းက ပြောတယ်။

“မင်း ဒီပိုက်ဆံ လိုနေတာပဲလေ။ ဒါ ရဖို့ မင်းအနေနဲ့ တောင်းချင် တောင်းရမယ်၊ ခိုးချင်ခိုးရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ချေးသင့် ချေးရမှာပေါ့။ ဒီလောက်ကတော့ မင်းအနေနဲ့ လုပ်နိုင်ပါ တယ်။ အခုအချိန်ပေါ့။ အဲဒီပိုက်ဆံတွေအားလုံး ကုန်သွားရင် ဘာလုပ်မယ် စဉ်းစားထားလဲ။ ပိုက်ဆံ ဆိုတာက တောထဲမှာ အလေ့ကျပေါက်တဲ့ မှိုတွေလို မဟုတ်ဘူး။ သူ့အလိုလို ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ မင်း သိမှာပါ။ မင်း စားဖို့ လိုမယ်၊ အိပ်ဖို့ နေရာ လိုမယ်။ တစ်နေ့ မင်းပိုက်ဆံတွေ ကုန်သွားမှာပဲ”

“ကုန်သွားတဲ့အချိန်ရောက်မှ စဉ်းစားတော့မယ်”

လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“အချိန်ရောက်မှ”

ကျီးကန်းက ကျွန်တော် ပြောတာ ပြန်ပြောတယ်။ ဒီစကားလုံးတွေကို သူ့လက်နဲ့ ဖိထားသလိုပဲ။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“အလုပ်တစ်ခု ရှာတာမျိုး ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခု လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

ကျီးကန်းဟာ ခေါင်းကို ခါတယ်။

“ကမ္ဘာကြီးအကြောင်းကို မင်း သင်ယူရမှာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ နားထောင်၊ ဟိုးအဆေးက မရောက်ဖူးတဲ့ နေရာမှာ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လို အလုပ်ရမှာလဲ။ မင်းက ဂျူနီယာ ဟိုက်စကူးတောင် ပြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ဘယ်သူက အလုပ်ခန့်မှာလဲ”

ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီး နီသွားတယ်။ ကျွန်တော်က မျက်နှာနီလွယ်တယ်။

“မေ့ထားလိုက်၊ မင်းက အခုမှ အပြင်ထွက်မှာ။ မင်းကို စိတ်ဓာတ်ကျစေ မယ့် စကားမျိုး ငါ မပြောသင့်ဘူး။ မင်း ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာကို မင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီပဲ။ စပြီးလုပ်ရမှာက လက်တွေ့ဖြစ်ဖို့ပဲ။ ဘီးတွေကို စလည်အောင် လုပ်ရမယ်။ ဒါက မင်းဘဝပဲ။ အခြေခံအားဖြင့်တော့ မင်း မှန်တယ်ထင်လို့ သွားတာပဲ မဟုတ်လား”

လို့ ကျီးကန်းက ပြောတယ်။

“မှန်ပါတယ်။ ဒါက ကျွန်တော့်ဘဝပဲ”

“တစ်ခုတော့ ပြောစရာရှိတယ်။ မင်း တကယ်ဖြစ်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ဒီထက်မက အဆပေါင်းများစွာ မာကျောဖို့ လိုတယ်”

“ငါ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်မှာပါ”

လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီလို ပြောခဲ့တဲ့အတွက်ပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရပြီး ကျွန်မ လုပ်ခဲ့
တာအတွက် အရှက်ရနေမိပါတယ်။

ကျွန်မ ရှင်းပြချင်လို့ ခုလို စာအရှည်ကြီး ရေးလိုက်ရတာပါ။ ဆရာဟာ အလုပ်များပြီး
အချိန်မပေါ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ဆရာ မအားခဲ့ရင်လည်း
ဒီစာဟာ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ တောင်ရောက် မြောက်ရောက် ရေးထားတဲ့ စာတစ်စောင်
အဖြစ် သဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် လွှင့်ပစ်လိုရပါတယ်။ ကျွန်မ ပြောသင့်တယ်လို့
ခံစားရပြီး တတ်နိုင်သေးတဲ့ အချိန်မှာ စာရေးပြီး သိသင့်တယ်လို့ ယူဆရသူထံ စာရေးလိုက်တာပါ။
ကျွန်မ နေမကောင်း ဖြစ်တာကနေ ပြန်ကောင်းလာခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် အချိန်မရွေး ပြန်ဖြစ်
နိုင်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကိုတော့ ထည့်သွင်းစဉ်းစားစေချင်ပါတယ်ရှင်။

ကလေးတွေကို တောင်ကုန်းပေါ် ခေါ်မသွားခင် ညမှာ အရုဏ်မတက်ခင် ကျွန်မ
အမျိုးသားကို ကျွန်မ အိပ်မက်မက်တယ်။ သူဟာ တာဝန်နဲ့ စစ်ပွဲထဲကို ရောက်လို့နေပါတယ်။
အိပ်မက်ဟာ တကယ့်ကို အပြင်မှာ ဖြစ်သလို လက်တွေ့ဆန်ခဲ့ပြီး လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေ
ပါဝင်ခဲ့တယ်။ ဒီလို အိပ်မက်တွေက အသက်ဝင်လွန်းလို့ အိပ်မက်လား၊ တကယ်လား
ခွဲခြားရခက်တယ်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ချစ်တင်းနှော နေခဲ့တယ်။
အဲဒီကျောက်ဖျာက တောင်ထိပ်မှာရှိတဲ့ မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ ကျောက်ဖျာပဲ။ ကျောက်ဖျာဟာ
တာတာမီ ဖျာနှစ်ချပ်စာ ရှိပြီး မျက်နှာပြင်က ချောမွေ့ စိုထိုင်းနေတယ်။ တိမ်တွေ အရမ်းထူတယ်။
မကြာခင် မုန်တိုင်းတိုက်တော့မယ့်ပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ လေတစ်စက်မှ မတိုက်ဘူး။ ညနေရီတရော
အချိန်ပါ။ ငှက်တွေဟာ အလောတကြီးနဲ့ သူတို့ရဲ့ အသိုက်တွေဆီကို ပြန်လာနေတယ်။
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ တိမ်ထူထူ ကောင်းကင်အောက်မှာ တိတ်တဆိတ် ဆက်ဆံလို့
နေကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့ လက်ထပ်တာ မကြာသေးဘူး။ စစ်က ကျွန်မတို့ကို
ခွဲခဲ့တာ။ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ကျွန်မယောက်ျားအတွက် တောက်လောင်နေတယ်။

ဖော်ပြလို့ မရနိုင်တဲ့ သာယာမှုကို ခံစားခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ပုံစံမျိုးစုံကို
ထပ်ပြန်တလဲလဲ လုပ်ကြပြီး အကြိမ်ကြိမ် ပြီးခဲ့ကြတယ်။ ခု ပြန်တွေးကြည့်တော့ ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်ဟာ အေးအေးနေတတ်ပြီး အိပ်မက်နဲ့ အပြင်ဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ ဆိုတာကို
သိလာတယ်။ ကျွန်မတို့ စိတ်ဆန္ဒကို အဲဒီလောက် တစ်ခါမှ မခံစားဖူးဘူး။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အချုပ်အနှောင်တွေကို ဘေးချိတ်ပြီး တိရစ္ဆာန်တွေလို နေခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်မ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်တော့ အပြင်မှာ မှောင်နေဆဲပဲ။ ကျွန်မ ကြောင်တိ
ကြောင်တောင် ခံစားရတယ်။ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ လေးလံနေပြီး ကျွန်မ အမျိုးသားက
ကျွန်မအထဲကို ခပ်နက်နက် ထည့်ခဲ့တယ်လို့ ခံစားနေရတယ်။ ကျွန်မ နှလုံးခုန်တာ မြန်နေပြီး
အသက်ရှူရခက်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ လိင်ဆက်ဆံပြီးခါစလို စိုစွတ်နေတယ်။ အိပ်မက်
မဟုတ်ဘဲ တကယ်ကို ဆက်ဆံခဲ့ရသလို ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ပြောရမှာလည်း ရှက်ပါရဲ့။
ကျွန်မ တစ်ကိုယ်တော် အာသာဖြေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ရမ္မက်စိတ်က ပြင်းထန်နေတာမို့
တစ်ခုခု လုပ်လိုက်မှ ငြိမ်ကျသွားနိုင်လို့ပါ။

အဲဒီနောက် ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းကို စက်ဘီးစီးသွားခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကလေး
တွေ ခြံရံလို့ အိုဝမ်ရာမတောင်ကို ထွက်ခဲ့တယ်။ တောင်တက်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတုန်း

လိင်ကိစ္စရဲ့ နောက်ဆက်တွဲတွေကို ကျွန်မ ခံစားနေရဆဲပဲ။ ကျွန်မ တတ်နိုင်တာဆိုလို့ မျက်လုံး မှိတ်ပြီး ကျွန်မယောက်ျားက အထဲကို ထည့်တာ၊ သူ့အရည်တွေကို ကျွန်မ ဝမ်းဗိုက်နံရံပေါ် ပက်တာတွေကို မြင်ယောင်နေတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် ကလေးတွေကို တောင်ပေါ် ခေါ်သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်မ အိပ်ငိုက်နေတုန်းပဲ။ လက်တွေ့ဖြစ်သလို လိင်ရမ္မက် အိပ်မက်ရဲ့ အလယ်မှာပဲ ရှိနေသလို ခံစားရတယ်။

တောင်ပေါ်တက်ပြီး ကျွန်မတို့ ရည်စူးတဲ့နေရာကို ရောက်လို့ ကလေးတွေ မှိုခူးထွက်ဖို့ တာစူနေချိန်မှာ ကျွန်မ ရာသီစလာတယ်။ လာရမယ့်အချိန် မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ဆုံး ရာသီ လာထားတာ ဆယ်ရက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီ လိင်ရမ္မက် အိပ်မက်က ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တစ်ခုခု ရောမွှေလိုက်သလို ပြောင်းလဲစေခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ဒီအတွက် ဘာမှ မပြင်ဆင်လာခဲ့ဘူး။ ကျွန်မတို့ မြို့နဲ့ဝေးတဲ့ တောင်ပေါ်ကိုလည်း ရောက်လို့နေတယ်။

ကလေးတွေကို ကျွန်မ ခဏနားဖို့ ပြောပြီး တောထဲကို ဝင်ပြီး ကျွန်မ တစ်ယောက် တည်း ဝင်၊ ပါလာတဲ့ သဘက်နှစ်ထည်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးရတယ်။ သွေးတွေ အများကြီး ဆင်းနေတယ်။ တော်တော်တော့ ရှုပ်နေခဲ့တယ်။ ကျောင်းကို ပြန်ရောက်တဲ့အထိ အဆင်ပြေအောင် ကျွန်မ စီစဉ်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့သလို ဘာကိုမှ အာရုံမစိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မ အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရတယ်။ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ အိပ်မက်ရယ်၊ တစ်ကိုယ်တော် အာသာဖြေတာရယ်၊ ကလေးတွေ ရှေ့မှာ လိင်စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်မက်နေတာတွေအတွက်ပေါ့။ ပုံမှန်ဆို ကျွန်မဟာ ဒီလို အတွေးမျိုးကို ထိန်းချုပ်တတ် လေ့ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်မ ကလေးတွေကို အုပ်စုလိုက် မှိုခူးထွက်ခိုင်းလိုက်ပြီး ခဏနေရင် ပြန်မှကောင်း မယ်လို့ တွေးခဲ့မိတယ်။ ကျောင်းရောက်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကောင်းကောင်း ဆေးကြောနိုင် မှာလေ။ ကျွန်မ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကလေးတွေ မှိုခူးနေတာကို ထိုင်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ကျွန်မ သူတို့နဲ့ခေါင်းတွေကို ရေတွက်နေတာနဲ့ တစ်ယောက် မှ မျက်စိအောက်က မပျောက်ကြဘူး။

ခဏနေတော့ ကလေးတစ်ယောက် လက်ထဲမှာ တစ်ခုခု ကိုင်ပြီး ကျွန်မ ဆီ လျှောက်လာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ နာကာတာ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးပါ။ သတိလစ်ပြီး ဆေးရုံတက်လိုက်ရတဲ့ ကလေးပါပဲ။ သူဟာ ကျွန်မ သုံးခဲ့တဲ့ သွေးပေးနေတဲ့ သဘက်တွေကို ကိုင်ထားတယ်။ ကျွန်မ တွေ့တော့ မျက်လုံးတွေတောင် မယုံနိုင်ဘူး။ ကလေးတွေ မရောက်နိုင် တဲ့ ခပ်ဝေးဝေးနေရာမှာ ကျွန်မ သေသေချာချာ ငှက်ခဲ့တာပါ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်လဲဆိုတာ နားလည်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဘယ်သူမှ မမြင်စေချင်လို့ ငှက်ထားခဲ့တာပဲလေ။ သူ ဘယ်လို ရှာဖွေတွေ့ခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်မ မတွေးတတ် အောင်ပါဘဲ။

ကျွန်မ သူ့ကို ဘာလုပ်လိုက်လဲ ဆိုတာတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကို ပါးရိုက်နေမိခဲ့တယ်။ သူ့ပခုံးကို ဆွဲပြီး ပါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်နေမိတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို ဘာအော်ပြောခဲ့လဲ ဆိုတာကို မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်မ စိတ်ထိန်းလို့ မရခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ ပုံမှန်စိတ်မရှိတော့ဘူး။ အရှက်ရမှုကြောင့် ကျွန်မ ရှောင်အရမ်းဖြစ်သွားခဲ့တာလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်မ အရင်က ဘယ်ကလေးကိုမှ တစ်ခါမှ မရိုက်ခဲ့ဖူးဘူး။ အဲဒီလို လုပ်နေတာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။

နောက်တော့ ကလေးတွေက ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ တချို့က ထိုင်လို့၊ တချို့က မတ်တတ်ရပ် အားလုံးက ကျွန်မကို ကြည့်နေကြတယ်။ သူတို့ အားလုံးရှေ့မှာ ကျွန်မ သွေးဆုတ်ဖြူရော်စွာ ရပ်လို့နေတယ်။ နာကာတာဟာ သွေးပေနေတဲ့ သဘက်တွေနဲ့အတူ လဲကျသွားတယ်။ အချိန်ဟာ အေးခဲလို့ နေခဲ့တယ်။ ဘယ်သူမှ မလှုပ်ဘူး။ ဘယ်သူမှ စကားမပြောကြဘူး။ ကလေးတွေဟာ ကြက်သေ သေလို့နေတယ်။ သူတို့ မျက်နှာဟာ ကြေးမျက်နှာဖုံးတွေလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ တောအုပ်ထဲမှာ ကြီးမားတဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကြီး ဖြစ်နေ တယ်။ ငှက်တွေ အော်မြည်သံပဲ ကြားရတယ်။ အဲဒီ မြင်ကွင်းကို ကျွန်မ စိတ်ထဲကနေ ထုတ်လို့ မရဘူး။

အချိန် ဘယ်လောက်ကြာသွားလဲ ကျွန်မ မသိဘူး။ သိပ်တော့ကြာမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချိန်က ကျွန်မကို ကမ္ဘာ့ အစွန်းတစ်ဖက်ကို ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ တဖြည်းဖြည်း အသိပြန်ဝင်လာတယ်။ ကျွန်မ ဘေးက ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အရောင်ဟာ ပြောင်းလဲစပြုလာတယ်။ သွေးပေနေတဲ့ သဘက် နှစ်ထည်ကို ကျွန်မ နောက်မှာ ဝှက်လိုက်တယ်။ လဲကျနေတဲ့ နာကာတာ ကို ပွေ့ချိုလိုက်တယ်။ သူ့ကို ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်မ တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ ဆရာမ မှားပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့တယ်။ သူဟာ ရှေ့ခံဖြစ်နေ တုန်းပဲ။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ကျွန်မ ပြောတာတောင် ကြားမယ် မထင်ဘူး။ သူ့ကို ကျွန်မ ပွေ့ထားရင်း တခြားကလေးတွေကို မှီဆက်ခူးဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့လဲဆိုတာ သူတို့ နားလည်ပုံ မရကြဘူး။ အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်နေတော့ သူတို့အတွက် ထူးဆန်းနေတယ်။

ကျွန်မ နာကာတာကို ပွေ့ရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မ ပျောက်ကွယ်သွား ရင် သွား၊ မဟုတ်ရင် သေရင်သေ ဆိုတဲ့စိတ် ဖြစ်နေတယ်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတစ်ဖက်မှာ အကြမ်းဖက်မှုတွေ ဆက်လက် ဖြစ်ပွားနေပြီး မရေနိုင်အောင် လူတွေ သေလို့နေတယ်။ ဘယ်ဟာ က မှန်လဲ၊ ဘယ်ဟာက မှားလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ မသိတော့ဘူး။ ကျွန်မ ကမ္ဘာကြီးကို တကယ် ပဲ မြင်တွေ့နေရတာလား။ ကျွန်မ ကြားနေရတဲ့ ငှက်သံတွေက တကယ့်အစစ်အမှန်တွေလား။ ကျွန်မ တောအုပ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးလွန်းစွာ ဗိုက်ထဲက သွေးတွေ ဒလဟော စီးဆင်းရင်းနဲ့ပေါ့။ ကျွန်မ အသံမထွက်ဘဲ ငိုနေမိတယ်။

နောက်တော့ ကလေးတွေ အကုန်လုံး လဲကျကုန်တယ်။

တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ကျွန်မ စစ်တပ်က လူတွေကို အမှန်အတိုင်း မပြောခဲ့ဘူး။ စစ်ပွဲကာလဖြစ်လို့ တစ်ခုခု လွဲမသွားဘဲ ပုံမှန်ဖြစ်အောင် နေနေရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ ရာသီလာတဲ့အကြောင်း၊ နာကာတာ သွေးပေတဲ့ သဘက်တွေ တွေ့တဲ့အကြောင်း၊ ကျွန်မ သူ့ကို ရိုက်တဲ့အကြောင်းတွေ မပြောခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ အဲဒီလို ထိမ်ချန်ခဲ့တာကြောင့် ဆရာရဲ့ စစ်ဆေးမှုမှာ အဟန့်အတားဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ခုလို ရင်ဖွင့်လိုက် ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်သက်သာရာရသွားသလဲ ဆိုတာ ဆရာ သိမယ် မထင်ဘူး။

ကလေးတွေ တစ်ယောက်မှ မမှတ်မိတာလည်း ထူးခြားပါတယ်။ သွေးပေနေတဲ့ သဘက်တွေအကြောင်း၊ နာကာတာကို ကျွန်မ ရိုက်တဲ့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မမှတ်မိကြဘူး။

mgyoe.com

အဲဒီမှတ်ဉာဏ်တွေဟာ သူတို့ခေါင်းထဲကနေ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ နောက်တော့ ကလေး တစ်ယောက်ချင်းကို ကျွန်မ ပြောသလိုပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို အတည်ပြုဖို့ သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ အုပ်စုလိုက် ကိုမာ ဖြစ်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မ သူ့ရဲ့ ဆရာမဟောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ နာကာတာအကြောင်း နည်းနည်း ပြောပြချင်ပါတယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် သူ ဘာဆက်ဖြစ်လဲ ဆိုတာကို ကျွန်မ မသိပါဘူး။ စစ်ပြီးလို့ အမေရိကန်အရာရှိက ကျွန်မကို ခေါ်ပြီး အင်တာဗျူးချိန်မှာ သူ တိုက်ချိက ဆေးရုံမှာ သတိပြန်ရနေပြီလို့ ပြောပါတယ်။ အရာရှိက ကျွန်မကို အသေးစိတ် မပြောပြပါဘူး။ ဒီလောက်တော့ ဆရာလည်း သိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

နာကာတာဟာ ကျွန်မတို့မြို့ကို စစ်ရှောင်ရင်း ရောက်လာတဲ့ ကလေး ငါးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီ ငါးယောက်ထဲမှာ သူဟာ ဉာဏ်အကောင်း ဆုံးနဲ့ အဆင့်အကောင်းဆုံး ရတဲ့ ကလေးပါ။ သူ့ပုံစံက နှစ်လို့ဖွယ်ကောင်းပြီး အမြဲတမ်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်တတ်ပါတယ်။ သူဟာ လိမ္မာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး သူ့နဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ဘယ်တော့မှ မပါတတ် ပါဘူး။ အတန်းထဲမှာ သူ့သဘောနဲ့သူ ဘယ်တော့မှ မဖြေတတ်ဘူး။ ကျွန်မ မေးလိုက်တိုင်းတော့ သူက အဖြေမှန်ကို ဖြေတတ်ပါတယ်။ သူ့အမြင်ကို မေးတိုင်းလည်း ဘယ်အကြောင်းအရာ ဖြစ်ဖြစ် ကျိုးကြောင်းဆီလျော်စွာ သုံးသပ်ပြတတ်ပါတယ်။ အတန်းတိုင်းမှာ သူ့လို ကောင်းကောင်း လမ်းညွှန်ပေးရင် တစ်နေ့မှာ တက္ကသိုလ်ကောင်းကောင်း တက်ခွင့်ရပြီး အလုပ်ကောင်းကောင်း ရမယ့် ကလေးတစ်ယောက် ရှိစမြဲပါ။ မွေးရာပါ ပါရမီပါလာတဲ့ ကလေးမျိုးပါ။

သူ့ရဲ့ ဆရာမဟောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မ သဘောမကျတဲ့ အချက် နှစ်ချက် သူ့ဆီမှာ ရှိနေပါတယ်။ မကြာခဏ ဆိုသလို အလျှော့ပေးချင်တတ်တဲ့ စိတ်ပါပဲ။ ခက်တဲ့ ပုစ္ဆာတွေ တွက်ခိုင်းရင် သူ ပျော်ပုံမရပါဘူး။ အောင်မြင်အောင် မကြိုးစားချင်ဘဲ ရှုပ်ထွေးတာနဲ့ မှားမှာကို သူ မခံနိုင်ဘူး။ သူဟာ သက်ပြင်းမချ တတ်သလို ပြုံးလည်း မပြုံးတတ်ဘူး။ သူ မဖြစ်မနေ လုပ်ရမှာမို့ လုပ်လိုက်ရတဲ့ ပုံစံတွေ တွေ့ရတယ်။ သူ လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းတော့ လုပ်တတ်တယ်။ စက်ရုံအလုပ်သမားတစ်ယောက် အလုပ်လုပ်သလိုပဲ။ လက်ထဲမှာ ဝက်အူလှည့် ကိုင်ထားပြီး ရွှေလျားစက်လှေကားက ဝက်အူတွေ တစ်လုံးချင်း လိုက်ကျပ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးပါပဲ။

သူ့မိဘနဲ့ တစ်ခါမှ တွေ့ဖူး၊ မတွေ့ဖူးတော့ သေချာ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ ပြဿနာရှိတဲ့ပုံပါပဲ။ သူ့လိုပုံစံမျိုးတွေ ကျွန်မ အများကြီး မြင်ဖူးပါတယ်။ လူကြီးတွေဟာ တော်တဲ့ ကလေးတွေအပေါ်မှာ တာဝန်ပိုပေးတတ်တယ်။ လုပ်နိုင်ပါစေဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ပေါ့။ အဲဒီလို ကလေးတွေဟာ တာဝန်ပိုပြီး ပွင့်လင်းမှုနဲ့ သဘာဝအတိုင်း ခံစားတတ်မှုတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်လာတတ်တယ်။ သူတို့ကို အဲဒီလို ဆက်ဆံလေ၊ သူတို့ဟာ အခွံထဲဝင်နေပြီး အရာရာကို အဲဒီအခွံထဲ ထည့်တတ်ကြတယ်။ အဲဒီအခွံကို ဖွင့်ချဖို့အတွက် သူတို့ အချိန်တော်တော်ယူရတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ စိတ်ဟာ အလွယ်တကူ ပုံသွင်းလို့ရအောင် ပျော့ပျောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့စိတ် မာကျောသွားရင်တော့ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်ဖို့ မလွယ် တော့ဘူး။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ အမြင်ကို ထပ်မပြောတော့ပါဘူး။ ဒီနယ်ပယ်က ဆရာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ နယ်ပယ်ပါ။

ကောင်လေးရဲ့ နောက်ခံသမိုင်းမှာ အကြမ်းဖက်မှုတွေ ရှိမယ်လို့ ကျွန်မ ခံစားမိတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ကြောက်ရွံ့မှုတွေ တွေ့နေရတတ်ပြီး ရေရှည် ကြုံတွေ့လာတဲ့ အကြမ်းဖက်မှုကို သဘာဝအတိုင်း တုံ့ပြန်နေသလိုမျိုး တွေ့ရတယ်။ အကြမ်းဖက်မှု ရေချိန် ဘယ်လောက်ရှိလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ နာကာတာဟာ စည်းကမ်းရှိတဲ့ ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး သူ့ရဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုကို သူ့ဘာသာသူ ဝှက်ကွယ်ထားနိုင်တယ်။ တစ်ခါ တလေတော့ သူ့ရဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုကို သူ့ကိုယ်တိုင် မသိဘဲ ကြောက်ရွံ့နေတတ်ပြီး လှစ်ခနဲ ပေါ်သွားတာတွေ ရှိတတ်တယ်။ သူ့အိမ်မှာ အကြမ်းဖက်မှုတစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ သိနေတယ်။ ကလေးတွေနဲ့ နေပါများရင် ဒါကို သိလာတတ်ပါတယ်။

ကျေးလက်မိသားစုတွေက ပိုကြမ်းတမ်းတတ်ပါတယ်။ သူတို့ မိဘအများစုက လယ်သမားတွေ ဖြစ်ပြီး အလှည့်မိအောင် ရှာဖွေနေရတတ်တယ်။ သူတို့မိဘတွေဟာ တစ်နေကုန် မိုးလင်း၊ မိုးချုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်လာပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သောက်တတ်ကြတယ်။ ပြီးရင် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲပြီး လက်တွေ့ ပါလာတတ်တယ်။ လယ်သမား သားသမီးတွေဟာ အမြဲနာကျင်နေရတတ်ပြီး သူတို့မှာ စိတ်အမာရွတ်တွေ ရှိတတ်ကြတယ်။ နာကာတာရဲ့ အဖေက တော့ တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး သူ့အမေကလည်း ပညာတတ်တစ်ယောက် ဆိုတာ ကျွန်မဆီ ပေးဖူးတဲ့ စာတစ်စောင်ကို ကြည့်ပြီး သိနိုင်တယ်။ သူတို့ဟာ လူလတ်တန်းစား အထက်လွှာကပါပဲ။ သူတို့အိမ်မှာတော့ အကြမ်းဖက်မှု မရှိနိုင်ဘူးလို့ တွက်ဆရနိုင်သလို အနည်းဆုံးတော့ လယ်တောထဲက ကလေးတွေလောက် မဆိုးဘူးလို့ ဆိုရမှာပါ။ အကြမ်းဖက်ခံ ရတဲ့ ကလေးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ခံစားမှုတွေကို စိတ်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားတတ်တယ်။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ သူ့ကို တောင်ပေါ်မှာ အသိစိတ်ရှိသည် ဖြစ်စေ၊ မရှိသည် ဖြစ်စေ ရိုက်ခဲမိတဲ့အထိ ကျွန်မ အဲဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး။ နောင်တရမိသလို ရှက်လည်း ရှက်မိ တယ်။ မိဘတွေနဲ့ ခွဲပြီး သူနဲ့ မရင်းနှီးတဲ့နေရာမှာ လာပြီးတော့ ကျောင်းတက်နေရတဲ့ နာကာတာလို ကလေးအပေါ်မှာ ကျူးလွန်မိတဲ့အတွက် ပိုလို့တောင် နောင်တရမိတယ်။ သူ့ကို ရိုက်မိတာက နောက်ဆုံးတော့ အုပ်စုလိုက် သတိလစ်မှုရဲ့အစ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ ကျူးလွန်မိတဲ့ အကြမ်းဖက်မှုဟာ သူ့စိတ်ထဲမှာ သေနိုင်လောက် တဲ့ ထိုးနှက်ချက် ဖြစ်ပြီး အမြဲစွဲထင်နေမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်မ လုပ်ခဲ့တဲ့ နာကျင်မှုကို ကျွန်မ ပြန်ကုစားပေးခွင့်ရဖို့ မျှော်လင့်နေမိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခွင့်အရေး မရခဲ့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက နာကာတာဟာ တိုက်ခိုက်ဆေးရုံမှာ သတိလစ်ရက် ရောက်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီကတည်းက သူ့ကို ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကျွန်မ ဒီနေ့အထိ နောင်တရနေဆဲပါပဲ။ ကျွန်မ သူ့ပါးကို ရိုက်နေတုန်းက သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေတုန်းပဲ။ ကြီးမားတဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ အရှုံးပေးမှုကို သူ ခံစား နေခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မ စာ အရှည်ကြီး ရေးဖြစ်သွားတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ နောက်ထပ် ပြောစရာတစ်ခု ကျန်ပါသေးတယ်။ စစ်ပွဲပြီးခါနီးမှာ ကျွန်မ အမျိုးသား ဖိလစ်ပိုင်မှာ တိုက်ပွဲကျ သွားတာတောင် ကျွန်မ အဲဒီလောက် မခံစားခဲ့ရပါဘူး။ စိတ်ပျက်၊ ဒေါသဖြစ်တာမျိုး မခံစားခဲ့ရဘဲ ကူကယ်ရာမဲ့တဲ့ ခံစားမှုပဲ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ လုံးဝ မငိုခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ အမျိုးသားဟာ တစ်နေရာရာ၊ စစ်မြေပြင် တစ်ခုခုမှာ အသက်ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ် ဆိုတာ ကျွန်မ

တွက်ထားပြီးသား။ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်မ စာရေးပြီး ပြောပြတာပါ။ ကျွန်မရဲ့ လိင်စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်၊ အချိန်မတိုင်ဘဲ ရာသီလာတာ၊ နာကာတာကို ရိုက်တာ၊ ကလေးတွေ ထူးဆန်းတဲ့ ကိုမာ ဖြစ်သွားတာတွေ။ ကျွန်မ အမျိုးသား ဆုံးမှာ ရှောင်လွှဲမရနိုင်ဘူးဆိုတာ သိထားပါတယ်။ ကံကြမ္မာက ရေးဆွဲပြီးသား ဆိုတာ လက်ခံထားပါတယ်။ သူဆုံးတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းက ကျွန်မ သိပြီးသားအကြောင်းကို အတည်ပြုပေးတာပါ။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ ကျွန်မ တွေ့ကြုံခဲ့တာတွေရဲ့ အလွန်မှာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဟာ တောအုပ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီလို့ ကျွန်မ ခံစားရပါတယ်။

နိဂုံးချုပ်အနေနဲ့ ဆရာရဲ့ သုတေသနစာတမ်း အချက်အလက် ကြွယ်ဝပါစေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ ဆရာ။

လေးစားစွာဖြင့်





(၁၃)

နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်နေပြီ။ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ပြီး နေ့လယ်စာ စားရင်း ငေးကြည့်နေတုန်း အိုရီးမား ကျွန်တော့်ဘေးနားမှာ လာထိုင်တယ်။ ဒီနေ့ စာကြည့်တိုက်မှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိတယ်။ နေ့လယ်စာကတော့ ဘူတာနားက ဆိုင်က ဈေးအပေါဆုံး နေ့လယ်စာဘူးကိုပဲ အမြဲစားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စကားနည်းနည်း ပြောပြီးတဲ့နောက် အိုရီးမားက သူ့ ဆင်းဒဝစ်ချ် တစ်ဝက်ကို ပေးတယ်။

“ဒီနေ့ မင်းအတွက် ဆင်းဒဝစ်ချ် ပိုလုပ်လာခဲ့တယ်။ ဘာမှ တွေးမနေနဲ့။ မင်း ကြည့်ရတာ အစာစားနေတာနဲ့ မတူဘူး” လို့ သူက ပြောတယ်။

“ကျွန်တော် အစာအိမ်ကို ကျုံ့အောင် လုပ်နေတာ”

လို့ ကျွန်တော် ရှင်းပြလိုက်တယ်။

“ရည်ရွယ်ချက်နဲ့လား” လို့ သူ မေးတယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“ပိုက်ဆံ ချွေတာတဲ့ သဘောလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းထပ်ညိတ်လိုက်တယ်။

“ငါ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအရွယ်မှာ အခွင့်အရေး ရတိုင်း လိုအပ်တာ မှန်သမျှ ဖြည့်တင်းရမယ်။ အာဟာရ ရှိဖို့လည်း လိုတယ်”

သူ ကျွန်တော့်ကို ပေးတဲ့ ဆင်းဒဝစ်ချ်က တော်တော် အရသာရှိတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်ပြီး စစားလိုက်တယ်။ ဆယ်လ်မွန်မီးခိုးတိုက်၊ တောင်ကြာကလေးပင်နဲ့ ဆလတ်ရွက်တွေကို ပေါင်မုန့်နုအဖြူနဲ့ ညှပ်ထားတယ်။ ပေါင်မုန့်အခွံသားက ကြွပ်ကြွပ်လေး ရယ်။ ဒန့်သလွန်ရွက်နဲ့ ထောပတ်က ဆင်းဒဝစ်ချ်ကို ပြည့်စုံစေတယ်။

“ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် လုပ်တာလား”

လို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“ငါ့အတွက် လုပ်ပေးမယ့် လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

လို့ သူ ပြောတယ်။

ကျွန်တော် စက္ကူဘူးထဲက နွားနို့ကို သောက်နေတုန်း ဓာတ်ဘူးထဲက ကော်ဖီကို ခွက်ထဲ ထည့်သောက်နေတယ်။

“ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ဘာတွေ ဖတ်နေလဲ”

“နတ်ဆုမိ ဆိုဆီကီရဲ့ လက်ရာပေါင်းချုပ် ဖတ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ဝတ္ထုတချို့ကို မဖတ်ဖူးဘူး။ ခုလို ပေါင်းချုပ်ဖတ်ရတာ ကောင်းတယ်”

“သူ ရေးသမျှ ဖတ်ရတဲ့အထိတောင် သူ့ကို ကြိုက်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်တယ်။

သူ့လက်ထဲက ခွက်ကနေ ရေနွေးငွေ့တွေ တက်လာတယ်။ အပြင်မှာ မှောင်ပြီး တိမ်ထူနေတယ်။ မိုးကတော့ တိတ်သွားပြီ။

“ဒီကို ရောက်စက သူ့ရဲ့ ဘယ်ဝတ္ထုကို စဖတ်လဲ”

“သတ္တုတွင်းအလုပ်သမားနဲ့ ဘိန်းပန်းများ နှစ်အုပ်ကို ဖတ်ပြီးပြီ”

“သတ္တုတွင်း အလုပ်သမား”

လို့ အိုရီးမားက ပြောရင်း အဲဒီစာအုပ်အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားလို့နေတယ်။

“အဲဒီဝတ္ထုက တိုကျို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် သတ္တုတွင်း အလုပ်သမား ဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်း ရေးထားတာ မဟုတ်လား။ အပြင်လောကထဲ ပြန်မသွားခင် သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားတွေနဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ကာလတွေကို ဖြတ်သန်းရပုံ ရေးထားတာ မဟုတ်လား။ ငါ မှတ်မိပြီ၊ ဝတ္ထုက သိပ်မရှည်ဘူး။ ငါ ဖတ်တာ ကြာလှပြီ။ ဇာတ်လမ်းက ဆိုဆီကီရဲ့ ပုံစံ အတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရေးဟန်ကလည်း သိပ်မချောထားဘူး။ သူ့ရဲ့ စာအုပ်ကောင်း တစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဝတ္ထုမှာ ဘာကို ကြိုက်လဲ”

ဒီဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ကြိုက်တဲ့အကြောင်း စကားလုံးတွေနဲ့ ပြောပြဖို့အတွက် ကျွန်တော် ကျီးကန်းရဲ့ အကူအညီ လိုတယ်။ သူ ဘယ်နေရာ ရောက်နေလဲ။ ရောက်ရာနေရာ ကနေ ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး သူ့ရဲ့ အတောင်ပံတွေ ကားရင်း ကျွန်တော့်ကို စကားလုံး ရှာပေးမှ ရမယ်။

“အဓိက ဇာတ်ကောင်ဟာ ချမ်းသာတဲ့ မိသားစုကနေ ဆင်းသက်လာတယ်။ အဆင်မပြေတဲ့ အချစ်ရေးတစ်ခု ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ သူ လျှောက်သွားနေရင်း လူလည်ကျတဲ့ ဇာတ်ကောင်နဲ့ တွေ့တယ်။ သူ့ကို မိုင်းတွင်းမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။ အဲဒီလူကိုယ်တိုင်ကလည်း အရှိမိုင်းတွင်းမှာ လုပ်နေတာ ဆိုတော့ သူ့နောက်ကို လိုက်သွားခဲ့တယ်။ သူ မြေအောက်အနက်ကြီးတွေထဲ ဆင်းပြီး သူ မျှော်လင့်မထားနိုင်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ရခဲ့တယ်။ အပြစ်မဲ့တဲ့ သူဌေးသားလေးဟာ ဆန်ကုန်မြေလေး လူပေါ့လူသွမ်းတွေနဲ့ တွေ့ဆုံ ကျင်လည်ခဲ့တယ်”

ကျွန်တော် နွားနို့ကို သောက်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောချင်တာတွေကို စုစည်းလိုက်တယ်။ ကျီးကန်း မလာခင် နည်းနည်းကြာသွားတယ်။ အိုရီးမားက စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ပါတယ်။

“မိုင်းတွင်းမှာ သေရေး ရှင်ရေး အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ သူ ရင်ဆိုင်ရတယ်။ နောက်ဆုံး တော့ သူ လာခဲ့တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဆီကိုပဲ ပြန်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားစေတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ၊ ဘဝအပေါ်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းပေါ် မေးခွန်းထုတ်တာတွေ ဖြစ်စေတဲ့ တွေးခေါ်မှုတွေလည်း မပါခဲ့ဘူး။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရဘူး။ သူ ရင့်ကျက်သွားတဲ့ အကြောင်းလည်း မပါဘူး။ အဲဒီစာအုပ် ကို ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ ထူးခြားတဲ့ ခံစားမှုကို ဖြစ်စေတယ်။ အဲဒါကပဲ ဆိုဆီကီ လိုချင်တာလား မသိဘူး။ ဒီစာအုပ် ဖတ်ပြီး ဘာရသွားလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော် မရှင်းပြတတ်ဘူး”

“သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားဟာ ဆိုဆီကီရဲ့ ဆန်ရှိရှိ၊ ခေတ်ပေါ် ဘိုင်ဒန်ရိုမန်လို့ ခေါ်တဲ့ ဇာတ်ကောင်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုပြတဲ့ ဝတ္ထုမျိုးတွေနဲ့ ကွဲတယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ အစ်ကို ပြောတာ ဟုတ်မှာပါ။ ဆန်ရှိရှိ ဆိုလည်း ဝတ္ထု ထဲမှာ ကြီးပြင်းလာတာပဲလေ။ အခက်အခဲတွေနဲ့ တွေ့မယ်။ အကြောင်းအရာတွေကို စဉ်းစားမယ်။ အတားအဆီးတွေကို ကျော်လွှားမယ်။ ဒါပေမဲ့ သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားထဲက ဇာတ်ကောင်က တော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်လာတာကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ လက်ခံလိုက်တယ်။ မကြာခဏ ဆိုသလို သူ့ရဲ့ သဘောထားတွေ ဝင်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုမှ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မရှိဘူး။ သူ့ရဲ့ အချစ်ရေး အကြောင်းကိုပဲ တွေးတွေးနေတယ်။ သူ မိုင်းတွင်းကနေ ပြန်ထွက်တော့လည်း လွယ်လွယ်လေးပဲ။ သူ ဝင်ခဲ့တုန်းကလိုပဲ။ သူကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လုပ်လိုက်တယ် ဆိုတာမျိုး မရှိဘူး။ သူဟာ လုံးဝ အပြုခံပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်ဘဝမှာ လူတွေဟာ အဲဒီလိုပဲလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူး”

“မင်းကိုယ်မင်း သတ္တုတွင်း လုပ်သား စာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင်လို့ ထင်နေ တာလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် အဲဒီလို တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ဒါပေမဲ့ လူတွေဟာ တစ်ခုခုကို ကပ်ငြိနေဖို့တော့ လိုတယ်”

လို့ အိုရှီးမားက ပြောတယ်။

“လူတွေ လိုအပ်တယ်။ မင်းလည်း ထို့အတူပဲ။ မင်းကိုယ်တိုင် နားမလည်ဘဲ ငြိတွယ်သွားတာမျိုး။ ဝိုထေး ပြောသလိုပေါ့၊ အရာရာဟာ တင်စားချက်တွေပဲ”

ကျွန်တော် သူ ပြောတာကို ခဏ စဉ်းစားလိုက်တယ်။

အိုရှီးမားက ကော်ဖီတစ်ကြိုက် သောက်လိုက်တယ်။

“ဘာပဲပြောပြောပါ။ သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားက စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း အိမ်ပြေးတွေပဲ မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခေါက်တောင် ပြန်ဖတ် ချင်လာပြီ”

ဆင်းဒဝစ်ချ်ကို ကုန်အောင်စားပြီး နားနိုးဘူးကိုညှစ်၊ အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

“အိုရှီးမား” လို့ ကျွန်တော် တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ပြီးတော့ ပြောလိုက်တယ်။

mgyoe.com

“ကျွန်တော် အကူအညီတောင်းစရာတစ်ခုရှိလို့။ ကျွန်တော့်မှာ အကြံဉာဏ် တောင်းစရာ ဆိုလို့ အစ်ကိုပဲ ရှိပါတယ်”

သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြီး မေးပါဆိုတဲ့ ပုံစံ လုပ်ပြတယ်။

“ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဇာတ်လမ်းရှည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီည အိပ်စရာ နေရာ မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အိပ်ရာအိတ် ပါပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အိပ်ရာတွေ ဘာတွေ မလိုပါဘူး။ ခေါင်းပေါ်မှာ အမိုးတစ်ခုရှိရင် ရပါပြီ။ အဲဒီလိုမျိုး ကျွန်တော် နေလို့ရမယ့် နေရာတစ်ခုခု ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနိုင်မလား”

“မင်းက ဟိုတယ်တွေ၊ အင်းတွေမှာ မနေချင်တော့ဘူး ထင်တယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

“ငွေကြေး ထည့်တွက်ဖို့ လိုလာလို့ပါ။ သိပ်ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး ငွေကြေး ချို့တဲ့ သွားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ရဲအဖွဲ့ရဲ့ သက်ငယ်ဌာနတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“အင်း”

အိုရှိုးမားဟာ သေချာစဉ်းစားပြီးတဲ့နောက် ပြောတယ်။

“မင်း ဒီနေရာမှာ နေလို့ရတယ်”

“စာကြည့်တိုက်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ စာကြည့်တိုက်မှာ အမိုးရှိတယ်။ အခန်းလွတ်လည်း ရှိတယ်။ ညဘက် ဘယ်သူမှ မနေဘူး”

“အဲဒီလို နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရပါတယ်။ ငါတို့ နည်းနည်းတော့ ကြိုတင်စီစဉ်ရမှာပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိဘူး။ ငါ စီစဉ်လို့ရပါတယ်”

“ဘယ်လို စီစဉ်မှာလဲ”

“မင်းဟာ စာအုပ်ကောင်းတွေ ဖတ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လေ့လာမှု လုပ်နေတာ မဟုတ်လား။ မင်း ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်မှု ရှိပြီး အမှီအခိုကင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ မင်းဟာ စည်းကမ်းရှိပြီး စိတ်စွမ်းအင်မြင့်တဲ့ ဘဝကို ထူထောင်နေတဲ့လူပဲ။ ဆိုလိုချင်တာက စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ အစာအိမ်ကိုတောင် ချုံ့နေတာ မဟုတ်လား။ ငါ မစွဆာအိက်နဲ့ စကား သွားပြောမယ်။ မင်းကို ငါ့လက်ထောက်အဖြစ် ခန့်ပြီး ဒီစာကြည့်တိုက်ထဲမှာ နေခွင့်ရအောင် ပြောလိုက်မယ်”

“ကျွန်တော့်ကို လက်ထောက်အဖြစ် တကယ် ခန့်ချင်လို့လား”

“မင်း လုပ်စရာ သိပ်မများပါဘူး”

လို့ အိုရှိုးမားက ပြောတယ်။

“အခြေခံအားဖြင့် စာကြည့်တိုက် အဖွင့် အပိတ် ကူညီရမယ်။ ကွန်ပျူတာတွေ၊ ပစ္စည်းတွေကို အကြီးစား ဆေးကြောစရာတွေ လုပ်ဖို့ လိုမယ်ဆိုရင် ပရော်ဖက်ရှင်နယ်တွေကိုပဲ ငှားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီကိစ္စမရှိရင် တခြား ကြီးကြီးမားမား လုပ်စရာ မရှိပါဘူး။ မင်း ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာ ကြိုက်တဲ့စာအုပ် ဖတ်နေရုံပဲ၊ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတာပေါ့”

ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။

“မစ္စဆာအိကီက လက်ခံပါ့မလား။ ကျွန်တော့်အသက် ၁၅ နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ။
ပြီးတော့ အိမ်ပြေး။ အဲဒါတွေကို သူမှ မသိတာ”

“ဒါပေမဲ့ မစ္စ ဆာအိကီက... ဘယ်လို ပြောရမလဲ”

လို့ ပြောရင်း အိုရှီးမားဟာ သင့်တော်မယ့် စကားလုံး ရှာရင်း ခေတ္တ ရပ်နေတယ်။

“သူများနဲ့ မတူဘူး”

“မတူဘူး”

“သူက သူများတွေနဲ့ မတူတဲ့အမြင် ရှိတယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

မတူတဲ့ အမြင်တဲ့။ ဘာကို ပြောတာလဲ။

“ဆိုလိုတာက သူဟာ ပုံမှန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့လား”

အိုရှီးမားက ခေါင်းကို ခါလိုက်တယ်။

“ငါ ဆိုလိုချင်တာ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ပုံမှန်မဟုတ်တာကို ပြောရင်တော့ အဲဒါ
ငါပဲ။ သူက အစဉ်အလာတိုင်း လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေနဲ့ ကွဲပြားတယ်”

ကွဲပြားတာနဲ့ ပုံမှန်မဟုတ်တာ ဆိုတဲ့ စကားလုံးနှစ်ခုကြားက ခြားနားမှုကို ကျွန်တော်
တွေးနေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် မေးခွန်း ထပ်မမေးတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ခု
လောလောဆယ်ပေါ့။

အိုရှီးမားက ခဏရပ်ပြီးတော့ ပြောတယ်။

“ဒီည ဒီမှာ နေဖို့ကတော့ ပြဿနာရှိတယ်။ ဒီတော့ ငါ မင်းကို တစ်နေရာကို
ခေါ်သွားမယ်။ ငါ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပြီးတဲ့အထိ နှစ်ရက်လောက် အဲဒီမှာနေလို့ ရတယ်။
အဆင်ပြေရဲ့လား။ အဲဒီနေရာက နည်းနည်းတော့ဝေးတယ်”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“စာကြည့်တိုက်က ညနေ ငါးနာရီဆို ပိတ်တယ်။ ငါ လုပ်စရာရှိတာတွေ ပြီးအောင်
လုပ်ရမှာဆိုတော့ ညနေ ၅ နာရီခွဲလောက် ဒီက ထွက်ကြမယ်။ ငါ မင်းကို အဲဒီနေရာအထိ
ကားနဲ့ လိုက်ပို့မယ်။ အဲဒီမှာ ဘယ်သူမှ မနေဘူး။ ဘာမှတော့ မပူနဲ့။ အမိုး ရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်”

“အဲဒီရောက်မှ ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါ။ မင်း ထင်သလောက် ကောင်းချင်မှ ကောင်းမှာ
မို့လို့ပါ”



ကျွန်တော် စာဖတ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဖတ်လက်စ ဘိန်းပန်းများ
ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ပြန်ဖတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က စာဖတ်မြန်တဲ့ လူတစ်ယောက်တော့
မဟုတ်ပါဘူး။ စာကြောင်း တစ်ကြောင်းချင်းစီကို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ရေးဟန်ကို တစ်မိမိမိမိ

ဖတ်ရတာကို ကြိုက်တဲ့ လူစားမျိုးပါ။ ရေးထားတာတွေကို မကြိုက်ဘူး ဆိုရင်တော့ စာအုပ် ပြီးအောင်တောင် မဖတ်တော့ဘူး။ ညနေ ငါးနာရီမထိုးခင် စာအုပ်ဖတ်တာ ပြီးသွားတယ်။ စာအုပ်ကို စာအုပ်စင်မှာ ပြန်ထားလိုက်တယ်။ မျက်လုံးပိတ်ပြီး မနေ့ညက ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ ဆိုတာကို ပြန်စဉ်းစားတယ်။ ဆာကူရာ အကြောင်းပေါ့။ သူ့ရဲ့ အခန်းအကြောင်း။ သူ ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာနဲ့၊ အလှည့်အပြောင်း၊ အချိုးအကွေ့တွေ များစွာနဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဖြစ်သွားသလိုပေါ့။

၅ နာရီခွဲတော့ စာကြည့်တိုက်ရှေ့မှာ အိုရှိုးမားကို ရပ်စောင့်နေလိုက်တယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို စာကြည့်တိုက်နောက်က ကားပါကင်ကို ခေါ်သွားပြီး အစိမ်းရောင် စပေါ့ကားထဲ ဝင်လိုက်တယ်တယ်။ မာဇဒါ မီယာတာကားက ခပ်ဝပ်ဝပ်လေးရယ်။ ကျောပိုးအိတ်က ကြီးနေတော့ ကားတံခါးနဲ့ ချည်ထားလိုက်ရတယ်။

“အကြာကြီး မောင်းရမှာ။ လမ်းမှာပဲ ညစာစားကြတာပေါ့”

လို့ အိုရှိုးမားက ပြောတယ်။ သူ သော့ကို လှည့်လိုက်ပြီး ကားစမောင်းတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားရမှာလဲ”

“ကိုချိုကို၊ အဲဒီကို ရောက်ဖူးလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“ဘယ်လောက်ဝေးလဲ”

“နှစ်နာရီခွဲလောက် မောင်းရလိမ့်မယ်။ တောင်ဘက် တောင်တန်းတွေ အပေါ်”

“ဝေးလို့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ရပါတယ်၊ ကားထဲမှာ ဆီအပြည့် ရှိပါတယ်”

ညနေစောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ မြို့ထဲ လမ်းတွေပေါ် လျှောက်လို့နေကြတယ်။ နောက်တော့ တောင်ဘက် ဟိုင်းဝေးလမ်းကို ချိုးချလိုက်တယ်။ အိုရှိုးမားဟာ ကားကို ချောချောမွေ့မွေ့ မောင်းရင်း တခြားကားတွေကို ဂီယာမချိန်းပါဘဲ ကျော်လွှားလို့ နေတယ်။ အင်ဂျင်သံက ပြောင်းလို့နေတယ်။ သူ ဂီယာချိန်းတဲ့အခါမှာတော့ ကားက မိုင်ကိုးဆယ်ကို ကျော်လာတယ်။

“ဒီကားကို သေချာ သ ထားတာ။ ရိုးရိုး မီယာတာကားတွေနဲ့ မတူဘူး။ မင်း ကားအကြောင်း သိလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။ ကားအကြောင်း ဆိုတာ ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်တဲ့ အရာ မဟုတ်ဘူး။

“ကားမောင်းရတာ ကြိုက်လား”

“ဆရာဝန်က ငါ့ကို အန္တရာယ်ရှိတဲ့ အားကစားနည်း တစ်ခုမှ မလုပ်ခိုင်းဘူး။ ဒီတော့ ငါ ကားပဲ မောင်းတယ်။ အစားထိုး အားကစားပေါ့”

“ကျန်းမာရေး တစ်ခုခု ဖြစ်လို့လား”

“ဆေးပညာ အခေါ်အဝေါ်တိုင်း ပြောရရင် အရှည်ကြီးပဲ။ သွေးမတိတ်တဲ့ ရောဂါမျိုးပဲ။ အဲဒီရောဂါအကြောင်း သိလား”

လို့ အိုရှိုးမားက ပြောတယ်။

“သိတယ် ထင်တာပဲ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို ဇီဝဗေဒအတန်းမှာ သင်ခဲ့ဖူးတယ်။

“သွေးစထွက်ရင် တော်ရုံနဲ့ မတိတ်တော့ဘူး။ အဲဒါက မျိုးဗီဇနဲ့ ဆိုင်တယ်။ သွေးက မခဲဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါတွေက သွေးမတိတ်တဲ့ ရောဂါတွေပဲ။ ငါ ဖြစ်တဲ့ ရောဂါက ရှားပါးတဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးပဲ။ ဆိုးရွားပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါ မဟုတ်ပေမယ့် ဒဏ်ရာ မရအောင် ငါ သတိထားရတယ်။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ခေတ်မှာ သွေး လိုအပ်သလောက် မရတဲ့ ပြဿနာတွေ ဆေးရုံတွေမှာ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအခါအခါလို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သေရမယ့် အဖြစ်မျိုးနဲ့တော့ ငါ ကြုံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ လိုအပ်ရင် ရနိုင်အောင်လို့ စိတ်ချရတဲ့သွေး ရဖို့ မြို့ထဲမှာ ငါ ချိတ်ထားရတယ်။ ငါ့ရောဂါကြောင့် ခရီးရှည် မသွားဘူး။ ဟီရိုရှီးမားဆေးရုံမှာ ဆေးသွားစစ် တာကလွဲလို့ ငါ ခရီးဝေးဝေး မသွားတတ်ဘူး။ ခရီးဝေးဝေး မသွားသလို အားကစားလည်း လုပ်လို့မရဘူး။ မီးဖိုချောင်သုံးစားကို ကိုင်လို့ မရဘူး။ ချက်ပြုတ်စားဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါက ရှက်စရာပဲ”

“ကားမောင်းတာလည်း စွန့်စားမှုများတဲ့ အားကစားပဲ မဟုတ်လား”

လို့ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီစွန့်စားမှုကတော့ တစ်မျိုးပါ။ ကားမောင်းတိုင်း မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် ငါ မောင်းတယ်။ ကားမောင်းတာ မြန်လွန်းလို့ အက်ဆီးဒင့် တစ်ခုခု ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ငါက လက်ပြတ်တာလောက်နဲ့ အဆုံးသတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် သွေးတွေ အများကြီး ထွက်ရင်တော့ ဒါဟာ သွေးမတိတ်တဲ့ ရောဂါရှိသူနဲ့ ဘာမှ မခြားတော့ဘူးလေ။ အသက်ရှင် နိုင်မယ့် ရာခိုင်နှုန်းက တူတူပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သွေးမတိတ်ရောဂါတွေ ဘာတွေကို စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ဘူးလေ။ နောင်တရစရာ မလိုဘဲ ပျော်ပျော်ကြီး သေလို့ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စိတ်မပူပါနဲ့ကွ” လို့ အိုရှီးမားက ရယ်ရင်းပြောတယ်။

“ငါ အက်ဆီးဒင့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါက ကားမောင်းရင် သတိကြီးပါတယ်။ ငါ့ကားကိုလည်း အကောင်းဆုံးအနေအထား ဖြစ်အောင် ထားထားတတ်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ငါက သေမယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ သေချင်တဲ့ လူမျိုးပါ။ ငါ သေရင် တခြားတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားဖို့လည်း လုံးဝ ဆန္ဒ မရှိဘူး။ တစ်ယောက်တည်း သွားမှာ”



ကျွန်တော်တို့ ကားနားလို့ရတဲ့ နေရာမှာ ရှိတဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ကြက်သားဟင်းနဲ့ အရွက်သုပ်၊ သူက ပင်လယ်စာဟင်းနဲ့ အရွက်သုပ်စားတယ်။ အစာအိမ်ထဲကို တစ်ခုခု ဖြည့်ရတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ လို့ပြောလိုရတယ်။ ကျသင့်ငွေကို အိုရှီးမား ရှင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ် ပြန်တက်ခဲ့တယ်။ မှောင်နေပြီ။ သူဟာ လီဗာကို ခြေနဲ့စနင်းတာနဲ့ အရှိန်ပြ မြားတံဟာ တရိပ်ရိပ်တက်လို့ လာခဲ့တယ်။

“ငါ သီချင်းဖွင့်ရင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မလား”

လို့ အိုရှီးမားက မေးတယ်။

“မဖြစ်ပါဘူး” လို့ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေတယ်။

သူ စီဒီဖွင့်တဲ့ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ ကလပ်စီကယ် စန္ဒရားသံ ထွက်လို့လာတယ်။ ကျွန်တော် ခဏနားထောင်လိုက်ပြီး ဘယ်သူ့လက်ရာလဲလို့ တွေးနေမိတယ်။ ဒါက ဘီသိုဗင် မဟုတ်သလို ရှူးမန်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ တခြား တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

“ရှူးဘတ်လား” လို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“ခန့်မှန်းတာ ကောင်းသားပဲ”

လို့ သူ ပြန်ဖြေတယ်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်က စတီယာရင်ကို ဆယ်နာရီ ဆယ်မိနစ် အနေအထားတိုင်း ကိုင်လို့ ထားတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းငဲ့ကြည့်ပြီး-

“ရှူးဘတ် ကြိုက်လား” လို့ မေးတယ်။

“ကြိုက်လှတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“ငါကောင်းမောင်းရင် ရှူးဘတ်ရဲ့ ပီယာနိုဆိုနာတာကို အသံကျယ်ကြီး ဖွင့်ပြီး နားထောင်လေ့ရှိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ သိလား”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး”

“ရှူးဘတ်ရဲ့ ပီယာနို ဆိုနာတာ လက်သံဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အခက်ခဲဆုံး လက်ရာ တစ်ခုပဲ။ ဆိုနာတာ တစ်ခုလုံးနီးပါးကို D မေဂျာထားပြီး တီးထားလို့ပဲ။ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တီးနိုင်ဖို့ တော်တော် ခက်တယ်။ တချို့ စန္ဒရားဆရာတွေက အရွေ့ တစ်ခု၊ နှစ်ခုလောက်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လေးခုကို ညီညီညာညာ တီးထားတာကို နားထောင် လိုက်ရင်တော့ တခြားဟာတွေက မတိုးတော့ ဘူး။ နာမည်ကျော် စန္ဒရားတော်တော်များများဟာ ဒီစိန်ခေါ်မှုဆီ ရောက်လာကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခု လိုနေသလို အမြဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒီလို ရသွားပြီးလို့ ပြောနိုင်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ၊ သိလား”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆိုနာတာ ကိုယ်၌ကိုက ဘယ်တော့မှ မပြည့်စုံနိုင်တဲ့သဘော ရှိလို့ပဲ။ ရောဘတ်ရှူးမန်းကတော့ ရှူးဘတ်ရဲ့ ဆိုနာတာလက်ရာကို ‘ကောင်းကင်ဘုံတမျှ ငြီးငွေ့ဖွယ်’ လို့ ချီးကျူးထားတယ်”

“ဖွဲ့ထားတာကိုက မပြည့်မစုံ ဖြစ်တာကို စန္ဒရားဆရာ အများစုက ဘာဖြစ်လို့ ကျွမ်းကျင်အဆင့်ရောက်အောင် လိုက်တီးနေကြတာလဲ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ”

လို့ အိုရှီးမားက မေးတယ်။ ဂီတသံကို ခဏရပ်ထားရင်း တိတ်ဆိတ်လို့နေတယ်။

“ဒီအကြောင်းကို ငါ ကောင်းကောင်းတော့ မရှင်းပြနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြီးပြည့်စုံအောင် မကောင်းမွန်တဲ့ လက်ရာတွေဟာ သူ့အလှနဲ့သူ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ အဲဒီ လက်ရာကို နှစ်သက်တဲ့ လူတချို့ ရှိတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် မင်း ဆိုဆီကီရဲ့ သတ္တုတွင်း အလုပ်သမား စာအုပ်ကို ကြိုက်သလိုပေါ့။ ကိုကိုရိုနဲ့ ဆန်ရိုရိုလို နားလည်ရလွယ်တဲ့ ဝတ္ထုတွေ ထက် ပိုကြိုက်တယ် မဟုတ်လား။ မင်းရဲ့ နှလုံးသား တစ်ခုခု ထိရှုသွားတာကို မင်းခဲစား

လိုက်ရတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီလက်ရာက မင်းကို ရှာတွေ့သွားတယ်။ ရှူးဘတ်ရဲ့ D major ဆိုနာတာကလည်း အဲဒီလိုပဲ”

“မေးခွန်းကို ပြန်ကောက်ရရင် ဘာဖြစ်လို့ ရှူးဘတ်ရဲ့ ဆိုနာတာကို နားထောင်တာလဲ။ အထူးသဖြင့် ကားမောင်းနေတဲ့ အချိန်မှာပေါ့”

“မင်းကိုယ်တိုင် ရှူးဘတ်ရဲ့ ဒီဆိုနာတာကို တီးမယ်ဆိုရင် အဲဒါ အနုပညာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရှူးမန်း ပြောသလို တအားရှည်လျားပြီး သဘာဝအလှကို ဖော်ကျူးလွန်း တယ်။ နည်းပညာပိုင်းအရ တအားရိုးစင်းတယ်။ ဒီအတိုင်း တီးရင် ပြားချပ်ပြီး အရသာမဲ့နေ တယ်။ ဖုန်မှုန့်တွေ အလိမ်းလိမ်း တက်နေတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုလိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဒါကို တီးကြတဲ့ စန္ဒရားဆရာတိုင်းဟာ သူတို့ရဲ့ အထူးဖြည့်စွက်ချက်တွေကို ထည့်တီးတတ်ကြ တယ်။ ဒီမှာပဲ ကြည့်တီးတဲ့လူက အသံ အနိမ့်၊ အမြင့်တွေ ထည့်ထားတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုမှ တီးရတာ အဆင်မပြေဘူး။ သူတို့ သတိထားပြီး ဖြည့်စွက်ချက်တွေ လုပ်ရတယ်။ ဂရုမစိုက်ရင် တလွဲတွေ ဖြစ်ရောပဲ။ အပိုတစ်ခုခုက မလိုက်ဖက်ရင် မူရင်းလက်ရာက ပစ်ရရော။ ပြီးတော့ ရှူးဘတ်ရဲ့ ဂီတလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီဆိုနာတာကို တီးတဲ့ စန္ဒရားဆရာတိုင်း အဲဒီ ဝိရောမိတွေနဲ့ တွေ့ရတယ်”

သူ ဂီတကို နားထောင်ရင်း တေးသွားကို ရေရွတ်တယ်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောတယ်။

“အဲဒါကြောင့် ကားမောင်းရင်း ရှူးဘတ် နားထောင်ရတာကို ကြိုက်တာ။ ငါ ပြောခဲ့သလိုပဲ ဘယ်လိုတီးတီး မပြည့်မစုံ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလို အနုပညာအရ မပြည့်မစုံ ဖြစ် တာဟာ လူကို သတိရှိနေစေတယ်။ တကယ်ပြီးပြည့်စုံပြီး ကောင်းမွန်တဲ့ ဂီတလက်ရာတစ်ခုခုကို နားထောင်မိမယ် ဆိုရင် ငါ မျက်စိမှိတ်ပြီး နားထောင်ချင်စိတ် ပေါက်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆို ငါ တန်းသေမှာပဲ။ D major ကို နားထောင်တော့ လူသားတွေရဲ့ တတ်စွမ်းနိုင်သလောက်ပဲရှိတဲ့ အကန့်အသတ်ကို နားလည်မိတယ်။ မပြီးပြည့်စုံမှုက အကန့်အသတ်မဲ့ တည်ရှိတယ် ဆိုတာရော ပေါ့။ ငါ့အနေနဲ့တော့ ဒါက အားပေးမှု ဖြစ်စေတယ်။ ငါ ဆိုလိုချင်တာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဆိုပါတော့”

“ဆောရီးပဲ၊ ငါ မင်းကို ဒီအကြောင်းတွေ အများကြီး ပြောမိတယ်”

လို့ အိုရီးမားက ပြောတယ်။

“မပြီးပြည့်စုံမှုဟာ ဒီဂရီ အမျိုးမျိုးနဲ့ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“သေချာတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ဒီဆိုနာတာထဲမှာ ဘယ်အပိုင်းကို အကြိုက်ဆုံးလဲ”

“ဒီမေးခွန်းကလည်း ခက်တဲ့ မေးခွန်းပဲ”

လို့ ပြောရင်း အိုရီးမားဟာ ခဏ စဉ်းစားလို့နေတယ်။ သူ ကားကို ဘေးလမ်းကို အမြန်ဆွဲချလိုက်စဉ်မှာ ၁၈ ဘီး အအေးခန်းကားကြီး ဖြတ်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ ခုနက လမ်းကို ပြန်တက်လိုက်တယ်။

“မင်းကို ခြောက်ချင်လို့ လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အစိမ်းရောင် မီယာတာ ကားဟာ ဟိုင်းဝေး လမ်းပေါ်မှာ မြင်ရခဲတဲ့ ကားတစ်မျိုးပဲ။ သိပ်ပြီးတော့ ထင်ထင်ရှားရှား



မဖြစ်တဲ့အပြင် အစိမ်းရောင်ဟာ အမှောင်ထဲမှာ ပျောက်နေတတ်တယ်။ လော်ရီကားမောင်း သမားတွေဟာ သူတို့ ကားခေါင်းခန်းထဲကနေ ဒီလို ကားမျိုးကို မမြင်ရတတ်ဘူး။ ဥမင်ထဲ မောင်းရတဲ့ အခါမျိုးတွေမှာ ပိုလို့ အန္တရာယ်များတယ်။ စပေါ့ကားတွေဟာ အနီရောင်ပဲ ဖြစ်သင့်တယ်။ အဲဒါမှ မြင်သာတာ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ဖာရာရီကားတွေက အနီရောင်တွေချည်း ဖြစ်နေတာပေါ့။ ငါကလည်း အစိမ်းရောင်ကို ကြိုက်တော့ ပိုအန္တရာယ်များတယ်။ အစိမ်းရောင်က တောအုပ်ရဲ့ အရောင်၊ အနီရောင်က သွေးရဲ့အရောင်”

သူဟာ လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး တေးသွားကို လိုက်ညည်းလို့ နေတယ်။

“ဘန်ဒယ်လ်နဲ့ အရှက်ကင်နက်ဇီတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ငါ့အတွက် စိတ်ခံစားမှု မပေးနိုင်ပေမယ့် ဒီတေးသွားကို တီးတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ရှူးဘတ်ရဲ့ ဂီတဟာ စိန်ခေါ်မှုတွေနဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ လမ်းကြောင်းတွေကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြလို့နေတယ်။ အဲဒါက ရိုမန်တစ်ဇင်ပဲ။ ရှူးဘတ်ဟာ ရိုမန်တစ်ရဲ့ နမူနာပဲ”

ကျွန်တော် ဆိုနာတာကို ဆက်နားထောင်နေမိတယ်။

“ဘယ်လို ထင်လဲ၊ ပျင်းစရာကောင်းလား” လို့ သူက မေးတယ်။

“ဒီလိုပါပဲ”

“မင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်တာ ကြာလာရင်တော့ ကြိုက်လာ လိမ့်မယ်။ ငါ ပထမဆုံး နားထောင်တုန်းက အဲဒီလိုပဲ။ တော်တော်ပျင်းဖို့ ကောင်းတယ်။ မင်းတို့အရွယ်အတွက် မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ နောက်ကျရင်တော့ ကြိုက်လာပါ လိမ့်မယ်။ ပျင်းစရာမကောင်းတဲ့ အရာတွေကို လူတွေက ခဏလေးနဲ့ ငြီးငွေ့တတ်ကြတယ်။ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ အရာတွေကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အတွက်တော့ အားလပ်ချိန်ဆိုတာ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖို့ပဲ။ တစ်ခုခုကြောင့် စိတ်မကုန်ဖို့။ လူအများစုက အဲဒီ နှစ်ခုကို မခွဲတတ်ဘူး”

“ပုံမှန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တာက သွေးမတိတ်တဲ့ ရောဂါကြောင့် လား”

“အဲဒါလည်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပါတယ်”

လို့ သူက ပြောရင်း သူဟာ မိစ္ဆာဆန်ဆန် ပြုံးနေတယ်။

“အဲဒီထက် ပိုတာတွေ အများကြီး ရှိတယ်”



ရှူးဘတ်ရဲ့ ရှည်လျားလွန်းလှတဲ့ ‘ကောင်းကင်တမျှ ဆိုနာတာ’ကြီး ပြီးဆုံးသွားပါ တယ်။ နောက်ထပ် ဘာဂီတကိုမှ ထပ်နားမထောင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တိတ်ဆိတ်သွား တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရောက်တတ်ရာရာ အတွေးကိုယ်စီနဲ့ တိတ်ဆိတ်လို့ နေတယ်။ ကျွန်တော် လမ်းဘေးက မြင်နေရတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေကို လိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ လမ်းဆုံရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ တောင်ဘက်ကို ကွေ့ပြီး တောင်တက်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာခဲ့တယ်။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း အရှည်ကြီးတစ်ခုကို ကျော်လာတယ်။ အိုရိုးမားဟာ ကားတစ်စီးစီးကို ကျော်တိုင်း သေသေချာချာ ဂရုစိုက်လေ့ရှိတယ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းနေတဲ့

(ခေတ္တမျှ စဉ်းစား) မရှိဘူး။ ကျွန်မ ပြောပြီးသလိုပါပဲ။ အလွန်တိတ်ဆိတ် ပြီး ငြိမ်သက်နေခဲ့တယ်။ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ ဘာအသံမှ မကြားရသလို အလင်းတွေ၊ အနံ့တွေလည်း မရှိခဲ့ဘူး။ ပုံမှန် မဟုတ်တာက အတန်းထဲက ကလေးတွေ အကုန်လုံး လဲကျပြီး သတိလစ် နေတာပဲ။ ကျွန်မ လုံးဝ တစ်ယောက်တည်းပဲ။ ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ နောက်ဆုံးအသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူ တစ်ယောက်လိုပဲ။ အဲဒီတုန်းက ခံစားခဲ့ရတဲ့ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်မှုကို ဘယ်လို ပြောရမလဲတောင် မသိဘူး။ လေထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားချင်ခဲ့တယ်။ တခြား ဘာမှ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဆရာမ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မမှာ တာဝန် ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မ တောင်အောက်ကို ခြေထောက်တွေက သယ်နိုင်သလောက် အမြန်ဆုံး ပြေးဆင်းခဲ့တယ်။ ကျောင်းမှာ အကူအညီ ပြန်တောင်းဖို့အတွက်။





(၃)

ကျွန်တော် နိုးလာတော့ အရုဏ်တက်ချိန် ရောက်နေပြီ။ လိုက်ကာကို ဖယ်ပြီး အပြင်က မြင်ကွင်းကို ကြည့်လိုက်တယ်။ မိုးတိတ်သွားလို့ ထင်တယ်။ အားလုံး စိုစွတ်နေတယ်။ တိမ်တွေဟာ အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ပြက်ပြက်ထင်ထင် ထင်းလို့နေတယ်။ အလင်း တွေနဲ့ တစ်ခုချင်းစီ ဘောင်ခတ်လို့ ထားတယ်။ ကောင်းကင်ဟာ တစ်မိနစ်လောက် နိမိတ် မကောင်းတဲ့ ပုံမျိုးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ခုခုများ ဖြစ်တော့မလား။ ကြည့်တဲ့ထောင့်နဲ့ပဲ ဆိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဘက်စံကားဟာ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း အရှိန်မှန်မှန်နဲ့ ပြေးလွှားနေတယ်။ တာယာတွေက တေးသွားတွေ ဆိုလို့ အသံလည်း ကျယ်မလာ၊ တိုးလည်း မသွား။ အင်ဂျင်သံ လိုပဲ။ မော်တာသံဟာ တစ်သမတ်တည်းနဲ့ အပြောင်းအလဲ မရှိဘဲ ကားပေါ်က လူတွေကို ငြီးငွေ့နေစေရဲ့။ တခြား ခရီးသည်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ ထိုင်ခုံတွေပေါ်မှာ နစ်မြုပ်အိမ်စက်နေကြတယ်။ သူတို့ဘေးက လိုက်ကာတွေကို ဆွဲချထားကြတယ်။ ကားမောင်းသူနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက် တည်းပဲ နိုးနေတာ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ လျင်မြန်စွာ၊ ထိရောက်စွာ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခရီးစဉ် အဆုံးထံ သယ်ဆောင်ခြင်း ခံနေရတယ်။

ရေဆာလာတယ်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲက ရေတစ်ဘူး ထုတ်လိုက်ပြီး ခပ်နွေးနွေး ရေကို မော့သောက်လိုက်တယ်။ အိတ်ထဲကနေ ဘီစကွတ် အပွထုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဝါးလိုက်တယ်။ ရင်းနှီးပြီးသား ခြောက်ကပ်ကပ် အရသာကို ခံစားမိတယ်။ နာရီကို ကြည့်တော့ ၄:၃၅။ နေ့စွဲကိုလည်း ကြည့်မိတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ကနေ ထွက်လာတာ ဆယ့်သုံးနာရီ ရှိနေပြီ။ အချိန်ဟာ ပိုလည်း မမြန်၊ နှေးလည်းမနေဘဲ ပုံမှန် သူ့နှုန်းအတိုင်း လည်ပတ်နေတယ်။ ဒီနေ့က ကျွန်တော့် မွေးနေ့အဖြစ် ရှိဆဲပဲ။ ကျွန်တော့် ဘဝသစ်ရဲ့ ပထမဆုံးနေ့ပဲ။ မျက်လုံးတွေ

mgyoe.com

ပိတ်လိုက်တယ်။ ပြန်ဖွင့်တယ်။ အချိန်နဲ့ ရက်ကို နာရီမှာ ကြည့်တယ်။ နောက်တော့ စာဖတ်မီး ဖွင့်လိုက်တယ်။ အဖုံးပျော့ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ပြီး စဖတ်နေလိုက်တယ်။



ငါးနာရီကျော်တော့ ဘတ်စ်ကားဟာ ကြိုတင်အသိပေးခြင်း မရှိဘဲ ဟိုင်းဝေး လမ်းမကြီးဘေး ဆွဲချလိုက်ပြီး ခေတ္တနားနေရာမှာ ရပ်လိုက်တယ်။ ဘတ်စ်ကားရဲ့ ရှေ့တံခါးကို ပိတ်လိုက်တော့ လေဟာ ရှူးရှူးရှဲရှဲနဲ့ ကားအတွင်း ဝင်ရောက်လာတယ်။ ကားအတွင်း မီးတွေ လင်းလာပြီးနောက် ယာဉ်မောင်းသူက ကြေညာတယ်။

“အားလုံးပဲ မင်္ဂလာမနက်ခင်းပါ။ ကောင်းမွန်စွာ အနားယူပြီးပြီလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ခရီးစဉ်အချိန်အတိုင်း ရောက်ရှိပါလိမ့်မယ်။ နောက်ထပ် တစ်နာရီဆို တာကာမတ်ဆုဂိတ်ကို ရောက်ရှိတော့မှာပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မိနစ် နှစ်ဆယ် အနားယူကြပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ၅:၃၀ မှာ ကားပြန်ထွက်ပါမယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကားပေါ် ပြန်တက်ကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံ ပါတယ်”

ကြေညာချက်က ခရီးသည်တိုင်းကို အိပ်ရာကနေ နိုးထစေတယ်။ သူတို့တွေ စကား မပြောဘဲ မတ်တတ်ထရပ်တယ်။ သမ်းဝေရင်းနဲ့ ကားအောက်ကို ဆင်းသွားတယ်။ ဒီနေရာမှာ လူတွေဟာ တာကာမတ်ဆုကို ရောက်တဲ့အခါ ကြည့်ကောင်း ရှုကောင်းအောင် ပြင်ဆင်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်က ဆင်းတယ်။ အကြောအခြင်လျှော့ရင်း မနက်ခင်းရဲ့ လတ်ဆတ်တဲ့လေကို ရှူသွင်းလိုက်တယ်။ အမျိုးသားသန်စင်ခန်းကို သွားပြီး မျက်နှာပေါ် ရေဆွတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို မိစ္ဆာနေရာမျိုးကို ရောက်နေတာလဲလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ အပြင်ထွက်ပြီး ဟိုဒီ ကြည့်မိတယ်။ ဘာမှ မထူးခြားဘူး။ အဝေးပြေးလမ်းမတွေ ဘေးက သာမန်မြင်ကွင်းမျိုးပဲ။ ကျွန်တော်ပဲ ပေါက်ကရတွေ စိတ်ကူးယဉ်မိတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တောင်တန်းတွေရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ သစ်ပင်တွေရဲ့ မြင်ကွင်းကတော့ တိုက်ရိုက် ပုံစံတွေနဲ့ အလွန်ကွာခြားတာ အမှန်ပဲ။

ကျွန်တော် ကော်ဖီဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်ပြီး အလကားတိုက်တဲ့ ရေနွေးကြမ်းကို သောက် နေချိန်မှာ ဟောဒီက အမျိုးသမီးငယ်ဟာ ကျွန်တော့်ဘေးက ပလတ်စတစ်ခုံမှာ ဝုန်းခနဲ လာထိုင်တယ်။ သူ့ညာဘက်လက်ထဲက စက်ထဲက ဝယ်လာတဲ့ စက္ကူကော်ဖီခွက်တစ်ခွက် ပါလာတယ်။ သူ့ဘယ်ဘက် လက်ထဲမှာ ဆင်းဒဝစ်ချ် ဘူးလေးတစ်ဘူး ပါလာတယ်။ အလို အလျောက် ရောင်းတဲ့ စက်ထဲကနေ ဝယ်လာတာပဲ ဖြစ်မယ်။

သူ့ ကြည့်ရတာ ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ သူ့မျက်နှာက ပုံမှန် မဟုတ် သလိုဘဲ။ ကျယ်ပြန့်တဲ့ နဖူး၊ ပြားချပ်တဲ့ နှာခေါင်း၊ တင်းတိပ်များတဲ့ ပါးနှစ်ဖက်နဲ့ နားရွက် တိုတိုတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်။ ဒီလို မျက်နှာ အမျိုးအစားက တစ်ကြိမ် တွေ့ပြီးရင် နောက်ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်တဲ့ မျက်နှာမျိုးပဲ။

အကုန်လုံး ခြုံကြည့်ရင်တော့ မဆိုးပါဘူး။ သူက ခန္ဓာကိုယ်သွင်ပြင် အတွက် ရူးသွပ်တဲ့ ပုံစံတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဖြစ်တည်မှုအတွက် သူ့ဘာသာ ကျေနပ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။

mgyoe.com

ဒါက အရေးကြီးဆုံးပဲလေ။ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကလေးဆန်မိတယ်။ သူ့မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တည်ငြိမ်စေနိုင်တာမျိုး ရှိတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော့်ကိုပေါ့။ သူက အရပ်တော့ သိပ်မရှည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပေါင်တံတွေကတော့ ကြည့်ကောင်းတယ်။ သူ့ကိုယ်လုံးနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ ရင်သားတွေလည်း ရှိသေးတယ်။

သူ့ရဲ့ သတ္တုနားကပ် ပါးပါးလေးဟာ ဒူရာလူမင် သတ္တုလိုပဲ တောက်ပနေတယ်။ အနီရောင် ဖြစ်လုနီးပါး အညိုရင့်ရင့် ဆေးဆိုးထားတဲ့ ဆံပင်တွေဟာ ပခုံးပေါ် ဝဲကျနေတယ်။ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီက လက်ရှည် သင်္ဘောသားအင်္ကျီလို လည်ပင်းပေါက်၊ အစင်းကျား အကြီးကြီးတွေနဲ့။ သားရေကျောပိုးအိတ် အသေး တစ်လုံးကို ပခုံးတစ်ဖက်မှာ လွယ်ထားတယ်။ ဆွယ်တာအပါး တစ်ထည်ကို လည်ပင်းမှာ ချည်ထားတယ်။ စတော်ကင် မပါဘဲ ဝတ်ထားတဲ့ မိနီစကတ်အတိုက သူ့ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြည့်စုံစေတယ်။ သူ မျက်နှာ ခုလေးတင် သစ်လာတာ သေချာတယ်။ နဖူးပေါ်မှာ ရေစိုနေတဲ့ ဆံပင်အချို့ တွေ့ရတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ အသေးငယ်ဆုံးသော အမြစ်တွေနဲ့တောင် တူရဲ့။

“မင်းလည်း ဒီကားနဲ့ပဲ ပါလာတာ မဟုတ်လား”

လို့ ခပ်အက်အက် အသံနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူ ကော်ဖီ မော့သောက်တော့ မျက်ခုံးပင့်လိုက်တယ်။

“မင်း အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ခုနစ်နှစ်”

လို့ ကျွန်တော် လိမ်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါဆို မင်း ဟိုက်စကူးတက်နေရမှာပေါ့”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“မင်း ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“တာကာမတ်ဆု”

“အစ်မနဲ့ အတူတူပဲပေါ့။ အလည်သွားမှာလား၊ အဲဒီမှာ နေတာလား”

လို့ မေးတယ်။

“အလည်သွားတာပါ”

လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

“အစ်မရော အလည်ပဲ။ အစ်မ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်။ မင်းကကော”

“အမျိုးတွေဆီကို သွားမှာပါ”

သိပါတယ် ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ သူ ခေါင်းညိတ်တယ်။ မေးခွန်းတွေ ထပ်မလာ တော့ဘူး။

“အစ်မမှာ မင်းအရွယ်လောက် မောင်လေးတစ်ယောက် ရှိတယ်”

တစ်ခုခုကို သတိရသွားသလိုမျိုးနဲ့ ရုတ်တရက် ပြောလာတယ်။

“အဖြစ်အပျက်တွေကတော့ ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ အစ်မတို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတွေ့ရတာ ကြာပြီ။ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ မင်း တော်တော်တူတယ်။ မင်းကို လူတွေက အဲဒီလို ပြောဖူးလား”

mg yoe . com

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

“မင်း သိပါတယ်။ အဖွဲ့တစ်ခုမှာ သီချင်းဆိုတဲ့ တစ်ယောက်လေ။ မင်း ကားပေါ် တက်လာကတည်းက တော်တော်လေး တူတယ်လို့ အစ်မ တွေးမိ တယ်။ အစ်မ သူ့နာမည်ကို မေ့နေတယ်။ အစ်မ ဦးနှောက်က တစ်ခုခုကို ပြန်ဖော်ရင် ကြာနေတတ်တယ်။ ခဏခဏ အဲဒီလို ဖြစ်တယ်။ သူ့နာမည်က လျှာဖျားလေးတင် မေ့နေတာ။ မင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က အစ်မလို မပြောဖူးဘူးလား။ အဲဒီလို ပြောတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို မင်း မှတ်မိလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို ခါလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ အဲဒီလို မပြောဖူးဘူး။ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသေးတယ်။ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး စူးစူးစိုက်စိုက်ကို ကြည့်နေတာ။

“ဘယ်လို လူမျိုးကို အစ်မ ပြောတာလဲ”

လို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“တီဗွီထဲကလူလေ”

“တီဗွီမှာ ပါတဲ့လူလား”

“ဟုတ်တယ်”

လို့ ပြောရင်း ဝက်ပေါင်ခြောက် ဆင်းဒဝစ်ချ်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း စိတ် မပါတာပါ ကိုက်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီ တစ်ကျိုက်နဲ့ မျှောချတယ်။

“ဂီတအဖွဲ့တစ်ခုမှာ သီချင်းဆိုတဲ့လူကွာ။ အာ... အဲဒီ အဖွဲ့နာမည်ကို လည်း မေ့နေပြန်ပြီ။ အဲဒီအရပ်ရှည်ရှည်နဲ့လူက ကင်ဆိုင်းဒေသ လေသံမျိုးနဲ့။ အစ်မ ပြောတဲ့လူကို မင်း မသိဘူးလားကွာ”

“ဆောရီး၊ ကျွန်တော်က တီဗွီ မကြည့်ဘူး”

ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ခပ်စူးစူး ကြည့်တယ်။

“လုံးဝ မကြည့်ဘူးလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို အသံတိတ် ခါလိုက်တယ်။ နေပါဦး... ကျွန်တော် အခု ခေါင်းညိတ်ရမှာလား၊ ခေါင်းခါရမှာလား။ ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“မင်းက စကား သိပ်မပြောဘူး ထင်တယ်။ ဒါ မင်းရဲ့ ပုံစံပေါ့။ မင်း အမြဲတမ်း တိတ်ဆိတ်နေတတ်သလား”

ကျွန်တော့် မျက်နှာကြီး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စကားနည်းတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ မပြောနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော့်အသံတွေဟာ ကျိုးကြေ မသွားသေးဘူး ဆိုတာ ပြောဖို့ စကားလုံးတွေ အများကြီး မသုံးစွဲချင်တဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ရှင်းပြနေချင်တော့ ပါဘူး။ အချိန်အများစုမှာ ကျွန်တော် စကားပြောတိုင်း အသံတိုးလေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေကျရင် တုန်တုန်ယင်ယင် ပြောမိတာမျိုးတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စကားနည်းနည်းနဲ့ ချိုချိုသာသာ ပြောလေ့ရှိတယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ အစ်မ ပြောချင်တာက ကင်ဆိုင်းလေသံနဲ့ သီချင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ မင်းက တော်တော်တူတယ် ဆိုတာကို ပြောချင်တာပါ။ မင်းကတော့ ကင်ဆိုင်းလေသံ မဝဲပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး။ အစ်မ မျက်စိထဲမှာတော့ မင်းဟာ သူနဲ့ တော်တော်လေးတော့ တူတယ်။ သူကလည်း သဘောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲပါ”

သူ့ရဲ့ အပြုံးဟာ ခေတ္တရပ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ရယ်ပြန်တယ်။ ဒီတောက်လျှောက် လုံး ကျွန်တော် မျက်နှာနီကြီးနဲ့ စကားပြောနေရတယ်။

“ဆံပင်ပုံစံ ပြောင်းလိုက်ရင်တော့ ပိုပြီးတော့ တူသွားလိမ့်မယ်။ ဆံပင်ကို နည်းနည်း ရှည်အောင် ထားလိုက်ဦး။ ပြီးတော့ ဂျယ်သုံးပြီး ထောင်ထား။ ငါ မင်းကို လုပ်ပေးချင်တယ်။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် ပိုပြီးတော့ တူသွားလိမ့်မယ်။ အစ်မက ဆံပင်အလှပြုပြင်ရေးသမားလေ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြီး ရေခွေးကြမ်း သောက်လိုက်တယ်။ ကော်ဖီဆိုင်ဟာ တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ တခြားကော်ဖီဆိုင်တွေလို မဟုတ်ဘဲ သီချင်းမဖွင့်ဘူး၊ ဘေးနားမှာ စကားပြောနေတဲ့ လူတွေလည်း မရှိဘူး။

“မင်း စကားမပြောချင်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်”

လို့ လက်တစ်ဖက်ပေါ် တစ်ဖက်တင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အလေးအနက် ကြည့်တယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြီး-

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“လူတွေနဲ့ စကားပြောရတာ နာကျင်စရာလို့ ထင်နေသလား”

ကျွန်တော် နောက်တစ်ခါ ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

သူဟာ ဝက်ပေါင်ခြောက် ဆင်းဒဝစ်ချ်ကို မကိုင်တော့ဘဲ စတော်ဘယ်ရီ ဆင်းဒဝစ်ချ် ကို စားလိုက်တယ်။ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး မယုံမရဲ ကြည့်ပြန်တယ်။

“ဒါလေးကို စားပေးပါလား။ အစ်မက စတော်ဘယ်ရီယိုနဲ့ ဆင်းဒဝစ်ချ်ကို မုန်းတယ်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းကပဲ”

ကျွန်တော် သူ့ဆီကနေ လှမ်းယူလိုက်တယ်။ စတော်ဘယ်ရီ ဆင်းဒဝစ်ချ်ဟာ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံး ဆယ်မိုး စာရင်းမှာ မပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောဘဲ စားလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် အစအနလေးတစ်ခုတောင် မကျန်အောင် စားနေတာကို သူ တစ်ဖက်ကနေ ကြည့်နေတယ်။

“မင်း အစ်မကို တစ်ခုလောက် ကူညီပေးနိုင်မလား”

“အကူအညီ၊ ဟုတ်လား”

“တာကာမတ်ဆု ရောက်တဲ့အထိ အစ်မ မင်းဘေးမှာ လာထိုင်လို့ရမလား။ အစ်မ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရတာ သက်သောင့်သက်သာ မရှိလို့ပါ။ အစ်မ ဘေးကလူက အဆင်မပြေဘူး။ အူကြောင်ကြောင်နဲ့။ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်ရတာ အစ်မလည်း အိပ်မပျော်ဘူး။ အစ်မ လက်မှတ်ဝယ်တုန်းက တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လို့ရမယ့်ခုံ ဝယ်ခဲ့တာ။ ကားပေါ် ရောက်တော့ နှစ်ယောက်တွဲခုံ ဖြစ်နေတယ်။ အစ်မ တစ်မှေးမှ အိပ်မရသေးဘူး။ မောင်လေး ကြည့်ရတာ လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ ထင်လို့ပါ။ အစ်မ လာထိုင်လို့ ရမလား”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

“ကျေးဇူးပဲ။ ခရီးသွားရတာ အဖော်နဲ့ ဆိုရင် ပိုအဆင်ပြေတယ်”

လို့ သူက ပြောတယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းညိတ်တယ်။ ခေါင်းညိတ်တယ်။ ခေါင်းညိတ်
တယ်။ ဒါပဲ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်တာ ရှိတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့။ ဒါမှ မလုပ်ရင် ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ။

“ခရီးဆုံးက ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်ခရီးဆုံးလဲ”

“အဖော် တစ်ယောက် ထွက်သွားတဲ့အခါ ဘယ်လိုနေလဲ။ အစ်မ မမှတ်မိဘူး။
အစ်မက ဂျပန်စာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မရှိဘူး”

“ဘဝမှာ စာနာရိုင်းပင်းတာလို့ ခေါ်တယ်”

လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“ခရီးသွားတဲ့နေရာမှာ အဖော်မွန်၊ ဘဝမှာ စာနာရိုင်းပင်းမှု”

လို့ သူဟာ ကျွန်တော် ပြောသမျှကို ပြန်ပြောနေတယ်။ သေချာမှတ်မိအောင်လို့။
သူ့မှာသာ စာရွက်နဲ့ ခဲတံ ရှိမယ်ဆိုရင် ချရေးမှာ အသေအချာပဲ။

“ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပြောမယ်ဆိုရင် ဘယ်လို ပြောရမလဲ”

ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ ကျွန်တော် တွေးတာ အချိန်နည်းနည်း ကြာသွားတယ်။
သူ စိတ်မရှည်တော့ဘူး။

“အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ပြီ။ ငါတို့ အခုလို ဆုံစည်းခွင့်ပေးမှုပဲ။ ရှင်းရှင်းလေးရယ်”

သူ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားတယ်။ သူဟာ လက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ် တင်ထားပြီး
သက်သောင့်သက်သာ နေနေလေရဲ့။

“မင်း ပြောတာ မှန်တယ်။ ငါတို့ကို အခုလို ဆုံစည်းခွင့်ပေးမှုပဲ”

ကျွန်တော့်နာရီကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ၅:၃၀ ရှိနေပြီ။

“ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ် ပြန်တက်သင့်ပြီ”

“အင်း- သွားရအောင်”

လို့ ပြောနေပေမယ့် ပြန်ထဖို့ မပြင်သေးဘူး။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာ ရောက်နေတာလဲ”

လို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“အစ်မလည်း မသိဘူး”

လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ သူဟာ လည်ပင်းဆန့်ပြီးတော့ ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်လိုက်တယ်။
သူ့နားရွက် နှစ်ဖက်က နားကပ်လေးတွေဟာ တဖျပ်ဖျပ် တုန်သွားတယ်။ နားကပ် နှစ်ဖက်ဟာ
ကြွေကျတော့မယ့် သစ်သီးနှစ်လုံးလို့ပဲ။

“အချိန်အရ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ငါတို့ ကူရာရှိကီနဲ့ နီးနေပြီ။ အဝေးပြေးလမ်းမ
မှာ အနားယူရတဲ့နေရာတွေက ဒီလိုတွေချည်းပဲ။ တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ အတူတူတွေချည်းပဲ”

သူဟာ လက်မ နှစ်ဖက်ကို လေထဲမှာ ဆယ့်နှစ်လက်မလောက် ခြားပြီး မြှောက်
လိုက်တယ်။

“နာမည် ဘယ်လိုပဲ ခေါ်ခေါ် ကိစ္စ မရှိဘူး။ မင်းအတွက် အပေါ့အပါး သွားစရာ
ရှိမယ်။ အစားအသောက် ရှိမယ်။ မီးချောင်းတွေ ရှိမယ်။ အခု မင်း ထိုင်နေတဲ့ ပလတ်စတစ်ခုံတွေ
ရှိမယ်။ ချာတူးလန် ကော်ဖီတွေ ရှိမယ်။ စတော်ဘယ်ရီယိုနဲ့ ဆင်းဒဝစ်ချ်တွေ ရှိမယ်။

တစ်ခုခု သိဖို့ ကြိုးစားမယ် ဆိုရင်တော့ ဘာမှ သိရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ဟာ တစ်နေရာကလာပြီး တစ်နေရာကို သွားနေတာ။ ဒါပဲ ငါတို့ သိဖို့လိုတယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်တယ်။ ခေါင်းညိတ်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်တယ်။



ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ် ရောက်တော့ တခြားခရီးသည်တွေ အကုန် ကားပေါ်ရောက်လို့ နေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ နောက်အကျဆုံး။ ယာဉ်မောင်းသူဟာ အသက်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့ပုံစံက ခပ်ထန်ထန်ပဲ။ သူ့ကို တွေ့ရတာ သဘောပေါ်က ကင်းစောင့်တွေကို သတိရမိတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အပြစ်တင်သလိုပုံစံနဲ့ ကြည့်တယ်။ ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး။ ဟိုအစ်မလေးက နောက်ကျတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်တယ်။ သူဟာ လီဗာကို နင်းလိုက်တော့ ကားတံခါးဟာ အသံတရှူးရှူး မြည်ပြီး ပိတ်သွားတယ်။ မိန်းကလေးဟာ သူ့ရဲ့ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ဘေးက ခုံမှာ လာထိုင်တယ်။ ဈေးလျှော့ရောင်းတဲ့ တစ်နေရာရာကနေ ဝယ်လာပုံရတဲ့ အိတ်ပါပဲ။ သူ့အိတ်ကို ကျွန်တော် မ,ပြီး အပေါ်က အထုပ်ထားတဲ့ နေရာမှာ ထားပေး လိုက်တယ်။ အိတ်ရဲ့အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် အတော်လေးတာပဲ။ သူ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင် ပြီး၊ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အိမ်ဖို့ ကြိုးစားတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အထိုင်ကျသွားတော့ ကားဘီး စလိမ့်တယ်။ ကျွန်တော် စာအုပ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဖတ်လက်စ နေရာကို ပြန်သွား လိုက်တယ်။

မိန်းကလေးဟာ ခဏနေတော့ အိမ်ပျော်သွားပါလေရော။ ဘတ်စ်ကားက တောင်ကုန်း တွေကို ဖြတ်တိုင်း သူ့ခေါင်းဟာ ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ် ရောက်ရောက်လာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်မှာပဲ နေတော့တယ်။ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး နှာခေါင်းကနေ အသက်ရှူနေလေရဲ့။ သူ့ရဲ့ထွက်သက်တွေဟာ ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်ကို ချိန်သားကိုက် ရောက်လို့နေတယ်။ သူ့ရဲ့ အင်္ကျီ လည်ပင်းပေါက်ကနေ သူ ဝတ်ထားတဲ့ ဘရာစီယာကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်မိတယ်။ ခရင်မိရောင် ပါးပါးလေးပါ။ အဲဒီအောက်မှာ ဘာရှိမလဲလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ ရင်သား နုနုလေး ရှိမှာပေါ့။ ပန်းနုရောင် ရင်သားထိပ်လေးတွေဟာ ကျွန်တော့် လက်ချောင်းအောက်မှာ တင်းမာလို့နေတယ်။ ကျွန်တော် တမင် ဒီလို တွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မတွေးဘဲကို မနေနိုင်တာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် လိင်အင်္ဂါ တော်တော်ကြီး မာကျောလာတာဟာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရမ်းကို မာကျောနေတာ။ ကျွန်တော် တွေးမိသေးတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တခြား ဘယ်နေရာကများ ဒီလောက် မာကျောနိုင်သလဲလို့။

နောက်ထပ် အတွေးတစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးပြန်တယ်။ အကယ်၍ တကယ့် တကယ်ကြီး အကယ်၍များ သူဟာ ကျွန်တော့်အစ်မ ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အသက် အရွယ်က တူတူပဲ။ သူ့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ ရုပ်လက္ခဏာက ဓာတ်ပုံထဲက ကျွန်တော့်အစ်မပုံနဲ့ လုံးဝ မတူပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ပုံ ဆိုတာကို အပြည့်ထည့်တွက်လို့မှ မရတာ။ ရိုက်တဲ့ အနေအထားပေါ် မူတည်ပြီး အပြင်က လူနဲ့ တစ်ခါတလေ လုံးဝ မတူတာမျိုးလည်း ရှိတယ်လေ။

mgyoe.com

သူ ပြောတာကတော့ သူ့မှာ ကျွန်တော့်အရွယ် မောင်လေးတစ်ယောက် ရှိတယ် ဆိုတာပဲ။ မတွေ့တာလည်း နှစ်အတော်ကြာနေပြီတဲ့။ သူ့မောင်လေးဟာ ကျွန်တော် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ အနည်းဆုံးတော့ ဖြစ်နိုင်စရာဟာ ရှိနိုင်တယ်လို့ ပြောရင် ရတာပဲလေ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလို့မှ မရတာ။

ကျွန်တော် သူ့ရင်ဘတ်ကို ငေးကြည့်မိတယ်။ သူ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း မိုးမောက်နေတဲ့ ရင်သားအစုံဟာ လှိုင်းလှဲတွေလို မြင့်လိုက် နိမ့်လိုက်။ ပင်လယ်ပြင် အကျယ်ကြီးပေါ် မိုးရေတွေ ကျတာကို တွေးမိပါရဲ့။ ကျွန်တော်က ကုန်းပတ်ပေါ် ရပ်နေတဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း ခရီးသည်။ သူကတော့ ပင်လယ်။ ကောင်းကင်မှာ မီးခိုးရောင်တိမ်တွေ အပြည့်။ ဟိုးအဝေးက မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းမှာ မီးခိုးရောင် တိမ်တွေ အပြည့်။ ကောင်းကင်နဲ့ ပင်လယ် ခွဲခြားပြောဖို့ အတော်ခက်နေ တယ်။ ပြီးတော့ ခရီးသည်နဲ့ ပင်လယ်။ တကယ့် အစစ်အမှန်နဲ့ နှလုံးသားထဲ ခံစားနေရတာတွေ။

သူ့လက်ပေါ်မှာ လက်စွပ် နှစ်ကွင်း ဝတ်ထားတယ်။ နှစ်ခုစလုံးက လက်ထပ်လက်စွပ် လည်း မဟုတ်၊ စေ့စပ်လက်စွပ်လည်း မဟုတ်ကြဘူး။ အမျိုးသမီးပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်မှာ လွယ်လွယ်ကူကူ တွေ့နိုင်တဲ့ အပေါ်စား လက်စွပ်တွေပါ။ သူ့လက်ချောင်းတွေဟာ ရှည်လျား သွယ်လျပေမယ့် သန်မာတဲ့ပုံပဲ။ လက်သည်းတွေကို ခပ်တိုတို ညှပ်ထားပြီး ပန်းရောင် လက်သည်းနီ ဆိုးထားတယ်။ သူ့လက်တွေက မိနီစကတ်အောက်မှာ ပေါ်နေတဲ့ ဒူးခေါင်းတွေပေါ် တင်လို့ ထားတယ်။ သူ့လက်တွေကို ကိုင်လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မလုပ်ပါဘူး။ အိပ်ပျော်ပုံက ကလေးပေါက်စနဲ့ တစ်ယောက်လိုရယ်။ နားရွက်ချွန်ချွန်လေး တစ်ဖက်ဟာ သူ့ဆံပင်တွေကြားမှာ ထိုးထွက်နေတဲ့ မှိုတစ်ပွင့်လိုပဲ။ သိသိသာသာကြီး ထိရလွယ်တဲ့ အရာတစ်ခုလိုပဲ။

ကျွန်တော် စာအုပ်ပိတ်လိုက်တယ်။ ဘေးက ဖြတ်သွားတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို ခဏ ငေးကြည့်မိတယ်။ နောက် သိပ်မကြာပါဘူး။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားရော။



(၄)

အမေရိကန် စစ်ထောက်လှမ်းရေး ဌာန(အ.စ.ထ) အစီရင်ခံစာ
 နေ့စွဲ ။ ။မေ၊ ၁၂၊ ၁၉၄၆
 အကြောင်းအရာ ။ ။ပန်းကန်လုံးတောင်ကုန်းပေါ်မှ ဖြစ်ရပ်အပေါ် အစီရင်ခံချက်၊ ၁၉၄၄။
 စာအမှတ် ။ ။ပတဝအ-၇၂၂-၈၉၃၆၇၄၅-၄၂၂၁၆-၀၀န။

အောက်ဖော်ပြပါ တပ်မှတ်တမ်းကို (အမည်ဖော်မပြ) ဖြို့တွင် အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့ချိန်တွင် ဆေးခန်း ဖွင့်လှစ်ထားသူ ဒေါက်တာ ဂျူအီချီ နာကာဇာဝါ(၅၃ နှစ်) နှင့် အင်တာဗျူး ပြုလုပ် မေးမြန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ အင်တာဗျူးနှင့် ပက်သက်သော အချက်အလက်များကို စာအမှတ် ပတဝအ-၇၂၂- ၈က-၁၆၂ မှ ၁၆၃ အတွင်း အသုံးပြု ကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။

အင်တာဗျူး ပြုလုပ်သူ ဒုဗိုလ် ရောဘတ် အိုကော်နာ၏ ပြောဆိုချက်အရ ဒေါက်တာ နာကာဇာဝါသည် အရိုးကြီးမားပြီး အသားမည်းကာ ဆရာဝန်တစ်ဦးထက် လယ်ယာလုပ်သား တစ်ဦးနှင့် ပိုတူနေသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ၏ အပြုအမူမှာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော်လည်း သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှကို ဖော်ပြရာ၌ တက်ကြွဖျတ်လက်ပြီး တိတိကျကျ ရှိလှ၏။ သူ၏ မျက်မှန်ထူထူများအောက်တွင် စူးရှရဲရင့်ပြီး တက်ကြွသော အသွင်အပြင်ရှိကာ သူ၏ မှတ်ဉာဏ်မှာ ယုံကြည်အားထားစရာ ဖြစ်ပေသည်။

ဒါ အမှန်ပါပဲ။ မနက် ၁၁ နာရီလောက်မှာပါ။ ၁၉၄၄၊ နိုဝင်ဘာ ၇ မှာ ကျွန်တော် တို့အသ မူလတန်းကျောင်းရဲ့ လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်ဆီကနေ ဖုန်းဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီတုန်းက ကျောင်းဆရာဝန်ပါ။ ကျောင်းနဲ့ အလွန်နီးသူပါ။ အဲဒါကြောင့် သူတို့ ကျွန်တော့် ဆီကို အရင်ဆုံး ဖုန်းဆက်ကြတာပါ။

လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်ဟာ တကယ့်ကို စိတ်လက် ချောက်ချားနေခဲ့တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို စာသင်ခန်းတစ်ခန်းလုံးက ကလေးတွေဟာ တောင်ပေါ်မှာ မှိုခူးသွားရင်း သတိလစ်နေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူ့စကားအရ အားလုံး မေ့နေတယ်လို့ သိရပါတယ်။ တာဝန်ကျ ဆရာမတစ်ယောက်ပဲ သတိရတယ်။ အဲဒီဆရာမကပဲ ကျောင်းကို အပြေးပြန်လာပြီး အကူညီတောင်းတာတဲ့။ ဆရာမကလည်း ပျာယာခတ်နေလွန်းတော့ အခြေအနေတစ်ခုလုံးကို နားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်ရတာက ကလေးဆယ့်ခြောက်ယောက် တောထဲမှာ သတိလစ်နေတယ် ဆိုတာပါပဲ။

ကျွန်တော် ပထမဆုံး တွေးမိတာက ကလေးတွေဟာ မှိုခူးထွက်ရင်း အဆိပ်ရှိတဲ့မှိုတွေ စားမိရာကနေ သတိတွေ လစ်ကုန်တယ်ပေါ့။ သူတို့ကို ကုသဖို့ ခက်ခဲနေမလားလို့တောင် ကျွန်တော် တွေးမိခဲ့သေးတယ်။ မှိုအမျိုးမျိုးဟာ အဆိပ် အဆင့်အမျိုးမျိုး ရှိတတ်ကြပါတယ်။ ကုသမှုကလည်း မတူပါဘူး။ ကျွန်တော် တို့ အဲဒီအချိန်မှာ အလုပ်သင့်ဆုံးက သူတို့ အစာအိမ်ထဲ ရှိတာတွေကို ထုတ်ပစ်နိုင်ဖို့ပါ။ တကယ့် အဆိပ်ပြင်းတဲ့ အရာတွေ သွေးကြောထဲ မြန်မြန် မရောက်နိုင်ဖို့ ဟန့်တားနိုင်ရမယ့် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အရမ်း နောက်ကျကောင်း ကျသွားနိုင်တယ်လေ။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ နှစ်စဉ် မှိုဆိပ်သင့် သေတဲ့လူက နည်းမှမနည်းဘဲ။

ကျွန်တော် အိတ်ထဲကို အရေးပေါ် ကယ်ဆယ်ရေးဆေးဝါးတွေ ထည့်ပြီး ကျောင်းကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ရောက်ဖို့ စက်ဘီးစီးပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ကိုလည်း အကြောင်း ကြားပြီးတာကြောင့် ရဲနှစ်ယောက်က အရင်ရောက်နှင့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သတိမေ့နေတဲ့ ကလေးတွေကို မြို့အရောက် ပြန်ခေါ်လာရမယ် ဆိုတာကို သိနေတာကြောင့် ရသမျှ အကူအညီ တွေကို လိုက်တောင်းခဲ့တယ်။ လူငယ်အများစုက စစ်ထဲ ပါသွားတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရှိတာတွေနဲ့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် စီစဉ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ ရဲနှစ်ယောက်ရယ်၊ အသက်ကြီးကြီး ဆရာတစ်ယောက်ရယ်၊ လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်နဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးတို့ အတူတူ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကလေးတွေနဲ့ မှိုခူးထွက်ခဲ့တဲ့ ဆရာမလည်း ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရနိုင်သမျှ စက်ဘီးတွေကို ယူသွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ထဲက အများစုဟာ စက်ဘီး နှစ်စီးကို တစ်ယောက်တည်း စီးနိုင်သူတွေက နည်းခဲ့တယ်။

အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့နေရာကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်အချိန် ရောက်ခဲ့သလဲ။

၁၁ နာရီ ၅၅ လောက်ပါ။ ကျွန်တော်က အဲဒီကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာ နာရီကို ကြည့်ခဲ့လို့ မှတ်မိနေတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တောင်ကုန်းတစ်ခုကို စက်ဘီးကိုယ်စီနဲ့ တောင်ခြေ ကိုရောက်အောင် နင်းခဲ့ကြတယ်။ ကျန်တဲ့ ခရီးအများစုက ခြေကျင်ပဲ သွားခဲ့ရတာ။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတော့ ကျောင်းသားတချို့ဟာ နည်းနည်းလောက်တော့ သတိရနေကြပါပြီ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် သုံး၊ လေးယောက်လောက်ပေါ့။ လုံးလုံး လျားလျား သတိရသေးတာ မဟုတ်ပေမယ့် သူတို့တွေဟာ မူးဝေနေတုန်းပဲ။ ကျန်တဲ့ ကလေးတွေ ကတော့ သတိလစ်နေဆဲပဲ။ ခဏနေတော့ နောက်ထပ်ကလေးတွေ သတိလည်ချိန်မှာ သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်တွေဟာ လှိုင်းလှဲတွေ ထလာသလို အစီအရီ ထလာကြတယ်။ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ မြင်ကွင်းပါပဲဗျာ။ ဆောင်းဦးရာသီရဲ့ နေရောင်တောက်တောက်အောက်မှာ သစ်ပင်တွေအားလုံး

စနစ်တကျ ဖယ်ရှားခံထားရသလို တောအုပ်ထဲက နေရာလွတ်တစ်ခုမှာ၊ ထူးခြားတဲ့ မြေပြင်ညီ တစ်ခုမှာ ကလေးတွေဟာ လဲကျခဲ့တယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ အဲဒီ မူလတန်းကျောင်းသား ဆယ့်ခြောက် ယောက်ဟာ ကစဉ့်ကလျား မြေပြင်ပေါ် လဲကျခဲ့ရာကနေ တချို့တွေက လှုပ်လာတယ်။ တချို့ တွေက လုံးဝ ငြိမ်သက်ဆဲ ဖြစ်နေတဲ့ နေရာကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ အာဗွန်ဂျီဒ်ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်လို ကြည့်နေရသလိုပါပဲဗျာ။

အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကလေးတွေကို ဆေးကုဖို့ ရောက်လာတဲ့ ဆရာဝန် ဆိုတာကို လုံးဝ မေ့လျော့သွားပြီး တောင့်တောင့်ကြီး မတ်တတ်ရပ်လို့ မြင်ကွင်းကိုသာ ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ထဲမှာ ပါလာတဲ့သူတွေ အားလုံးကလည်း မြင်နေရတာတွေကို လေဖြတ်သွားသလို ငေးကြည့်နေ ခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်တဲ့ ဒီမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်တို့ မြင်ရဖို့အတွက် အမှားတစ်ခုခု ရှိခဲ့သလိုပဲလို့တောင် ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ စစ်ကာလလေဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျေးလက်မှာနေတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အရမ်း ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မြင်ကွင်းတွေကိုတောင် မြင်တွေ့ရင် ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်လုပ်ပြီးသားပါပဲ။ ဂျပန်နိုင်ငံသားတစ်ယောက်လို့ ခံယူထားတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျလာတဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ ဒီတောအုပ်ထဲမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကတော့ ကျွန်တော့် အတွက် အေးခဲစရာတွေချည်းပါပဲ။

ကျွန်တော် ခဏနေတော့ သတိပြန်လည်လာပြီး ကလေးတစ်ယောက်ကို အရင် ဆွဲထူလိုက်တယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ကလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘာအားမှ မရှိတော့ဘဲ အရပ်လေး တစ်ရပ်လို ပေါ့ပါးလို့နေခဲ့တယ်။ ကလေးမလေးရဲ့ အသက်ရှူပုံက ပုံမှန်ပါပဲ။ သတိလစ်နေတာကလွဲလို့ပေါ့။ မျက်လုံးတွေကလည်း ပွင့်လို့၊ ဟိုဒီ ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေပေါ့။ ကျွန်တော် အိတ်ထဲက ဓာတ်မီးကို ထုတ်လို့ ကလေးမလေးရဲ့ သူငယ်အိမ်ကို ထိုးကြည့်တယ်။ လုံးဝကို တုံ့ပြန်မှု မရှိဘူးဗျ။ မျက်လုံးကတော့ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ။ တစ်ခုခုကို ကြည့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာကိုမှ လုံးဝ မတုံ့ပြန်ဘူး။ တခြားကလေးတွေကိုလည်း ကျွန်တော် အဲဒီလိုပဲ လိုက်စမ်းကြည့်တယ်။ အားလုံး အတူတူပဲ။ လုံးဝ တုံ့ပြန်မှု မရှိဘူး။ ဒါ ပုံမှန် မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်။

နောက် ကျွန်တော် ကလေးတွေရဲ့ သွေးခုန်နှုန်းနဲ့ ကိုယ်ပူချိန်ကို တိုင်းကြည့် လိုက်တယ်။ သွေးခုန်နှုန်းက ၅၀ နဲ့ ၅၅ ကြား။ သူတို့အားလုံးရဲ့ ကိုယ်ပူချိန်ကတော့ ၉၇ အောက်၊ တချို့က ၉၆ ရှိနေကြတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ပြန်ပြောပြတာပါ။ သူတို့ အရွယ်ကလေးတွေအတွက် အဲဒီသွေးခုန်နှုန်းဟာ ပုံမှန်ထက် လျော့ကျနေတယ်။ ကိုယ်ပူချိန်ကလည်း သာမန်ထက် တစ်ဒီဂရီ လျော့ကျနေတယ်။ သူတို့ အသက်ရှူပုံကို ကြည့်မိ တယ်။ သာမန်ထက် ထူးခြားတာ ဘာမှ မရှိဘူး။ သူတို့ရဲ့ လည်ချောင်းတွေနဲ့ လျှာတွေလိုပဲ။ ပုံမှန်ပဲ။

ကျွန်တော် ချက်ချင်း သေချာအောင် ကြည့်မိတော့ သူတို့တွေမှာ အစာအဆိပ်သင့်တဲ့ ပုံမျိုး လုံးဝ မရှိဘူး ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ သူတို့အားလုံးမှာ မူးဝေ အော့အန်ထားတဲ့ပုံ မပေါ်သလို၊ ဝမ်းပျက် ဝမ်းလျှော့ဒဏ် ခံထားရပုံလည်း မပေါ်ဘူး။ သူတို့အားလုံး ဘယ်လို

mgyoe.com

နာကျင်မှုဒဏ်ကိုမှ မခံထားရသလိုပါဘဲ။ ခင်ဗျားတို့ ထင်သလို ကလေးတွေဟာ တစ်ခုခု စားမိမယ်ဆိုရင် ဒီလို လက္ခဏာမျိုးတွေ မပြနိုင်ပါဘူး။ ဒါဟာ အစာအဆိပ်သင့်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် သိလို့ သက်ပြင်းချနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ သေချာတဲ့ သဲလွန်စ မရှိလို့ မှားသွား ခဲ့ရင်ကော ဆိုပြီး ကျွန်တော် တွေးကြောက်ခဲ့ပါသေးတယ်။

သူတို့ရဲ့ လက္ခဏာတွေက နေပူလျှပ်တဲ့ လက္ခဏာနဲ့ တော်တော် တူတယ်။ ကလေး တွေဟာ အပူလျှပ်တဲ့ဒဏ်နဲ့ မကြာခဏ သတိလစ်တတ်ကြပါတယ်။ ကူးစက်ရောဂါတစ်ခုလို့ပဲ။ တစ်ယောက် လဲသွားရင် အားလုံး လိုက်လဲတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက နိုင်ငံဘာလလေ။ ပြီးတော့ အေးနေတဲ့ တောအုပ်ထဲမှာလေ။ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် အပူလျှပ်တယ် ဆိုရင်လည်း ထားလိုက်ပါဦး။ အခုဟာက ကလေး ဆယ့်ခြောက်ယောက်လုံး တစ်ချိန်တည်း လဲကျသွားတာ။ ဘာကြောင့်မှန်းလဲ မသိ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ထပ် အတွေးတစ်ခုကတော့ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ တစ်ခုခုကြောင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် အာရုံကြော ဓာတ်ငွေ့တစ်ခုခုကြောင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် လူလုပ်တဲ့ ပယောဂလား၊ သဘာဝကြောင့်လားပေါ့ ဆိုပြီး ဖြစ်မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ ဒီလို တောပိုင်းဒေသက တောအုပ်ထဲ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုများ ဓာတ်ငွေ့က ရောက်လာနိုင်မှာလဲ။ ကျွန်တော်တော့ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်မှုအရတော့ အဲဒီနေရာမှာ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကလေးအားလုံး အသက်ရှူနေခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိလစ်လို့နေကြတယ်။ တစ်ပြိုင်တည်း လဲကျခဲ့တယ်။ အတန်းပိုင်ဆရာမ တစ်ယောက်ပဲ လဲမကျခဲ့တာ။ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ဆိုရင် လူကြီးလည်း လဲကျရမှာပဲ။

ကလေးတွေကို ကုပေးဖို့အတွက်ရာမှာတော့ ကျွန်တော် အခက်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်က ကျေးလက်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ ဘယ်အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့နဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ကျွမ်းကျင်ဆရာဝန် မဟုတ်ရပါဘူး။ ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်တဲ့နယ်ပယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တောစွန်အုံဖျားမှာ ရှိနေတော့ ကျွမ်းကျင်ဆရာဝန်တွေကို ခေါ်ဖို့ကလည်း မလွယ်လှဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ကလေးတွေ သတိပြန်လည်လာကြတယ်။ သူတို့ သတိ ပြန်ရလောက်မယ့် အချိန်ကြောင့်လို့ ရိုးရိုးပဲ တွေးမိခဲ့တယ်။ ဒါကတော့ အရမ်းအကောင်းမြင်တဲ့ ရှုထောင့် ဆိုတာလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ တောင် မတွေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် သူတို့ကို လဲလျောင်းပြီး အနားယူနေဖို့ပဲ ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။

လေထဲမှာ ပုံမှန် မဟုတ်တာ တစ်ခုခုများ ရှိခဲ့လား။

ကျွန်တော် အထူးဂရုစိုက်ခဲ့ပါတယ်။ အသက် ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူကြည့်ရင်း ပုံမှန် မဟုတ်တဲ့ အနံ့တစ်ခုခုများ ရမလားလို့ အနံ့ခံကြည့်ခဲ့ပါသေးတယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်က တောအုပ်ထဲမှာ ရနေကျ လေမျိုးထက် ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး။ အနံ့ကတော့ ဒါပဲ။ သစ်ပင်တွေရဲ့ အနံ့ပဲ။ ပုံမှန် မြင်တွေ့နေကျ မဟုတ်တဲ့ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်တွေရဲ့ အနံ့တစ်ခုခုကိုလည်း မရဘူး။ ပုံစံတွေရော၊ အနံ့တွေရော ဘာမှ မပြောင်းလဲပါဘူး။

ကလေးတွေ ခူးခဲ့တဲ့ မှိုတွေကို ကျွန်တော် တစ်ပွင့်ချင်းလည်း လိုက်ကြည့်မိတယ်။ သူတို့ကို ပြိုင်တူ လဲကျစေလောက်အောင် ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ မှိုမျိုးတော့ မတွေ့မိ ဘူး။ သူတို့ ခူးထားတဲ့ မှိုတွေအားလုံးက စားလို့ရတဲ့ မှိုတွေချည်းပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီမှာ ဆရာဝန်လုပ်လာ

ခဲ့တာ အတော်ကြာပါပြီ။ စားလို့မရတဲ့ မှိုအမျိုးအစားတွေ အကြောင်း တော်တော်လေး သိနေပါပြီ။ ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ပိုသေချာအောင် အဲဒီမှိုတွေကို ယူလာခဲ့ပြီး ကျွမ်းကျင်သူကို ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ ထပ်စစ်စေပါသေးတယ်။ အဲဒီမှိုတွေ အားလုံးဟာ ကျွန်တော်တို့ မြင်နေ၊ တွေ့နေကျ မှိုတွေ ချည်းပါပဲ။

သတိလစ်နေတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ဟိုဘက် ဒီဘက် ရွေ့နေတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ လက္ခဏာ၊ အသွင်အပြင်တွေကိုတော့ ခင်ဗျား မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ဥပမာအားဖြင့်ဗျာ ကလေးတွေရဲ့ မျက်စိသူငယ်အိမ် အရွယ်အစား၊ သူတို့မျက်လုံးတွေရဲ့ အဖြူရောင် ပမာဏ၊ သူတို့ မျက်တောင်ခတ်တဲ့ အကြိမ်ရေတွေကို ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား။

မမှတ်မိဘူးဗျ။ သူတို့မျက်လုံးတွေဟာ ဟိုဘက် ဒီဘက်ကို မီးမောင်းတွေလို ပြေးနေတာ။ အဲဒါကလွဲလို့ တခြား ပုံမှန်မဟုတ်တာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်တွေရဲ့ လုပ်ဆောင်ပုံတွေဟာ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ။ ဘာမှ မထူးခြားဘူး။ ကလေးတွေဟာ တစ်ခုခုကို ကြည့်နေကြတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး နီးနီးစပ်စပ် ပြောရမယ် ဆိုရင် ကလေးတွေဟာ ကျွန်တော် မမြင်နိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုခုကို ကြည့်နေသလိုပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ဟာ တစ်ခုခုကို ကြည့်နေတာထက် လေ့လာနေတာမျိုးနဲ့ ပိုတူတယ်။ သူတို့အားလုံးမျက်နှာမှာ ဘာခံစားမှုမျိုးမှ မပြဘူး။ သူတို့အားလုံး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ။ တစ်ခုခုကို ကြောက်နေတာမျိုး၊ နာကျင်နေတာမျိုးလည်း မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်တော် သူတို့ကို အဲဒီအတိုင်း လဲနေစေပြီး ဘာဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာကိုပဲ စောင့်ကြည့်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ သူတို့လေးတွေ နာကျင်ရတာ မရှိရင် ခဏလောက် ဒီအတိုင်း စောင့်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

တစ်ယောက်ယောက်ကများ ခင်ဗျားကို ကလေးတွေ ဓာတ်ငွေ့မိခဲ့တာ လို့များ ပြောသေးလား။

ပြောကြတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လိုပါပဲ။ ဘာရယ်ကြောင့်ဆိုတာ သေသေချာချာ မပြောနိုင်ကြဘူး။ အရင်တုန်းက တောထဲမှာ ဓာတ်ငွေ့အဆိပ် တစ်ယောက်ယောက် သင့်ခဲ့တယ် ဆိုတာမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ ကြားမှ မကြားဖူးကြဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ထဲမှာ ပါလာတဲ့ လက်ထောက် ကျောင်းအုပ် ပြောတာကိုတော့ သဘောကျ လက်ခံခဲ့ပါတယ်။ သူက အမေရိကန်လေယာဉ်တွေ ကြီးသွားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဆိုတဲ့အချက်ပါ။ ဓာတ်ငွေ့ပါတဲ့ ဗုံးတစ်လုံး သူတို့ ကြီးသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သူက ပြောခဲ့တယ်။ အတန်းပိုင်ဆရာမကလည်း သူတို့ တောင်ကုန်း ပေါ် တက်ခါစမှာ ဘီ-၂၉ လေယာဉ်ပျံလိုလို တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောပြန်တယ်။ ဒီတော့ အားလုံးက အမေရိကန်လေယာဉ်ကပဲ ဓာတ်ငွေ့ပါတဲ့ ဗုံးတစ်လုံးလုံး ကြီးသွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကောက်ချက် ချခဲ့ကြတယ်။ အမေရိကန်တွေဟာ အဲဒီလို ဗုံးမျိုး ထွင်နေတယ်လို့ ကြားခဲ့ဖူးတဲ့ ကောလာဟလ ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တောအုပ်ထဲမှာ တကယ် လာဖြစ်နေပြီလို့ပဲ ထင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ဆိုရင် အမေရိကန်တွေဟာ အဲဒီလို အသစ်စက်စက် လက်နက်ဆန်းကို ဘာဖြစ်လို့ လူသိပဲမရှိတဲ့ တောထဲမှာ လာကြိရတာလဲလို့ တွေးစရာပါပဲ။ ဒီအချက်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ နားမလည်နိုင်ကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့တွေရဲ့ ဘဝမှာ အမှားအယွင်းဆိုတာ ဖြစ်တတ်ကြတာပဲလေ။ ကျွန်တော်တို့ နားမလည်နိုင်တဲ့ တစ်ခုခုလည်း ဖြစ်မှာပဲလို့ အားလုံးက ဖြည့်တွေးခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီနောက် ကလေးတွေဟာ သူ့အလိုလို တဖြည်းဖြည်းချင်း သတိရလာကြကေ
လား။

ဟုတ်ကဲ့ သတိရလာကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် စိတ်သက်သာသွားလဲ
ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ရှင်းမပြနိုင်လောက်အောင်ဘဲ။ ပထမတော့ သူတို့လေးတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေ
လူးလိမ့်လာတယ်။ နောက် အိပ်ချင်မှူးတူးပုံစံမျိုးနဲ့ ထထိုင်လာကြပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း သတိရ
လာကြတယ်။ သူတို့ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြောင့် နာကျင်တယ်လို့ တစ်ယောက်ကမှ မပြောကြဘူး။
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ရာကနေ နိုးထလာကြသလို သူတို့ ထလာကြတာ။ တိတ်တိတ်
ဆိတ်ဆိတ်ပဲ။ သူတို့တွေ သတိရလာပြီးနောက် သူတို့ မျက်လုံးတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာလည်း
ပုံမှန် ဖြစ်လို့လာတယ်။ သူတို့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်တော့ ပုံမှန်အတိုင်း
တုံ့ပြန်ကြတယ်။ သူတို့တွေ စကားပြန်ပြောနိုင်ဖို့က အချိန် နည်းနည်းကြာခဲ့တယ်။ အိပ်ရာက
နိုးနိုးချင်း စကားမပြောနိုင်သလိုပါဘဲ။

ကလေးတွေကို တစ်ယောက်ချင်းစီ ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲလို့ လိုက်မေးကြည့်တော့ သူတို့
ကတောင် အံ့အားတကြီးနဲ့ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ကြဘူး။ သူတို့ မမှတ်မိတဲ့ အရာတစ်ခုကို
မေးမိသလိုပဲ။ တောင်ကုန်းပေါ် တက်လာကြတယ်။ မှိုခူးကြတယ် ဆိုတာပဲ သူတို့ ပြောနိုင်ကြ
တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းကို သူတို့ တစ်ခုမှ မမှတ်မိကြဘူး။ သူတို့ဟာ မှိုခူးနေတုန်းက အချိန်နဲ့
အခုရောက်ရှိနေတဲ့ အချိန်နှစ်ခုကြားမှာ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ လုံးဝ မမှတ်မိကြဘူး။ သူတို့
မှိုခူးကြတယ်။ အဲဒီနောက် ကန့်လန့်ကာ ကျသွားတယ်။ အခု သူတို့ မြေကြီးပေါ် ထိုင်နေတဲ့
အနားမှာ လူကြီးတွေ ပိုင်းရံနေကြတယ်။ သူတို့မျက်နှာတွေကို ငေးကြည့်ကြပြီး စိတ်ပူနေတဲ့
လူကြီးတွေကို သူတို့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတယ်။ သူတို့ဟာ တခြားအရာတွေထက်
ကျွန်တော်တို့ကသာ ကြောက်စရာလို့များ ထင်နေကြသလား မသိဘူး။

ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက သတိ လုံးဝ ပြန်ရမလာသေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်
ရှိနေသေးတာပဲ။ တိုက်ပျက်နေ ပြောင်းလာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူ့နာမည်က ဆာတိုရီ
နာကာတာ၊ ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေးတယ်။ ဖြူဖြူဖျော့ဖျော့ ကောင်လေးပါ။ သူဟာ မြေပြင်
ပေါ်မှာ လဲနေခဲ့တယ်။ မျက်လုံးတွေက ဟိုဘက် ဒီဘက် ရွေ့လို့နေတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့
တောင်အောက်ကို သယ်သွားရတယ်။ ကျန်တဲ့ ကလေးတွေကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း
လမ်းလျှောက်ဆင်းခဲ့ကြတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ နာကာတာ ဆိုတဲ့ ကလေးကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ ကလေးတွေဟာ တခြား
ဘယ်လိုမှ ထူးခြားတဲ့ လက္ခဏာတွေ မပြကြဘူးလား။

အပြင်ပိုင်းမှာတော့ ဘာလက္ခဏာမှ မပြကြတာ အသေအချာပဲ။ ပုံမှန် မဟုတ်တဲ့
လက္ခဏာတစ်ခုမှ မပြကြဘူး။ ဘယ်သူကမှ နာကျင်တာတို့ သက်သောင့်သက်သာ မရှိတာတို့ကို
မပြောကြဘူး။ ကျောင်းကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကလေးတွေကို တစ်ယောက်ချင်း သူ့နာပြု
အခန်းထဲ ခေါ်ပြီး စစ်ဆေးခဲ့တယ်။ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်အပူချိန်တွေ တိုင်းတယ်။ နှလုံးခုန်သံတွေကို
နားကြပ်နဲ့ နားထောင်ခဲ့တယ်။ မျက်လုံးတွေကိုလည်း စစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ
အကုန်လုပ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ကို အခြေခံသင်္ချာပုစ္ဆာလေးတွေလည်း တွက်ခိုင်းခဲ့တယ်။ ခြေထောက်
တစ်ဖက်တည်းနဲ့ မတ်တတ်ရပ်၊ မျက်စိတွေ မှိတ်ခိုင်းပြီး တွက်ခိုင်းခဲ့တာ။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာတော့

သူတို့ တော်တော်လေး ကောင်းပါတယ်။ သူတို့ ပင်ပန်းတဲ့ပုံလည်း မပေါက်ဘူး။ သူတို့ အစားလည်း ကောင်းကောင်း စားနိုင်တယ်။ နေ့လယ်စာ မစားရသေးတော့ သူတို့ တော်တော် ဗိုက်ဆာနေခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ကို ဆန်လုံးမှန်တွေ ပေးလိုက်တော့ အားပါးတရ စားခဲ့ကြတယ်။

နောက်ထပ် ရက်နည်းနည်းလောက် အကြာမှာ ကျွန်တော် ကျောင်းကို နောက် တစ်ခေါက် ထပ်သွားပြီး ကလေးတွေရဲ့ အခြေအနေကို ထပ်ကြည့်ခဲ့တယ်။ သူတို့ထဲက တချို့ကို သူနာပြုဆရာမ အခန်းထဲ ခေါ်ပြီး မေးခွန်းတွေ မေးခဲ့တယ်။ အဲဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း သူတို့ တော်တော်လေး ကောင်းကြပါတယ်။ သူတို့ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မမှတ်မိကြဘူး။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာရော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပါ အတော်လေး ကောင်းကြပါတယ်။ သူတို့ဘဝတွေဟာ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ။ ဟိုကိစ္စ ဖြစ်ခဲ့တာက သူတို့ကို လုံးဝ သက်ရောက်မှုမရှိဘူး။ သူတို့ ပုံမှန် ကျောင်းတက်ကြတယ်။ သီချင်းတွေ ဆိုကြတယ်။ နားနေချိန်မှာ ကစားကြတယ်။ ကလေးတွေ ပြုတတ်သမျှ အားလုံးဟာ ပုံမှန်ပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ အတန်းပိုင်ဆရာမကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ထိတ်လန့်နေတုန်းပဲ။

နာကာတာ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ သတိမရသေးတာ ဆိုတော့ နောက်နေ့မှာ ကျွန်တော် သူ့ကို ကိုဖူးမှာ ရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်ဆေးရုံကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သူ့ကို စစ်ဆေးရုံကို ပို့လိုက်တယ်လို့ ကြားရတယ်။ အဲဒီကလေးဟာ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကို ပြန်ရောက် မလာတော့ဘူး။ သူ ဘာဖြစ်သွားလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော် မသိရဘူး။

ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ဘယ်သတင်းစာမှာမှလည်း မပါခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ အာဏာပိုင်တွေဟာ ဒီသတင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ မငြိမ်မသက်တွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဆင်ဆာလုပ် လိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ မှတ်မိဦးမှာပါ။ စစ်အတွင်းတုန်းက စစ်တပ်ဟာ အခြေအမြစ် မရှိတဲ့ ပါးစပ်သတင်းတွေကို သုတ်သင်လေ့ရှိတယ်လေ။ စစ်ကလည်း အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ စစ်တပ်ဟာ တောင်ပိုင်းစစ်မြေပြင်က ဆုတ်ခွာရ၊ အသေခံတိုက်ခိုက်မှုတွေနဲ့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြုံရ၊ မြို့ကြီးတွေမှာ ဗုံးကြဲခံရတာတွေ ပိုပိုများလို့လာတယ်။ စစ်တပ်ဟာ စစ်ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးလှုပ်ရှားမှုတွေကို ပြည်သူတွေကြားမှာ ပျံ့နှံ့သွားစေချင်ဘူး။ အဲဒီကိစ္စ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ ရဲက ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့ခဲ့တာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ စကားတစ်ခွန်းမှ မဟာဖို့ သတိပေးခဲ့တယ်။

အဖြစ်အပျက်ကြီး တစ်ခုလုံးက မသက်မသာပါဘဲ။ နှစ်လိုဖွယ် မကောင်းလှတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါပဲ။ ဒီနေ့ထိတောင် ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်မှာ လေးလံနေဆဲပဲ။





(၅)

အင်လန်ပင်လယ်ကို ဖြတ်တဲ့ ဧရာမတံတားကြီးပေါ် ကျွန်တော်တို့ ကားဖြတ်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေဆဲ။ ကျွန်တော်က တံတားတွေကို မြေပုံတွေထဲမှာပဲ မြင်ဖူးတာ ဆိုတော့ အပြင်မှာ တွေ့ချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ ကျွန်တော့် ပခုံးကို ဖြည်းဖြည်းလေး လာပုတ်လို့ ကျွန်တော် နိုးလာတယ်။

“ငါတို့ ရောက်ပြီ” လို့ မိန်းကလေးက ပြောတယ်။

ကျွန်တော် အပျင်းကြော ဆန့်လိုက်တယ်။ လက်ခုံနဲ့ မျက်လုံးတွေကို ပွတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟုတ်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကားဟာ ဂိတ်ရှေ့က ကားရပ်တဲ့ ကွက်လပ်ကို ကွေ့ဝင်လိုက်ပြီ။ လတ်ဆတ်တဲ့ မနက်ခင်းရဲ့ နေရောင်က မြင်ကွင်းကို လင်းလက် နေစေတယ်။ ဘာမှ မမြင်ရလောက်အောင်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ နူးညံ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ တိုက်ပျံမှာတုန်းကနဲ့ မတူဘူး။ နာရီကို ကြည့်တော့ ၆:၃၂။

“အိုး... ခရီးက တော်တော်ကြာတယ်”

လို့ မောပန်းတကြီးနဲ့ သူ ပြောတယ်။

“ငါ ခါးလည်း တော်တော်နာနေပြီ။ ဇက်ကြောလည်း တက်တယ်။ နောက်ဆိုရင် တော့ ခရီးဝေးဆို ဘယ်တော့မှ ဘတ်စ်ကား မစီးတော့ဘူး။ လေယာဉ်ပဲ စီးတော့မယ်။ ဈေးကြီးလည်း ကြီးပါစေတော့။ အကြမ်းဖက်မှုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လေယာဉ်ပဲ ပြန်ပေးဆွဲဆွဲ ဂရုမစိုက် တော့ဘူး။ လေယာဉ်ပဲ စီးမယ်”

အပေါ်စင်ကနေ ကျွန်တော် သူ့အိတ်နဲ့ ကျွန်တော့် ကျောပိုးအိတ်ကို ဆွဲချ လိုက်တယ်။

“ဒါနဲ့ အစ်မ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ” လို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“နာမည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆာကူရာပါ၊ မင်းနာမည်ကကော”

“ကက်ဖကာ တာမူရာ”

လို့ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ကက်ဖကာ တာမူရာ” လို့ သူ ရေရွတ်တယ်။

“နာမည်က အဆန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မှတ်ရလွယ်တယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ အရင်နဲ့ မတူတော့တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ရတာ ဟာ ခက်ခဲနိုင်ပေမယ့် နာမည်ပြောင်းလိုက်တာကတော့ ကလေး ကစားသလိုပါပဲ။

သူ ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ လက်ဆွဲအိတ်ကို မြေကြီးပေါ်မှာ ချထားပြီး အဲဒီအပေါ်မှာ သူ တက်ထိုင်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ ကျောပိုးအိတ် သေးသေးလေးထဲက မှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်ပြီး တစ်ခုခု ရေးနေတယ်။ ပြီးတော့ စာရွက်ကို ဖြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေးတယ်။ ဖုန်းနံပါတ်မှန်း ကြည့်တာနဲ့ သိပါတယ်။

“အစ်မရဲ့ မိုဘိုင်းဖုန်း နံပါတ်”

လို့ သူက မျက်နှာကို ရှုံ့တုံ့တုံ့ လုပ်ပြီးပြောတယ်။

“အစ်မက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ နေမှာပါ။ မင်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောဖို့၊ တွေ့ဖို့ လိုအပ်လာရင် အစ်မဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ အစ်မတို့ အပြင်ထွက်ပြီး မုန့်လေး ဘာလေး စားလို့ရတာပေါ့။ အစ်မကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လို သဘောမထားပါနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား။ ကြိုကြိုက်လို့ ဆုံရတယ် ဆိုပေမယ့် နောက်လည်း တွေ့လို့ရတာပဲလေ”

“ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးဆက်လို့ ပြောရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒါရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ”

လို့ သူက မေးတယ်။

“ဒီဘဝမှာ ဖြစ်နေတာတွေရဲ့ ကံကြမ္မာတွေက အရင်ဘဝတွေရဲ့ အကျိုးဆက် လို့ ဆိုချင်တာပါ။ သေးငယ်လှတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒါတွေက တိုက်ဆိုင်မှု မဟုတ်ဘူး”

သူဟာ အဝါရောင် လက်ဆွဲအိတ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေဆဲပဲ။ မှတ်စုစာအုပ်ကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး တွေးဆနေတယ်။

“အင်း... ဒါက ဒဿန တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ ဒါဟာ ဘဝနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆိုးတဲ့ အတွေးအခေါ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်း အယူအဆပဲ။ နယူးအော့လို့ ခေါ်တဲ့ ခေတ်သစ် အတွေးအခေါ်တွေနဲ့လည်း တူတာပဲ။ အစ်မက လူတိုင်းကို ဖုန်းနံပါတ် ပေးတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ကက်ဖကာ သိထားပေးပါနော်။ အစ်မ ပြောတာကို နားလည်နိုင်မယ် ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သူ ပေးတဲ့ စာရွက်ကို ခေါက်ပြီး ခြွဲကာအင်္ကျီထဲက အိတ်ထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။ နောက်တော့မှ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်တာ ပိုကောင်းမယ် ထင်လို့ ပြောင်းထည့်လိုက်တယ်။

“ဒါနဲ့ တာကာမတ်ဆုမှာ မင်း ဘယ်လောက် ကြာမှာလဲ”

လို့ သူက မေးတယ်။

“ခုထိတော့ မပြောတတ်သေးဘူး။ အခြေအနေပေါ် မူတည်ပါတယ်”

လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

သူ ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငေးကြည့်လို့နေတယ်။ ပြီးတော့မှ တစ်ဖက်ကို ခေါင်းလှည့်သွားတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စမရှိဘူးလို့ သူ တွေးကောင်း တွေးပါလိမ့်မယ်။ သူ တက္ကစီပေါ် တက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ပြသွားတယ်။ ပြီးတော့ ပျောက်ကွယ်လို့သွားတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ ဆာကူရာ ဆိုတာ ကျွန်တော့် အစ်မ နာမည် မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း နာမည်ဆိုတာက ပြောင်းရတာ လွယ်တယ် မဟုတ်လား။ အထူးသဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်ဆီကနေ ရှောင်ပုန်းချင်တဲ့ အခါမျိုးမှာပေါ့။

ကျွန်တော် တာကာမတ်ဆုမှာ ဟိုတယ် ကြိုမှာထားပြီးသားပါ။ တိုကျို ပိုင်အမ်စီအေ က ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာကို ညွှန်ခဲ့တာပါ။ သူတို့ကြောင့်ပဲ ကျွန်တော် အခန်းငှားတာ လျှော့ဈေးနဲ့ ရခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံးရက်ပဲ ရတာပါ။ နောက်နေ့တွေအတွက်ကတော့ ပုံမှန်ဈေးပါပဲ။

ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံကို တကယ်ပဲ ချွေတာချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ဘူတာရုံရှေ့က ခုံတစ်ခုံမှာ အိပ်ရုံရှိတော့တာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ရာသီဥတု နွေးတယ် ဆိုရင်တော့ တစ်နေရာရာက ပန်းခြံထဲမှာ အိပ်ရာအိတ်ခင်းပြီး ဝင်အိပ်ရုံသာ ရှိတော့ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရဲက ကျွန်တော့်ကို မှတ်ပုံတင် ထုတ်ပြခိုင်းနိုင်တယ်။ အဲဒီလို အန္တရာယ်တွေကို ကျွန်တော် ရှောင်လွှဲဖို့ လိုတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဟိုတယ်ကို အနည်းဆုံး သုံးရက်စာ ကြိုတင်စာရင်းသွင်းထားတာပေါ့။ ဒီသုံးရက် ပြီးသွားမှ ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို ကြည့်ရမယ်။

ကားဂိတ်မှာ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ ပထမဆုံး ရောက်လာတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ထဲကို ဝင်လိုက်ပြီး အူဒွန် စားတယ်။ တိုကျိုမှာမွေး၊ တိုကျိုမှာ ကြီးတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အူဒွန်ကို များများစားစား မစားခဲ့ပါဘူး။ ခုတော့ အူဒွန်ရဲ့ ပင်ရင်းမြို့ဖြစ်တဲ့ ရှိကိုကူကို ရောက်ပြီ။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ခေါက်ဆွဲတွေ အများကြီးနဲ့ တွေ့နေရပြီ။ လတ်ဆတ်ပြီး စားလို့ကောင်းတယ်။ စွပ်ပြုတ်ကလည်း မွှေးနေတာပဲ။ ဈေးပေါပေမယ့် အရသာ တော်တော် ကောင်းလွန်းလို့ ကျွန်တော် နောက်တစ်ပွဲ မှာလိုက်တယ်။ ဘဝမှာ ပထမဆုံး ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အရသာကို စားရတဲ့အတွက် အချိန် ဘယ်လောက် ကြာသွားမှန်းတောင် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် ပလုတ်ပလောင်းကို စားပစ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ကားဂိတ်နဲ့ ကပ်ရက် ပလာဇာထဲက ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ ကျွန်တော် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ နေရောင် လင်းလင်းပပ ကောင်းကင်ကို ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် လွတ်လပ်ပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သတိပေးနေမိတယ်။ ကောင်းကင်မှာ ပေါလောမျောနေတဲ့ တိမ်တွေလိုပေါ့။ ငါသည်သာ ငါ့အရှင်ပဲ။ လုံးဝ လွတ်လပ်လို့။



ညနေရောက်တဲ့ အထိ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ အချိန်ကုန်ဆုံးပြီး နေမယ်လို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဟိုးကလေးဘဝကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ စာကြည့်တိုက်တွေရဲ့ စာဖတ်ခန်းတွေထဲမှာ အချိန်ဖြုန်းရတာကို သဘောကျတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တာကာ မတ်ဆု ဘယ်နေရာမှာ ဘာစာကြည့်တိုက် ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းအချက်အလက်တွေကို လက်နက်လို တပ်ဆင်ပြီးမှ ရောက်လာတာပေါ့။ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အိမ်မပြန်ချင်တဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်အတွက် သွားစရာနေရာ ခပ်များများမှ မရှိတာ။ ကော်ဖီဆိုင်တွေ၊ ရုပ်ရှင်ရုံတွေက ဖောခြင်း သောခြင်း ရှိနိုင်ပေမယ့် သူတို့က အကန့်အသတ် ရှိသေးတယ်။ စာကြည့်တိုက်တွေ ကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ စာကြည့်တိုက်တွေက တအားကောင်းတယ်။ ဝင်ကြေး မပေးရဘူး။ လာတဲ့လူတွေကလည်း ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဝင်လာတာကိုလည်း ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျောင်း ပိတ်ရက်တွေမှာတောင် ကျွန်တော့်ကို စာကြည့်တိုက်မှာ လာရှာလို့ ရတယ်။ ကျွန်တော်က စာအုပ်ဆို အကုန်ကြိုက်တယ်။ ဝတ္ထုတွေ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ၊ သမိုင်းတွေ ကျွန်တော့်အနားမှာ ရှိသမျှ အကုန်ဖတ်တာပဲ။ ကလေးစာအုပ်တွေ ကျွန်တော် အကုန်ဖတ်ပြီးသွားတော့ စာအုပ်မျိုးစုံ ကျွန်တော် ကိုင်လာတယ်။ အရွယ်ရောက်ပြီး သူတွေအတွက် စာအုပ်တွေလည်း ကျွန်တော် ဖတ်လာတယ်။ ကျွန်တော်က စာအုပ်တွေကို ကုန်အောင် မဖတ်ဘဲ ဟိုလှန် ဒီလှန်နဲ့ ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုံး စာမျက်နှာအထိ ကျွန်တော် ဖတ်လေ့ ရှိတယ်။ စာတွေဖတ်လို့ အာရုံညောင်းလာရင် ကျွန်တော်က ဟတ်ဖုန်းနဲ့ သီချင်းနားထောင်လို့ရတဲ့စင် ရှိရာဆီ သွားပြီး သီချင်း နားထောင်လေ့ရှိတယ်။ ဘယ်သီချင်း နားထောင်ရမလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိတော့ စင်ပေါ်မှာ ရှိသမျှ ဓာတ်ပြားတွေကို ဆွဲယူပြီး နားထောင်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒျူခဲအယ်လင်တန်၊ ဘီတဲလ်နဲ့ လက်ဇက်ပလင် တို့ကို သိလာတာပါပဲ။

စာကြည့်တိုက်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဒုတိယအိမ်လိုပါပဲ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကျွန်တော် တကယ်နေတဲ့အိမ်ထက် ပိုပြီးတော့ အိမ်ဆန်ကောင်းလည်း ဆန်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် စာကြည့်တိုက်ကို နေ့တိုင်း သွားလို့ စာကြည့်တိုက် ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတွေကိုတောင် ကောင်းကောင်းသိလာပါတယ်။ သူတို့ ကျွန်တော့် နာမည်ကို သိကြတယ်။ အမြဲတမ်း ဟိုင်းလို့ နှုတ်ဆက်တတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က သေလောက်အောင် ရှက်တတ်တော့ သူတို့ကို ပြန်နှုတ်ဆက်ရာမှာ အတော်လေး ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြစ်တတ်တယ်။

ကျွန်တော် တာကာမတ်ဆုကို မလာခင် မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာခဲ့တဲ့ မိသားစုဝင် လူချမ်းသာတစ်ဦးက သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်ကို အများသူငါ အသုံးပြုလို့ရအောင် လှူဒါန်းလိုက်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ရှားပါးစာအုပ်တွေ အများကြီး ရှိတယ် ဆိုတာရယ်၊ အဆောက်အအုံ ကောင်းတာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ကောင်းတယ် ဆိုတာတွေပါ ကျွန်တော် သိထားတယ်။ တိုင်ယိုမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပုံနဲ့တကွ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတယ်။ ဂျပန်စတိုင်လ် ရှေးဟောင်း အိမ်အကျယ်ကြီး တစ်လုံးပါ။ စာဖတ်ခန်းတွေက ဧည့်ခန်းအကျယ်ကြီးတွေနဲ့ တူတယ်။ သက်သောင့်သက်သာ ရှိပုံရတဲ့ ဆိုဖာခုံကြီးတွေပေါ်မှာ လူတွေက ကိုယ့်စာအုပ်ကိုယ် ဖတ်နေလို့ ရတယ်။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံက ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူရှိနေသေးတယ်။ ဓာတ်ပုံထဲက နေရာကို ကျွန်တော် တစ်နေ့နေ့မှာ ကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင်နေတာကြောင့် အခွင့်ကြုံရင် ကြည့်ခွင့်ရဖို့

ကျွန်တော် သိမ်းထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီနေရာကို ကိုမူရာ အောက်မေ့ဖွယ် စာကြည့်တိုက် လို့ ခေါ်ကြတယ်။

ကျွန်တော် ဘူတာမှာရှိတဲ့ တိုးရစ်သတင်း စုံစမ်းရေးကောင်တာကို သွားပြီး အဲဒီနေရာကို ဘယ်လို သွားရသလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။ သဘောကောင်းပုံရတဲ့ သက်လတ်ပိုင်း အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို တိုးရစ်မြေပုံပေါ်မှာ အဲဒီနေရာကို မင်နဲ့ ထောက်ပြပြီး ဘယ်ရထားစီးရမလဲ ဆိုတဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို ပြောပါတယ်။ မိနစ် ၂၀ လောက်ပဲ ကြာမယ်လို့ သူက ရှင်းပြပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောခဲ့ပြီး ဘူတာရုံထဲ ကပ်ထားတဲ့ ရထား အချိန်ဇယားကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ရထားက မိနစ် ၂၀ တစ်စင်း လာတော့ ကျွန်တော် အချိန် နည်းနည်း ရနေတယ်။ ဒါနဲ့ နေ့လယ်စာ ပါဆယ်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်သေးသေးလေးတစ်ခု ဆီကနေ ကျွန်တော် နေ့လယ်စာ သွားဝယ်လိုက်ပါတယ်။



ရထားက တွဲနှစ်တွဲပဲပါတဲ့ ရထားငယ်လေးပါ။ ရထားဟာ မိုးမျှော်ရှေ့ပင်း စင်တာ တွေ ရှိတဲ့နေရာကို ဖြတ်ပြီးတဲ့နောက် ဆိုင်အငယ်စားတွေ၊ အိမ်တွေ၊ စက်ရုံတွေနဲ့ ကုန်လှောင်ရုံတွေ ရောနှောရှိနေတဲ့ နေရာကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဥယျာဉ်တစ်ခုနဲ့ ဆောက်လက်စ တိုက်ခန်းတစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် မျက်နှာကို ပြတင်းပေါက်မှာ မှီရင်း ကိုယ်နဲ့ မရင်းနှီးတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို ငေးမော ကြည့်ရှုနေတယ်။ ကျွန်တော်က တိုက်ရိုက်မြို့အပြင်ဘက်ကို သိပ်ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အရာအားလုံးက လတ်ဆတ်ပြီး သစ်လွင်နေတယ်။ မြို့ပြင်ကို ထွက်နေတဲ့ ကျွန်တော် စီးလာတဲ့ ရထားပေါ်မှာ အခုလို မနက်ဘက်ကြီး လူသိပ်မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာတော့ ပခုံးတွေ ပေါ်မှာ ကျောပိုးအိတ်တွေ လွယ်ထားကြတဲ့ နွေရာသီ ကျောင်းဝတ်စုံ ကိုယ်စီဝတ်ထားကြတဲ့ စီနီယာနဲ့ ဂျူနီယာ ကျောင်းသားလေးတွေ အများကြီးပဲ တွေ့ရတယ်။ အားလုံး ကျောင်းသွားကြ တော့မယ်။ ကျွန်တော်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် လားရာကို သွားနေတာက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းရယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ လမ်းကြောင်းတစ်ခုတည်းထက် မတူညီ တဲ့ လမ်းမျိုးစုံကနေ သွားနေကြတာ မဟုတ်လား။ ရုတ်တရက်ပဲ လေထုဟာ အလွန် ပါးလှပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ပေါ်ကို လေးလံတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ လာဖိနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော် လုပ်နေတာတွေ မှန်မှ မှန်ရဲ့လား။ ဒီအတွေးက ကျွန်တော့်ကို အကူအညီမဲ့စေပြီး အထီးကျန်စေတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းသားတွေကို ကြည့်နေတာကို ကျောခိုင်းလိုက်တယ်။ နောက် သူတို့ကို မကြည့်တော့ဖို့ပါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါရဲ့။

ရထားဟာ ပင်လယ်ဘေးကနေ အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုလောက်ထိ ဖြတ်မောင်း နေတယ်။ နောက်တော့ ကုန်းတွင်းပိုင်းကို ရောက်လို့လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြောင်းဖူးပင် မြင့်မြင့်တွေ၊ စပျစ်ပင်တွေ၊ လှေကားထစ်စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ထားတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်က လိမ္မော်ပင် တွေကို ဖြတ်လာကြတယ်။ အလေ့ကျဖြစ်နေတဲ့ စိုက်ပျိုးရေးရေကန်ဟာ နေရောင်ထဲမှာ အရောင် တောက်လို့ နေတယ်။ ပြန်ပြန်ပြူးပြူး မြေသားပေါ် ရစ်ခွေ စီးဆင်းနေတဲ့မြစ်ဟာ အေးစိမ့်စိမ့်

နိုင်ပုံရပြီး ရေကူးဖို့ ဖိတ်ခေါ် နေသယောင်ယောင်။ ဘာအပင်မှ မရှိတဲ့ မြေကွက်လပ်တစ်ခု ပေါ်မှာတော့ နွေရာသီ သစ်ပင်တွေက ရှည်ရှည်လျားလျား ပေါက်ရောက်လို့ နေတယ်။ တစ်နေရာ မှာတော့ ရထားလမ်းဘေးမှာ ရပ်နေပြီး ဖြတ်သွားတဲ့ရထားကို လိုက်ငေးကြည့်နေတဲ့ ခွေးတစ်ကောင် ကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ဒီမြင်ကွင်းက ကျွန်တော့်ကို နွေးထွေးစေပြီး ပြန်တည်ငြိမ်သွားစေတယ်။ မင်း အဆင်ပြေသွားမှာပါလို့ အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောနေမိတယ်။ မင်း လုပ်ရမှာက ရှေ့ကို ချီတက်ဖို့ပဲ။

ဘူတာရောက်တော့ ကျွန်တော် မြေပုံအတိုင်း လျှောက်လို့သွားတယ်။ မြောက်ဘက်ကို လျှောက်လာရင်း ဆိုင်တွေနဲ့ အိမ်တွေကို ဖြတ်လာခဲ့တယ်။ လမ်းရဲ့ နှစ်ဖက်စလုံးဟာ လူနေအိမ် တွေက နံရံတွေချည်းပဲ။ ဒီလို နံရံမျိုးစုံကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ပျဉ်ချပ်တွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အနက်ရောင်နံရံတွေ၊ အဖြူရောင် နံရံတွေ၊ ကျောက်တုံးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ နံရံတွေ မျိုးစုံကို ကျွန်တော် မြင်နေရတယ်။ ကားတွေ မဖြတ်သလောက်ဘဲ။ လေက ပင်လယ်နဲ့ရတယ်။ ပင်လယ်ဟာ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်ကြည့် တော့လည်း ဘာလှိုင်းသံမှ မကြားရဘူး။ အလွန်ဝေးတဲ့ တစ်နေရာကတော့ အသံတစ်ခု ကြားရ တယ်။ ပျားအော်သံလို လျှပ်စစ်လွှာသွား အသံ။ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်တစ်ခုကနေပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဘူတာရုံကနေ စလို့ စာကြည့်တိုက်ဆီ သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် မြားအသေးလေး ပါတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေ ညွှန်ထားလို့ ကျွန်တော် လမ်းမပျောက်နိုင်ဘူး။

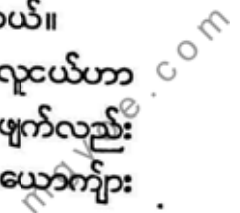
ကိုမူရာ အမှတ်ရဖွယ် စာကြည့်တိုက်ရဲ့ ဝင်ဝင်ချင်းမှာ သေသေချာချာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ညှိထားတဲ့ ဆီးပင်ကြီး နှစ်ပင်ကို တွေ့ရတယ်။ ဂိတ်ကို ဖြတ်ပြီး အထဲကို ဝင်လိုက်တော့လည်း ကျောက်စရစ်ခဲလမ်းကလေးနဲ့ ဘေးဘက်တွေမှာ လှလှပပ အလှဆင်ထားတဲ့ ချုံလေးတွေနဲ့ ထင်းရှူး၊ တတိုင်းမွှေး၊ ကာရီရာနဲ့ အဖယ်လီယာအပင်တွေကို တွေ့ရတယ်။ အပင်တွေကြားမှာ ကျောက်မီးအိမ်လေး နှစ်ခု အပြင်ကို ပြုထွက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ သစ်ပင်တွေကြားထဲမှာ ရေကန် သေးသေးလေးတစ်ခုလည်း တွေ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဒီဇိုင်းဆင် ထားတဲ့ အဝင်ပေါက်ကို မေးတယ်။ ရောက်လို့လာတယ်။ ကျွန်တော် အဝင်တံခါးရှေ့မှာ ဝင်ရနိုးနိုးနဲ့ တံ့ဆိုင်းလို့နေတယ်။ ဒီစာကြည့်တိုက်က ကျွန်တော် မြင်ဖူးတဲ့ စာကြည့်တိုက်တွေနဲ့ မတူဘူး။ ဒီနေရာလောက်ထိ ရောက်မှတော့လည်း ကျွန်တော် အထဲကို ဝင်သင့်ပါတယ်။ အဝင်ပေါက်ကို ကျော်လိုက်တော့ အိတ်အပ်တဲ့ ကောင်တာနောက်မှာ လူငယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ကျောပိုးအိတ် အောက်ချပြီး မျက်မှန်နဲ့ ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်တယ်။

“ဒီကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်တာလား”

လို့ လေသံတိုးတိုးနဲ့ အေးအေးလေး သူက မေးတယ်။ အသံက နက်တယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ စကားသံ ထွက်မလာဘူး။ ဒီမေးခွန်းက ရုတ်တရက် မေးခံလိုက်ရတာ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အနေရ ကျပ်သွားတယ်။

သူ့လက်ထဲမှာ ခုနကမှ ချွန်ထားပုံရတဲ့ ခဲတံရှည်ရှည်ကို ကိုင်ထားတယ်။ လူငယ်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ခဏလောက် အကဲခတ်ကြည့်နေတယ်။ ခဲတံက အဝါရောင် နောက်မှာ ခဲဖျက်လည်း ပါတယ်။ သူ့မျက်နှာက သေးတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် အရွယ်အစားကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ။ ယောက်ျား



တစ်ယောက်လို ရုပ်ဖြောင့်တယ် ဆိုတာထက် ချောတယ်လို့ ပြောရမယ့် မျက်နှာမျိုးပဲ။ သူဟာ အဖြူရောင် ကြယ်သီးတပ် ရုပ်အကျီ ဝတ်လို့ထားတယ်။ သူ ခေါင်းငုံ့လိုက်တဲ့အခါ သူ့ရဲ့ ရှည်လျားတဲ့ ဆံပင်တွေက နံဖူးပေါ် ဝဲကျလာတယ်။ သူ လက်ချောင်းတွေနဲ့ ပြန်မ,တင် လိုက်တယ်။ အင်္ကျီလက်ကို တံတောင်ဆစ်အထိ ခေါက်တင်ထားတော့ သူ့ရဲ့ ဖြူဖွေးနေတဲ့ လက်ကောက် ဝတ်တွေကို မြင်နေရတယ်။ မျက်မှန်ကိုင်လှလှက သူ့ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပိုပြီးပြည့်စုံစေသလိုပဲ။ ရင်ဘတ်မှာ ထိုးထားတဲ့ ပလတ်စတစ် ရင်ထိုးပေါ်မှာ 'အိုရှီးမား' လို့ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် မြင်ဖူးနေကျ စာကြည့်တိုက်မှူးတွေနဲ့တော့ လုံးဝ မတူဘူး။

“လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါ။ စာအုပ်တွေ စိတ်ကြိုက်ကြည့်ပါ။ ကြိုက်တဲ့ စာအုပ် တွေရင် ယူသွားပြီး စာဖတ်ခန်းထဲမှာ ဖတ်လို့ရပါတယ်။ ရှားပါးစာအုပ်လို့ တံဆိပ်ကပ်ထားတဲ့ စာအုပ်ထဲက တစ်အုပ်အုပ်ကို ဖတ်ချင်ရင်တော့ ဖောင်ဖြည့်ဖို့ လိုတယ်။ ဟိုဘက်မှာက ရည်ညွှန်းစာအုပ်တွေ။ ဒီမှာ ကတ်ပြားတွေနဲ့လည်း စာအုပ် ရှာလို့ရတယ်။ ကွန်ပျူတာနဲ့လည်း လိုချင်တဲ့စာအုပ် ရှာလို့ရတယ်။ ဘယ်စာအုပ်ကိုမှ အပြင်ယူသွားခွင့် မပြုဘူး။ ဘယ်မဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစာမှ ဒီမှာ မရှိဘူး။ ကင်မရာ သုံးခွင့်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဘယ်စာအုပ်မှ မိတ္တူကူးခွင့် မရှိဘူး။ အစားအသောက်တွေကို အပြင်က ခုံမှာပဲ စားခွင့်ရှိတယ်။ စာကြည့်တိုက်က ညနေ ငါးနာရီဆိုရင် ပိတ်တယ်” လို့ သူ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။

သူ ခဲတံကို ခုံပေါ် ချထားလိုက်ပြီး မေးပြန်တယ်။

“ဟိုက်စကူး တက်နေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

လို့ အသက်ပြင်းပြင်းရှူရင်း ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ဒီစာကြည့်တိုက်က မင်း မြင်ဖူးတဲ့ စာကြည့်တိုက်တွေနဲ့တော့ ကွဲပြားနေလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ စာအုပ်အမျိုးအစား နည်းနည်းပဲ ရှိတယ်။ အဓိကကတော့ တန်ကာနဲ့ ဟိုက္ကု ကဗျာဆရာ တွေရဲ့ စာအုပ်အဟောင်းတွေကို အဓိကထား စုဆောင်းထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားစာအုပ် အချို့လည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းအရာတွေကို သုတေသန ပြုချင်သူတွေကတော့ ဒီနေရာကို ရထားစီးလာကြပြီး တစ်နေကုန် နေတတ်ကြတယ်။ စတီဖန်ကင်းဝတ္ထု ဖတ်ချင်လို့ ဒီကို လာတဲ့လူတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ဒီကို လာတဲ့ လူအများစုက ဘွဲ့ရပြီးသား လူတွေချည်းပဲ။ မင်းလိုအရွယ် ဒီကို လာတာ တော်တော်ရှားတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းက တန်ကာနဲ့ ဟိုက္ကုကဗျာ အကြောင်း သုတေသန လုပ်မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလို့တော့ ထင်သားပဲ”

“ကျွန်တော် ဒီစာကြည့်တိုက်ကို အသုံးပြုလို့ ရနိုင်ပါသလား”

လို့ ကျွန်တော် အိုးတိုးအမ်းတမ်းနဲ့ မေးလိုက်တယ်။ အသံမတုန်အောင် အတော်လေး သတိထား ပြောလိုက်ရတယ်။

“ရတာပေါ့”

လို့ ပြန်ဖြေရင်း သူ လက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်တယ်။

“ဒီနေရာက စာကြည့်တိုက်ပဲ။ စာဖတ်ချင်တဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကြိုဆိုပါတယ်။ ငါ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောရရင်တော့ ငါက တန်ကာနဲ့ ဟိုက္ကုကို မကြိုက်ဘူး”

“ဒီအဆောက်အအုံက တော်တော်လှတယ်နော်”

လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

သူ ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ကိုမူရာ မိသားစုဟာ အိဒိုခေတ်ထဲက ဆာကေးအရက် အကြီးအကျယ် ထုတ်လုပ် ခဲ့တဲ့ မိသားစု။ ခုနောက်ဆုံး ဒီမျိုးဆက်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်က စာတော်တော် ဖတ်ခဲ့တဲ့ လူ တစ်ယောက်ပါ။ သူ့အဖေကလည်း တန်ကာ ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်ပေါ့။ ရှိကိုကူကို ရောက်လာတဲ့ စာရေးဆရာတိုင်း ဒီနေရာကို ဝင်လာတတ်ကြတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ပြောရရင် ဝါကာရာမာဘိုကူဆုအိ၊ အိရီကာဝါ တာကူဘိုကူနဲ့ ရှိဂါနာအိုယာတို့ပေါ့။ သူတို့က ဒီနေရာဟာ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်တော့ ဒီမှာ အချိန်အကြာကြီး နေသွားတတ်ကြတယ်။ ချမ်းသာတဲ့ မိသားစုတွေဟာ စာပေ အနုပညာနဲ့ ပက်သက်ရင် ငွေကြေး သိပ်မသုံးတတ်ကြပါဘူး။ ဒါက လည်း ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝပါပဲ။ အမွေဆက်ခံတဲ့ သူတွေက ပိုက်ဆံတွေကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးတတ်ကြတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုမူရာ မိသားစုမှာတော့ အဲဒီလို မရှိခဲ့ပါဘူး။ သူတို့က ဝါသနာကိုယ်စီနဲ့ တစ်ဖက်ကလည်း စီးပွားရေးကို ကောင်းကောင်း လုပ်တတ်ကြတယ်”

“အဲဒါကြောင့် သူတို့ ချမ်းသာတာပေါ့”

လို့ သူ ပြောတာကို ကျွန်တော် သံယောင်လိုက်လိုက်တယ်။

“တအားချမ်းသာတယ်”

လို့ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ပြီး သူ ပြောတယ်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ စစ်မဖြစ်ခင်လောက်ကလိုတော့ မချမ်းသာတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆင်ပိန်ကျဲလိုတော့ ကျန်သေးတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့်လည်း ဒီလို လှပတဲ့ စာကြည့်တိုက်မျိုးကို သူတို့ ထားနိုင်သေးတာပေါ့။ ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့ အမွေခွန်ဆောင်ရတာ သက်သာတာက လည်း တစ်ပိုင်းပေါ့။ ဒီအဆောက်အအုံကို စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုရင် နှစ်နာရီလောက် ခရီးစဉ် အတိုလေးအဖြစ် လှည့်လည်ကြည့်ရှုလို့ရပါတယ်။ တစ်ပတ်မှာ တစ်ကြိမ် အဲဒီလို ကြည့်ခွင့်ရတာ။ အင်္ဂါနေ့မှာပေါ့။ ဒီနေ့နဲ့ တိုက်နေတော့ ကံကောင်းတာပေါ့။ ပထမထပ်မှာ ပန်းချီကားတွေနဲ့ ပုံတွေအများကြီး စုဆောင်းထားတာ ရှိတယ်။ ဒီအဆောက်အအုံ ဆောက်ထားတဲ့ မိသားစုက ဒီဇိုင်းကလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါတယ်။ မင်း ကြိုက်မှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ကြိုဆိုပါတယ် ဆိုတဲ့ အပြုံးလေး တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ ခဲတံကို ပြန်ကောက်ကိုင် လိုက်ပြီး ခဲဖျက်နေရာနဲ့ ခုံကို ခေါက်လို့နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အားပေးနေတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။

“အစ်ကို၊ ဒီအဆောက်အအုံ ကြည့်ရင် လိုက်ပြပေးရလား”

အိုရီးမားက ပြုံးတယ်။

“မဟုတ်ဘူး။ ငါက အနိမ့်ပိုင်း လက်ထောက်အဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်။ မစ္စဆာအိကီလို ခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီးက ဒီနေရာရဲ့ တာဝန်ခံ။ ငါ့အထက်လူကြီးပေါ့။ သူက ကိုမူရာ မိသားစုနဲ့ အမျိုးတော်တယ်။ သူပဲ လိုက်ပြမှာ။ မင်း သူ့ကို သဘောကျပါလိမ့်မယ်။ သိပ်ထူးခြားတဲ့ အမျိုးသမီးပါ”

ကျွန်တော် မျက်နှာကြက်မြင့်မြင့်နဲ့ စာအုပ်စင်တွေ ရှိတဲ့ဘက်ကို ကျွန်တော် သွားလိုက် တယ်။ စာအုပ်စင်တွေကြားမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ စာအုပ်တစ်အုပ် လိုက်ရှာနေလိုက်တယ်။ မျက်နှာကြက်မှာ ထူးခြားတဲ့ ရက်မကြီးတွေ ပြေးထားတယ်။ ပြတင်းပေါက်က ဝင်ရောက်လာတဲ့ နွေဦးရာသီရဲ့ နွေးဖျဖျ အလင်းရောင်က အခန်းထဲ ဖြာကျနေတယ်။ ဥယျာဉ်ထဲက ငှက်ကလေး တွေ စိုးစိုးစီစီ အော်မြည်နေတာကို ကြားရတယ်။ စာအုပ်စင်မှာရှိတဲ့ စာအုပ်အများစုက အိုရှိုးမား ပြောခဲ့သလိုပဲ ဂျပန် ကဗျာစာအုပ်တွေချည်းပဲ။ တန်ကာနဲ့ ဟိုက္ကုကဗျာစာအုပ်တွေ၊ ကဗျာဗေဒ အကြောင်း အက်ဆေးတွေ၊ ကဗျာဆရာတွေရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ။ ဒေသသမိုင်းအကြောင်း စာအုပ်တွေလည်း တွေ့ရတယ်။ ဂျပန်စာပေနဲ့ ကမ္ဘာ့စာပေအကြောင်းစာအုပ်တွေ၊ စာရေးဆရာ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ဂန္ထဝင်စာအုပ်တွေ၊ ဒဿနစာအုပ်တွေ၊ ဒရမ်မာစာအုပ်တွေ၊ လူမှုဗေဒ၊ သမိုင်း၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ၊ ပထဝီစာအုပ်တွေလည်း တွေ့ရတယ်။ လှန်ကြည့်လိုက်တဲ့ စာအုပ်တိုင်း စာအုပ်အဟောင်းနဲ့ သင်းနေတယ်။ စာအုပ်အဖုံး နှစ်ဖက်ကြားမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ငြိမ်သက်နေခဲ့တဲ့ အသိပညာတွေနဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေကို ခံစားရရှိ နေရတယ်။ စာအုပ်ရနဲ့တွေ့ကို ရှုရှုကြည့်ပြီး၊ စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် လှန်လှော့ကြည့်ပြီး စင်ပေါ်မှာ ပြန်ထားလိုက်တယ်။

နောက်တော့ အဖုံးဒီဇိုင်းလှလှနဲ့ ဘာတွန် ဘာသာပြန်ထားတဲ့ အာရေဘီယန် ညများ စာအုပ် အတွဲလိုက်ကြီးကို ဖတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီစာအုပ် အထူကြီးကို ယူပြီး ကျွန်တော် စာဖတ်ခန်းထဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ချင်နေတာ ကြာပြီ။ စာကြည့်တိုက်က ဖွင့်ခါစပဲ ရှိသေးလို့ ဘယ်သူမှ မရှိသေးဘူး။ ခမ်းနားလှပတဲ့ စာဖတ်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပါခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံအတိုင်းပဲ။ အခန်းက ကျယ်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ ရှိတယ်။ မျက်နှာကြက်ကလည်း အတော်မြင့်တယ်။ မကြာခဏဆိုသလို ပြတင်းပေါက်ကနေ လေတွေ ဝင်လို့လာတယ်။ အဖြူရောင် လိုက်ကာစ လေထဲမှာ လွင့်သွားချိန်မှာ ပင်လယ်အနံ့အသက်ကို ရနေတယ်။ ကျွန်တော် ထိုင်နေတဲ့ ဇိမ်ကျတဲ့ ဆိုဖာကို သဘောကျနေမိတယ်။ ခေတ်ဟောင်းက စန္ဒရားကြီးတစ်လုံးကို အခန်း ထောင့်မှာ မြင်နေရတယ်။ ဒီလို ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားတွေကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ကို ရောက်နေရသလို ခံစားနေရတယ်။

ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးကြည့်နေတုန်း ကျွန်တော် တစ်ခု တွေးမိ တယ်။ ဒီနေရာက ကျွန်တော့် တစ်ဘဝလုံး ရှာနေခဲ့တဲ့ နေရာပဲ ဆိုတာ။ တွင်းတစ်ခုထဲက ပုန်းအောင်းစရာ နေရာလေးလို့ပဲ။ ဒီလိုနေရာမျိုးလေးကို ကျွန်တော်က လျှို့ဝှက်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ် စရာ နေရာ၊ တကယ် ရှိနေတယ်လို့တောင် ထင်စရာ မရှိတဲ့ နေရာလေးလို့ အမြဲတွေးနေမိတာ။ ကျွန်တော် အသက်ရှူ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး တွေးနေမိတယ်။ ဒီလိုလေး နေရတာက ကျွန်တော့်ကို နူးညံ့တဲ့ တိမ်တိုက်တွေပေါ် ရောက်နေရသလို ခံစားမိစေတယ်။ ခရင်မ်းရောင် ဆိုဖာအဖုံးကို ကျွန်တော် လက်နဲ့ ပွတ်နေမိတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး စန္ဒရား ရှိရာဘက်ကို လမ်းထလျှောက်သွားလိုက်တယ်။ စန္ဒရားအဖုံးကို ဆွဲမ၊ လိုက်ပြီး ကျွန်တော့် လက်ချောင်းတွေကို အဝါရောင် မှိန်ဖျော့ဖျော့ ခလုတ်တွေပေါ် တင်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်နဲ့ နီးတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်က စပျစ်သီးပုံစံ ကော်ဇောကို နင်းပြီး ရှေးဟောင်း ဖွင့်၊ ပိတ် ခလုတ်ကို စမ်းကြည့်နေမိတယ်။ အောက်ထပ် မီးခလုတ်ကို

mgyoe.com

ဖွင့်လိုက်၊ ပိတ်လိုက် လုပ်ပြီး နံရံပေါ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ကျွန်တော် ကြည့်နေမိတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော် ခုနက လာတဲ့ ဆိုဖာဆီ ပြန်လာပြီးတော့ အာရေဘီယန်ညများစာအုပ်ထဲပဲ အာရုံစိုက်နေလိုက်တော့တယ်။

နေ့လယ်ရောက်တော့ ဥယျာဉ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိနေတဲ့ ဝရန်တာကို ထွက်ထိုင်၊ နေ့လယ်စာဘူးနဲ့ ရေဘူးကို ထုတ်ပြီး စားတယ်။ ခေါင်းပေါ်မှာ ငှက်မျိုးစုံ ပျံလို့နေတယ်။ ငှက်တွေဟာ တစ်ပင်ကနေ တစ်ပင်ကို ကူးလိုက်၊ ရေကန်နား သွားပြီး ရေသောက်လိုက်လုပ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် အရင်က မမြင်ဖူးတဲ့ ငှက်တွေလည်း အများကြီးပဲ။ ကြောင်ညှိကြီး တစ်ကောင် ရောက်လာတယ်။ အဲဒီကြောင်ကြီး ရောက်လာတာက ငှက်တွေကို သွားတော့လို့ အချက်ပြလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကြောင်ကြီးက ငှက်တွေကို စိတ်မဝင်စားသယောင် ပုံစံမျိုးပြနေတယ်။ နေရောင်ထဲမှာ ပျင်းကြောဆန့်ရေးကိုသာ အလေးထားနေတဲ့ပုံနဲ့။

“ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တာလား?”

လို့ ကျွန်တော် စာကြည့်တိုက်ထဲက စာဖတ်ခန်းကို ပြန်အဝင် ကျောပိုးအိတ်ကို အောက်ချနေတုန်း အိုရှိုးမားက မေးတယ်။

“မပိတ်ပါဘူး?”

လို့ ကျွန်တော် စကားလုံးကို သေချာ ရွေးချယ်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် ခဏလောက် အနားယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ”

“ကျောင်းကို ပြန်သွားချင်တာလား?” လို့ သူက ပြောပြန်တယ်။

“အဲဒီလို ထင်တာပဲ”

အိုရှိုးမားဟာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ကြည့်တယ်။

“မင်းက ထင်တာပဲ ရှိသေးတာလား?”

“ကျွန်တော် ကျောင်းပြန်သွားဖို့ ငြင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မသွားဖို့ကို ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ”

“တော်တော် တည်ငြိမ်တာပဲ။ ကျောင်းဆက်မတက်ဖို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်ပေါ့”

ကျွန်တော် ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လို ပြန်ဖြေရမလဲ ဆိုတာ မသိတော့ဘူး။

“ပလေတိုရဲ့ The Banquet ကျမ်းထဲက အရစ္စတိုဖိန်းရဲ့ အဆိုအရ ဆိုရင် ရှေးခေတ်တုန်းက လူတန်းစား သုံးမျိုးပဲ ရှိခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီအကြောင်း ဖတ်ဖူးလား?”

လို့ အိုရှိုးမားက ပြောတယ်။

“မဖတ်ဖူးဘူး ခင်ဗျ”

“ဟိုးရှေးခေတ်အစောပိုင်းမှာ လူဆိုတာဟာ ယောက်ျား၊ မိန်းမရယ်လို့ နှစ်မျိုးတည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သုံးမျိုး ရှိခဲ့တယ်။ ယောက်ျား-ယောက်ျား၊ ယောက်ျား-မိန်းမ၊ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမ-မိန်းမ ဆိုတာ ရှိသေးသတဲ့။ ဒါကို နောက်တစ်နည်း ပြောမယ် ဆိုရင်တော့ လူတစ်ယောက်ဟာ လူအမျိုးအစား နှစ်ခုနဲ့ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းခဲ့တာလို့ ဆိုလိုချင်တာပဲ။ လူတိုင်းဟာ ဒီလို ဖွဲ့စည်းခံရတဲ့ အတွက် အလွန်ပျော်ရွှင်ကြတယ်။ ဒီအကြောင်းကိုလည်း

လုံးဝ မစဉ်းစားကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်က ဓားနဲ့ အလယ်တည့်တည့်ကို ပိုင်းချလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ကမ္ဘာကြီးမှာ လူယောက်ျား၊ လူမိန်းမ ဆိုပြီး နှစ်မျိုးပဲ ကျန်ခဲ့တော့တယ်။ အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာတော့ လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပိုင်းကို လိုက်ရှာ ကြတော့တာတဲ့”

“ဘုရားသခင်က ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်တာလဲ”

“လူကို နှစ်ပိုင်း ခွဲလိုက်တာလား။ ဆိုလိုချင်တာကို သဘောပေါက်သားပဲ။ ဘုရားသခင်ဟာ နားလည်ရခက်တဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်တယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ အမျက်ဒေါသဆိုတာ ရှိတယ်။ လွန်ကဲလွန်းတဲ့ ဝိညာဏဝါဒနဲ့ အစရှိသဖြင့်ပေါ့။ ငါ ထင်တာ ကတော့ တစ်ခုခုအတွက် ကြီးမားတဲ့ အပြစ်ကို ပေးတာပဲ ထင်တယ်။ သမ္မာကျမ်းမြတ် ထဲမှာလည်း ပါတယ်လေ။ အာဒမ်၊ ဧဝနဲ့ ရေတံခွန် အစရှိသဖြင့်ပေါ့လေ”

“မွေးရာပါ မကောင်းမှုတွေပေါ့”

“မှန်ပါတယ်၊ မွေးရာပါ မကောင်းမှုတွေပေါ့”

လို့ အိုရီးမားက သူ့ခဲတံကို လက်ခလယ်နဲ့ လက်မကြားမှာ ဟိုလှည့် ဒီလှည့်လုပ်ရင်း အလေး ချိန်ဆနေသလို လုပ်ရင်း ပြောတယ်။

“ဘာပဲပြောပြော ငါ ပြောချင်တာကတော့ လူတွေဟာ တစ်ယောက်တည်း နေဖို့ ခက်ခဲတယ် ဆိုတာပါပဲ”

ကျွန်တော် စာဖတ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ‘လူနောက် အဘူလ်ဟက်ဆန်’ ဆိုတဲ့ အခန်းကို ပြန်ဖတ်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကတော့ ဒီစာအုပ်ရဲ့ အပြင်ကို ရောက်လို့နေတယ်။ ယောက်ျား၊ ယောက်ျား- ယောက်ျား၊ မိန်းမနဲ့ မိန်းမ- မိန်းမတို့ဆီပေါ့။



နေ့လယ် နှစ်နာရီထိုးတော့ ကျွန်တော် စာအုပ်ကို ဘေးချပြီး အဆောက်အအုံ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရမယ့် ခရီးစဉ်ဆီ သွားလိုက်တယ်။ ဒီလို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုတဲ့ အစီအစဉ်ကို အသက် လေးဆယ့်ငါးဝန်းကျင်လို့ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းရတဲ့ မစ္စဆာအိကီ ဦးဆောင်ပါတယ်။ သူဟာ သူတို့ မျိုးဆက်မှာတော့ အရပ်ရှည်တဲ့ အမျိုးအစားထဲကပါပဲ။ သူဟာ အပြာရောင် အင်္ကျီလက်တိုနဲ့ စကတ်အတိုကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ ခရင်မ်ရောင် သိုးမွေးအင်္ကျီကို အပေါ်က ထပ်ဝတ်ထားသေးတယ်။ သူ့ကိုယ်ဟန် အနေအထားက အပြစ်ပြောစရာ မရှိလောက်အောင် တော်တော်ကြည့်ကောင်းတယ်။ သူ့ရဲ့ ဆံပင်အရှည်တွေကို နောက်ဘက်မှာ ခပ်လျော့လျော့ ချည်ထားတယ်။ သူ့ မျက်နှာဟာ သန့်စင်တောက်ပပြီး လှပတဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းပေါ်က နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးတွေနဲ့အတူ ဉာဏ်ပညာကြီးမားတဲ့ပုံ ပေါ်လွင်နေတယ်။ သူ့ရဲ့အပြုံးက ဖော်ပြလို့ မရလောက်အောင် ပြီးပြည့်စုံတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကျေးလက်ဒေသတွေမှာသာ တွေ့ရနိုင်တဲ့ သီးခြားနေရာလေးတစ်ခုက နေရောင်ဖြာကျတတ်တဲ့ စိုက်ကွင်းလေးတစ်ခုကိုတောင် သတိရစေတယ်။ တိုကျိုမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အဲဒီလို နေရာလေးတစ်ခု ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အဲဒီနေရာလေးကို အလွန်သဘောကျပါတယ်။

သူ့ကို ကျွန်တော် တအား အထင်ကြီး လေးစားမိသလို မရနိုင်တာကို စွဲလမ်းစေတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ အတိတ်ကို လွမ်းဆွတ်စေတဲ့ စိတ်မျိုးကို ဖြစ်စေပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်အမေ ဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီလို သတ်လတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသမီးတွေ ကို တွေ့တိုင်း ကျွန်တော့်မှာ ဒီစိတ်က ဖြစ်နေကျပဲလေ။ မစ္စဆာအိကီ ကျွန်တော့်အမေ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အလားအလာဟာ သူညပဲ ရှိနိုင်ပါတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမေ ဘယ်လိုပုံစံရှိလဲ ဆိုတာ၊ သူ့နာမည် ဘယ်လိုလဲ ဆိုတာ မပြောနဲ့၊ သူ အသက်ရှင်နေသေးသလား ဆိုတာတောင် ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ဘာအရာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး လို့လည်း ပြောလို့ မရနိုင်ပါဘူး။

ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဒီလေ့လာရေးမှာ ပါလာခဲ့တာက အိုဆာကာက သက်လတ်ပိုင်း အရွယ် ဇနီးမောင်နှံပါ။ မိန်းမဖြစ်သူက ၀၀တုတ်တုတ်၊ အရပ်ပုပုနဲ့ မျက်မှန်က ကုတ်ပုလင်း လောက်ထူထူကို တပ်ထားတယ်။ ယောက်ျားဖြစ်သူကတော့ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင် ကောက် ကောက်ကွေးကွေး၊ သူ့ဆံပင်တွေကို ဖြီးဖို့ လျှပ်စစ် ဘရပ်ရှ် လိုမယ်လို့တောင် ကျွန်တော် တွေးမိသေးတယ်။ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း၊ နဖူးကျယ်ကျယ်နဲ့ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို တောင်ပိုင်း က မိုးကုပ်စက်ပိုင်းကို ငေးကြည့်နေတဲ့ ရုပ်တုတွေကိုတောင် သတိရစေတယ်။ မိန်းမလုပ်သူက ပြောချင်ရာတွေ၊ လိုရာဆွဲပြောတာတွေ လုပ်နေချိန်မှာ သူ အသက်ရှင်သေးကြောင်း ပြတဲ့အနေနဲ့ အင်း အဲ ပြန်ပြောနေတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် သူဟာ ဒီနေရာကို အထင်ကြီးမိကြောင်း ပြသတဲ့အနေနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၊ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်လောက်တဲ့ ပြတ်တောင်းတောင်း ဝေဖန်ချက်တွေ ပြောလိုက်နဲ့ လုပ်နေတတ်တယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ စာကြည့်တိုက်နဲ့ တောင်တက်ဖို့ လမ်းမှားပြီး ရောက်လာသလိုမျိုးပဲ။ အိတ်ပေါင်း တစ်သန်းလောက်ပါတဲ့ မိုးကာအင်္ကျီတွေကို ဝတ်ထားပြီး ကြိုးတွေ အများကြီးထိုးရတဲ့ တောင်တက်ဖိနပ်တွေကိုလည်း စီးထားသေးတယ်။ တောင်တက် ဦးထုပ်တွေတောင် ဆောင်းထားသေးရဲ့။ ဒီပုံစံက သူတို့ ခရီးထွက်တိုင်း ဝတ်လေ့ဝတ်ထရှိတဲ့ ပုံစံလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မှာပေါ့။ ဘယ်သူများ သိမှာလဲ။ သူတို့ ကြည့်ရတာတော့ အဆင်ပြေတဲ့ ပုံစံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ကျွန်တော့်မိဘတွေတော့ မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ဘာပဲပြောပြော ဒီလေ့လာရေးခရီးစဉ်ဟာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ သူတို့ ပါလာတဲ့အတွက်တော့ ပိုကောင်းပါတယ်။

မစ္စဆာအိကီဟာ ဒီစာကြည့်တိုက်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို ရှင်းပြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အိုရှီးမား ပြောပြထားတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ စာအုပ်တွေကို အများသူငါ ဖတ်လို့ရအောင် ဘယ်လို ငှားရမ်းတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဒီစာကြည့်တိုက် ထောင်တဲ့ မိသားစု စုဆောင်းထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေ မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားကြောင်းတွေကို ရှင်းပြပါတယ်။ ဒီစာကြည့်တိုက်ဟာ ဒီဒေသရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် ရေးအတွက် အရေးကြီးကြောင်းတွေကို ရှင်းပြပါတယ်။ ဒီစာကြည့် တိုက်ဟာ ကိုမူရာ မိသားစုရဲ့ ဓနဥစ္စာ ပိုင်ဆိုင်မှုကို အခြေခံဖွင့်လှစ်ထားကြောင်းနဲ့ မကြာခဏ ဆိုသလို ပို့ချမှု သင်တန်းတွေ၊ ဂီတပွဲတွေ ပြုလုပ်တတ်တယ်ဆိုတာကိုပါ ပြောပါတယ်။ ဒီ အဆောက်အအုံဟာ မေဂျီခေတ်ကတည်းက တည်ဆောက်ခဲ့တာ ဖြစ်ပြီး ဆောက်ကတည်းက တည်းခိုအိမ်နဲ့ စာကြည့်တိုက် နှစ်မျိုးစလုံး သုံးလို့ရအောင် ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ တိုင်ရှိုခေတ်မှာ နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲ ပြုပြင်ခဲ့တဲ့အပြင် အလည်ရောက်ရှိ

လာမယ့် စာရေးဆရာတွေနဲ့ အနုပညာရှင်တွေ တည်းခိုလို့ရအောင် ခမ်းနားတဲ့ နားနေဆောင် တွေကိုပါ တည်ဆောက်လိုက်တယ်။ တိုင်ရှိုခေတ်ကနေ ရှိပါခေတ်အထိ နာမည်ကျော် ဧည့်သည် တွေနဲ့ နာမည်ကြီး အနုပညာရှင် အမြောက်အမြားဟာ ကိုမူရာ စာကြည့်တိုက်ကို လာရောက် လည်ပတ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ လာရောက်လည်ပတ်တာနဲ့အတူ အမှတ်တရ စာစုလေးတွေ၊ ကောက်ကြောင်းပန်းချီလေးတွေနဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ထားရစ်ခဲ့တတ်ကြတယ်။ သူတို့ကို တည်းခိုခွင့်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးကို ပြန်လည်ပေးဆပ်တဲ့သဘောပေါ့။

“ပထမထပ်မှာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ စုဆောင်းမှုတွေကို တွေ့ရလိမ့်ဦးမယ်”

မစ္စဆာအိကီက ပြောပါတယ်။

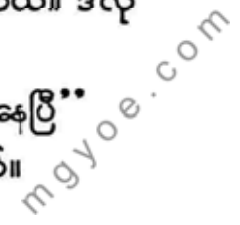
“ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီက ကိုမူရာ မိသားစုလို ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာကို တန်ဖိုး ထား ထိန်းသိမ်းတတ်သူတွေက ဒေသခံ အစိုးရယဉ်ကျေးမှုဌာနထက်တောင် ပိုခဲ့တယ်။ သူတို့တွေဟာ အနုပညာကို တကယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူတွေပါပဲ။ ကာဂါဝါ ဒေသကနေ ပါရမီ ပြည့်တဲ့ တန်ကာနဲ့ ဟိုက္ကုကဗျာဆရာ အမြောက်အမြား မွေးထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီလို ထွက်ပေါ်လာနိုင်ခြင်းမှာ ကိုမူရာမိသားစုက မြေတောင်မြောက် အားပေးခြင်းက အဓိကနေရာက ပါဝင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီခေတ်မှာ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ စာအုပ်၊ အက်ဆေးတွေနဲ့ အမှတ်ရစာစု တချို့ဟာ ကိုမူရာ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ ရေးသားခဲ့တာတွေပါ။ ဒီနေရာဟာ အနုပညာ အဝန်းအဝိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို အနုပညာမြောက်တဲ့ ဆောင်းပါးတွေလည်း အများကြီး ရေးခဲ့ဖူး ပါတယ်။ ရှင်တို့တွေ ဒီနေရာကို လေ့လာရင်း သဘောကျမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ကိုမူရာမိသားစု ခေါင်းဆောင်အဆက်ဆက်ဟာ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝါသနာ ထုံကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ အနုပညာကောင်းတွေကို နှစ်သက်မှုဟာ ထူးခြားတယ်။ သူတို့တွေရဲ့ သွေးတွေထဲမှာ လှည့်ပတ်စီဆင်းနေတာလို့တောင် ပြောလို့ရတယ်။ သူတို့ဟာ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင် အမြင်ကျယ်ပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့သူတွေပါပဲ။ အမြင့်မားဆုံး လက်ရာတွေကို ဖန်တီးမယ့် ရည်မှန်းချက်တွေနဲ့ လက်ရာကောင်းတွေကို ထုတ်လုပ်တတ်တဲ့ အနုပညာရှင်တွေကို သူတို့တွေ ထောက်ပံ့တတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနုပညာလက်ရာတစ်ခုကို ပြီးပြည့်စုံတဲ့ လက်ရာ အဖြစ် ဘယ်တော့မှ လူတွေက မမြင်တတ်ကြပါဘူး။ အဲဒါကြောင့်ပဲ အချို့သော အနုပညာရှင် ကောင်းတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ချီးပမှုကို ကံအားမလျော်စွာနဲ့ မရရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီလို ချီးပမခံရ တဲ့သူတွေထဲမှာ ဟိုက္ကု ကဗျာကျော် တာနီဒါဆန်တိုကာ တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ပါပဲ။ ဧည့်သည်တော်မှတ်တမ်းကို ပြန်ကြည့်မယ်ဆိုရင် သူဟာ ဒီနေရာမှာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တည်းခိုနေထိုင်ပြီး ပြန်သွားတိုင်းလည်း ဟိုက်က္ကုကဗျာတွေ၊ ပန်းချီကားတွေကို ဒီနေရာမှာ ထားသွားတတ်တယ်။ မိသားစုခေါင်းဆောင်က သူ့ကို ‘သူတောင်းစား၊ ငကြွား’ အဲဒီလို တံဆိပ်ကပ်ခဲ့တယ်။ သူ့လက်ရာတွေကိုလည်း လွှင့်ပစ်ခဲ့တယ်”

“နှမြောစရာပဲ” လို့ အိုဆာကာက လာတဲ့ အမျိုးသမီးက ပြောတယ်။ ဒီလို စကားတွေ ကြားလိုက်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းသွားတဲ့ပုံပဲ။

“ခုချိန်မှာတော့ ဆန်တိုကာရဲ့ လက်ရာတွေက တန်ဖိုးတော်တော်ကြီးနေပြီ”

“မှန်ပါတယ်ရှင်” လို့ မစ္စဆာအိကီက သံယောင်လိုက်ပြီး ပြောတယ်။



“အဲဒီခေတ်တုန်းကတော့ သူဟာ လူမသိသေးတဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ပါ။ ဒီတော့ အလဟဿ ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေလည်း ရှိကောင်းရှိနိုင်တာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ကတော့ အတိတ်ကနေ သင်ခန်းစာတွေ ယူရမှာပါပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်”

လို့ ယောက်ျားဖြစ်သူက ဝင်ပြောတယ်။

မစ္စဆာအိကီက ကျွန်တော်တို့ကို အောက်ထပ် စာအုပ်စင်တွေ၊ စာဖတ်ခန်းတွေနဲ့ ရှားပါးစာအုပ် စုဆောင်းထားတာတွေကို ပြပါတယ်။

“ဒီစာကြည့်တိုက်ကို ဆောက်တုန်းက မိသားစုခေါင်းဆောင်တွေက ကျိုးတိုက် အဆောက်အအုံ ဒီဇိုင်းတွေလို ခမ်းနားကြီးကျယ်တာတွေကို မလိုချင်ဘဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့ ကျေးလက်က လူနေအိမ်လိုပဲ ဆောက်ချင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း အခု မြင်တွေ့နေရတာတွေကတော့ ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေလိုတော့ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေနဲ့ ပန်းချီဘောင်တွေဟာ တအားကို ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ အရာတွေပါပဲ။ အခုချိန်မှာတော့ သစ်သားမှန်ကူကွက်တွေကို ဖန်တီးတဲ့ ပညာရှင်ဟာ ရှိကိုကုက လာတာ။ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ အားလုံးကို လုပ်ပေးသွားတာ”

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဖွဲ့ငယ်လေးဟာ အပေါ်ထပ်ကို စတက်ကြတယ်။ လှေကားအပေါ်မှာ အစိုးခုံးတွေနဲ့ မျက်နှာကြက်ကို မြင်ရတယ်။ မဟော်ဂနီ လက်ရန်းဟာ ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ချွတ်ထားလို့ လက်နဲ့ ထိရင်တောင် အရာတွေ ထင်ကျန်မှာကို စိုးရိမ်ရတယ်။ အပေါ်ကို ရောက်ရောက်ချင်း မှန်ပြတင်းကနေ လှမ်းကြည့်တော့ လည်ပင်းကို ဆန့်ပြီး စပျစ်သီးတွေကို တအိအိ ကိုက်စားနေတဲ့ သမင်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရတယ်။ ပထမထပ်မှာ အခန်းနှစ်ခန်းကို တွေ့ရတယ်။ နေရာကျယ်ဝန်းတဲ့ ခန်းမတွေလိုပါပဲ။ ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ ဧည့်ခံစားသောက်ပွဲတွေ လုပ်လို့ရအောင် တာတာမီ မြက်ဖျာတွေကို ခင်းထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အခုချိန်မှာတော့ ကြမ်းပြင်က ပြောင်ရှင်းလို့ နေတယ်။ နံရံမှာ လက်ရေးအလှတွေနဲ့ ရေးထားတာတွေကို တွေ့ရတယ်။ စက္ကူပန်းလိပ်တွေနဲ့ ဂျပန်စတိုင်ပန်းချီကားတွေကို တွေ့ရတယ်။ မှန်နံရံတွေမှာ အမှတ်ရ သတိရစရာတွေ အများကြီး တွေ့ရတယ်။ တစ်ခုစီတိုင်းရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဇာတ်လမ်းတွေ ရှိတယ်။ အခန်းတစ်ခန်းက ဂျပန်စတိုင် ဖြစ်ပြီး ကျန်အခန်းက အနောက်တိုင်းစတိုင်ပါ။ အနောက်တိုင်းစတိုင် အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ စာရေးစားပွဲ အကြီးကြီးနဲ့ ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကြီးက လူတစ်ယောက် အခုချိန်ထိ အသုံးပြုနေသလို ခံစားရတယ်။ စားပွဲနောက်က ပြတင်းပေါက်ကနေ ထင်းရှူးပင်တွေကို မြင်နေရတယ်။ အပင်တွေကြားကနေ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို မှန်ပျံပျံ မြင်နေရတယ်။

အိုဆာကာက လာတဲ့ လင်မယားဟာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဟိုဒီလှည့်လည် ကြည့်ရှုလို့ နေတယ်။ တွေ့သမျှ ပစ္စည်းတွေကို ကောက်ကိုင်ကြည့်နေပြီး လက်ကမ်း စာရွက်ထဲက ရှင်းပြထားတာတွေနဲ့ တိုက်ဖတ်လို့နေတယ်။ မိန်းမဖြစ်သူက မှတ်ချက်တစ်ခုခု ချလိုက်တိုင်း ယောက်ျားလုပ်သူက သံယောင်လိုက်ပေးလေ့ ရှိတယ်။ အရာအားလုံးမှာ အမြင်တူတဲ့ ကံကောင်းတဲ့ စုံတွဲပါပဲ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ပြထားတာတွေက ဆွဲဆောင်မှု မရှိလှဘူး။ ကျွန်တော်က အဆောက်အအုံရဲ့ တည်ဆောက်ပုံကိုပဲ အသေးစိတ် လေ့လာနေမိတယ်။ အနောက်တိုင်းပုံစံ အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် လျှောက်ကြည့်နေတုန်း မစ္စဆာအိကီက ကျွန်တော့်နားကို ရောက်လာပြီး-

“ဆုံလည်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ချင်ရင် ထိုင်လို့ ရပါတယ်။ ရှိဂါနာအိုယာနဲ့ တာနီဇာကီတို့တွေလည်း ဒီနေရာမှာ ထိုင်ခဲ့ကြဖူးတယ်။ ဒီခုံ ဖြစ်ချင်မှတော့ ဖြစ်မှာပေါ့နော်” လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော် ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်လက်ကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်တယ်။

“ဘယ်လိုနေလဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင် တစ်ခုခု ရေးနိုင်တော့မယ်လို့ ခံစားရလား”

ကျွန်တော့်မျက်နှာ ရှက်ပြီး နီသွားတယ်။ ခေါင်းကို ခါလိုက်တယ်။ မစ္စဆာအိကီဟာ ရယ်မောပြီးတော့ ဟိုလင်မယားဆီ ထွက်သွားတယ်။ ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သူ လမ်းဘယ်လို လျှောက်သွားသလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော် ကြည့်နေမိတယ်။ သူ လမ်းလျှောက်ပုံကို ကျွန်တော် ပြန်မပြောတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ သူ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိနေတုန်းမှာ ပြောလို့မရတာတွေကို ခုမှ ပြောနေသလိုပါပဲ။ သူ ပြောချင်တာက ဘာလဲ။ ကျွန်တော်တော့ လုံးဝ မတွေးတတ်ဘူး။ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောနေမိတယ်။ ကျွန်တော် မတွေးတတ်တဲ့ အရာတွေ တန်နဲ့ချီပြီး ရှိနေသေးတာပဲ မဟုတ်လား။

ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော် အခန်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်မိ တယ်။ နံရံပေါ်မှာ ဆီဆေးပန်းချီကားတစ်ချပ် တွေ့တယ်။ ပန်းချီကားဟာ ကမ်းခြေနားမှာ ဆိုတာ သိသာတယ်။ ခေတ်ဟောင်း ပန်းချီလက်ရာဆိုတာ သိသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရောင်နဲ့ ဆေးသားတွေက လတ်ဆတ်အသက်ဝင်နေဆဲပဲ။ စားပွဲခုံပေါ်မှာ ဧရာမ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ကြီး တစ်ခွက်၊ အစိမ်းရောင် မီးအုပ်ဆောင်းနဲ့ မှန်အိမ်တစ်ခု တွေ့တယ်။ ကျွန်တော် ခလုတ်ကို လှည့်လိုက်တော့ မီးလင်းလာတယ်။ တစ်ဖက်နံရံပေါ်မှာ အနက်ရောင်နာရီကြီးတစ်လုံး တွေ့ရတယ်။ တွေ့တာနဲ့တင် ဒါဟာ ရှေးဟောင်းနာရီမှန်း သိသာနေတယ်။ ရှေးဟောင်းဆိုပေ မယ့် နာရီလက်တံတွေကတော့ အချိန်မှန်ကို ပြနေသားပဲ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခြေနင်းလိုက်တိုင်း တကွီကွီ မြည်တဲ့ အဝိုင်းကွက်လေးတွေ ရှိနေတယ်။

လှေလာရေး ခရီးစဉ်လေးဆုံးတော့ အိုဆာကာက လင်မယားက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောတယ်။ မစ္စဆာအိကီ တစ်ချိုးတည်း ပျောက်သွားတော့တယ်။ နောက်တော့မှ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ရတာက သူတို့ဟာ ကန်ဆိုင်ဒေသက တန်ကာ ကဗျာအဖွဲ့ဝင်တွေပဲ ဆိုတာကို။ သူတို့ ဘယ်လို ကဗျာတွေများ ရေးကြမှာပါလိမ့်နော်။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလုပ်တဲ့လူ ဘယ်လိုတွေ ရေးမလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်လိုက်ပါဘိ။ အာလုပ်သံ မသံမကွဲနဲ့ ခေါင်းညိတ် တာတွေကတော့ ကဗျာထဲမှာ မပါလောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ကဗျာရေးတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားတဲ့ အရည်အသွေးတွေ ရှိကောင်းရှိနေမှာပါ။

ကျွန်တော် စာဖတ်ခန်းထဲ ပြန်လာပြီး ခုနက ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ပြန်ဖတ်လိုက် တယ်။ နေ့လယ်မှာ နောက်ထပ် စာဖတ်သူတွေ ဝင်ရောက်လာတယ်။ အချိန်ဟာ လေးလံ နှေးကွေးစွာ စီးဆင်းနေတယ်။ ဘယ်သူမှ စကားတစ်ခွန်းတောင် မဆိုကြဘူး။ ပကတိ တိတ်ဆိတ်။ စားပွဲပေါ်မှာ မှတ်စုစာအုပ်ကို တဂျစ်ဂျစ် အသံမြည်အောင် မှတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကလွဲလို့ ဘာအသံမှ မထွက်ကြဘူး။ ကျွန်တော့်လိုပဲ စာအုပ်ထဲမှာ နစ်ပျောလို့နေကြတယ်။

ငါးနာရီထိုးတော့ ကျွန်တော် စာအုပ်ကို စာအုပ်စင်မှာ ပြန်သွားထားလိုက်တယ်။ အပြင်ပြန်ထွက်တော့-

mgyoe.com

“မနက်ဆို စာကြည့်တိုက်က ဘယ်အချိန် ပြန်ဖွင့်မှာလဲ”

လို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“ဆယ့်တစ်နာရီမှာ ဖွင့်ပါတယ်။ မနက်ဖြန် ထပ်လာဖို့ အစီအစဉ် ရှိသေးလား”

လို့ အိုရီးမားက မေးတယ်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘူးဆို လာချင်ပါတယ်”

အိုရီးမားက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။

“မဖြစ်ပါဘူး။ စာကြည့်တိုက် ဆိုတာ စာဖတ်ချင်တဲ့ လူတိုင်းအတွက် ဖွင့်ထားတဲ့ နေရာပဲ။ မင်း စာလာဖတ်မယ် ဆိုရင်တော့ ပျော်ပျော်ကြီး ကြိုဆိုပါတယ်။ မေးခွန်းတွေ မေးလို့ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ ဒီလောက်လေးတဲ့ အိတ်ကြီးထဲ ဘာတွေ သယ်ပြီး သွားနေတာလဲ။ ဒီအိတ်ကို အမြဲလွယ်ပြီး သွားနေတာလား။ တောင်အာဖရိက ရွှေဒင်္ဂါးတွေများ အပုံလိုက် ထမ်းသွားနေတာလား”

ကျွန်တော် ရှက်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“မပူပါနဲ့၊ ငါ မင်းအိတ်ကို ဖွင့်မကြည့်ပါဘူး”

လို့ အိုရီးမားက လက်ထဲက ခဲတံရဲ့ ခဲပျက်ကို ဖိရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။

“မနက်ဖြန် တွေ့ကြသေးတာပေါ့လေ”

“ဘိုင်” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

သူက လက်မပြဘဲ ခဲတံကို နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ မြှောက်ပြတယ်။



တာကာမတ်ဆု ဘူတာကို ကျွန်တော် ရထားစီးပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ ညစာအတွက် ဘူတာနားက ပေါပေါပဲပဲ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲကိုပဲ ဝင်လိုက်တယ်။ ကြက်ကြော်နဲ့ အရွက်သုပ် တစ်ပွဲ မှာလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ထမင်းတစ်ပွဲနဲ့ နွားနို့ တစ်ခွက် ထပ်မှာတယ်။ ဆိုင်ကထွက်တော့ လမ်းထောင့်က ဆိုင်မှာ ရေသန့်တစ်ဘူးနဲ့ ညဘက် ဗိုက်ဆာရင် စားလို့ရအောင် ဆန်မုန့်လုံး နှစ်လုံး ဝယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဟိုတယ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်တယ်။ ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းက မနှေးလွန်း၊ မမြန်လွန်း။ တခြားလူတွေလို ပုံမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်မိ အောင်ပေါ့။

ဟိုတယ်က တော်တော်ကြီးပါတယ်။ ဒုတိယတန်းစား စီးပွားရေး ဟိုတယ်တွေ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ဧည့်ကြိုကောင်တာမှာ ဖောင်ဖြည့်ရတယ်။ ကျွန်တော့် ရှေ့မှာမည်အစား ကက်ဖကာလို့ပဲ ရေးလိုက်တယ်။ ပေါက်တတ်ကရ လိပ်စာနဲ့ စိတ်ထဲရှိရာ အသက်ကို ဖြည့် လိုက်တယ်။ တစ်ညစာအတွက် ပိုက်ဆံပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှား တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို စာရေးတွေက သံသယ မဝင်ကြဘူး။ ဘယ်သူကမှလည်း ‘ဟော့ကောင်လေး၊ မင်းအသက် ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ရှိတာကို ငါ သိတယ်။ မင်း ဟန်ဆောင်မနေနဲ့’ လို့ မပြောကြဘူး။ အားလုံးက ပိုးသားလို၊ စီးပွားရေးလိုပဲ ထုံးစံအတိုင်း ချောချောမွေ့မွေ့နဲ့ အဆင်ပြေသွားတယ်။

ဓာတ်လှေကားဟာ တပွဲပွဲ တပွဲပွဲနဲ့ ငါးထပ်ကို တက်လို့သွားတယ်။ အခန်းက ကျဉ်းကျဉ်းလေးရယ်။ အိပ်ရာကလည်း နေချင်စဖွယ် မရှိလှဘူး။ ကျောက်တုံးလို မာနေတဲ့

mgyoe.com

ခေါင်းအုံး၊ မည်ကာမတ္တ အသေးစား စာရေးစားပွဲ၊ တီဗွီ သေးသေး၊ နေလောင်နေတဲ့ ခန်းဆီး လိုက်ကာတွေ တွေ့ရတယ်။ ရေချိုးခန်းက ဗီဂိုအသေးစား အရွယ်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ ခေါင်းလျှော် ရည်တွေ၊ ကွန်ဒီရှင်နာတွေ တစ်ခုမှ မပါဘူး။ ပြတင်းပေါက်က မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းက တစ်ဖက် အခန်းက ပြတင်းပေါက်။ ကျွန်တော် စောဒကတက်လို့ မရပါဘူး။ ခေါင်းပေါ်မှာ ခေါင်မိုးနဲ့ ရှေ့ထွက်တဲ့ ရေပိုက်ခေါင်း ရှိနေတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ကျောပိုးအိတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ချလိုက်တယ်။ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ နေသားတကျဖြစ်ဖို့ အာရုံစိုက်လိုက်တယ်။

ငါဟာ လွတ်လပ်တယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ထိ လွတ်လပ်လဲ ဆိုတာကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စူးစူးနစ်နစ် တွေးကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော် သိတာကတော့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ယောက် တည်း။ သူစိမ်းနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်းရယ်။ သံလိုက်အိမ်မြှောင်နဲ့ မြေပုံပျောက်သွားလို့ တစ်ယောက်တည်း စွတ်သွားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ဒါကပဲ လွတ်လပ်နေတာလား။ ကျွန်တော် မသိတော့ပါဘူး။ ထပ်မစဉ်းစားဘဲ နေလိုက်တယ်။

ရေနှေးနဲ့ အကြာကြီး ရေချိုးလိုက်တယ်။ ကြွေလှဲရှေ့မှာ အကြာကြီး သေသေချာချာ သွားတိုက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာထဲ ဝင်တယ်။ စာဖတ်တယ်။ စာဖတ်လို့ ပျင်းတော့ တီဗွီဖွင့်ပြီး သတင်းတွေ ကြည့်တယ်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့သမျှ အရာအားလုံးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိတယ်။ သတင်းတွေကလည်း စိတ်ပျက်စရာတွေနဲ့ ပျင်းစရာတွေချည်းပဲမို့ ကျွန်တော် တီဗွီပိတ်လိုက်ပြီး စောင်ခြံ လိုက်တယ်။ ဆယ်နာရီပဲ ရှိပါသေးတယ်။ နေရာသစ်မှာ နေ့သစ်တစ်နေ့ပဲ။ ပြီးတော့ ဒီနေ့က ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့် မွေးနေ့။ ဒါ့အပြင် ပုံမှန် မဟုတ်တဲ့ နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းလွန်းလှတဲ့ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဖြတ်သန်း ခဲ့ရသေးတယ်။ ဆာကူရာ၊ အိုရှီးမား၊ မစ္စဆာအိကီ စတဲ့ လူတချို့နဲ့လည်း တွေ့ခဲ့ရသေးတယ်။ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက်မှု မရှိဘူး။ ဒီအတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါဟာ နိမိတ်ကောင်းပဲလား။

တိုကျို၊ နိုဂါတာမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်ကို တွေးမိတယ်။ ပြီးတော့ အဖေကိုရောပဲ။ ကျွန်တော် အိမ်မှာ မရှိတော့မှန်း သိရင် သူ ဘယ်လို နေမလဲ။ စိတ်ပေါ့ပါးသွားလေမလား။ စိတ်ရှုပ်သွားမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘဲ နေမှာလား။ ကျွန်တော် မရှိတော့တာကို သူ သိဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ကျွန်တော် လောင်းကြေးတောင် ထပ်ဝံ့ပါရဲ့။

ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ မိုဘိုင်းဖုန်းကို ရုတ်တရက် သတိရမိသွားလို့ ကျောပိုး အိတ်ထဲကနေ ထုတ်လိုက်တယ်။ ခလုတ်ဖွင့်ပြီး အိမ်ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်မိတယ်။ မိုင်လေးရာငါးဆယ် အကွာကနေ ဖုန်းစခေါ်နေပါတယ်။ အိမ်ဘေးနားကနေ ခေါ်နေသလိုပဲ ဖုန်းမြည်နေတယ်။ ဖုန်းနှစ်ကြိမ် မြည်ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဖုန်း ပြန်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ရင်ခုန်သံဟာ တော်ရုံနဲ့ ပြန်မရပ် တော့ဘူး။ မိုဘိုင်းဖုန်းက ကောင်းနေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်အဖေ ဖုန်းဝန်ဆောင်ခကို ထပ်ပေး ထားတယ်ဆိုတာကို သိရတယ်။ သူ့စားပွဲက သူ့ရဲ့ မိုဘိုင်းဖုန်း ပျောက်သွားတာကို မသိသေးဘူး ထင်တယ်။ မိုဘိုင်းဖုန်းကို ကျောပိုးအိတ် အနောက်ဘက်က အိတ်ထဲမှာ ပြန်ထားလိုက်တယ်။ မီးမှိတ်ပြီး မျက်လုံးတွေလည်း ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အိပ်မက် မမက်ဘူး။ ကျွန်တော် အိပ်မက် မမက်တာလည်း အချိန်အတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။



(၆)

“မင်္ဂလာပါဗျာ” လို့ အဘိုးကြီးက ပြောတယ်။
 အနက်ရောင်၊ အကောင်ကြီးကြီး အသက်ကြီးကြီး ကြောင်ထီးက သူ့ရဲ့ ခေါင်းလေးကို ထောင်လာပြီး စိတ်ကုန်နေတဲ့ အသံတိုးတိုးနဲ့ ပြန်နှုတ်ဆက်တယ်။
 “ဒီနေ့ ရာသီဥတု တော်တော် သာယာတာပဲနော်”
 “အင်း” လို့ ကြောင်က ပြန်ဖြေတယ်။
 “ကောင်းကင်မှာ တိမ်တစ်စတောင် မရှိဘူး”
 “ခုလောလောဆယ်ပေါ့”
 “ရာသီဥတုက ဒီထက်ပိုဆိုးသွားမယ့် အနေအထား ရှိနိုင်လား”
 “ညနေမှာတော့ တိမ်တွေ ပြန်ရှိလာမယ့် အနေအထားပဲ”
 ကြောင်နက်ကြီးက အပျင်းကြောကိုဆန့်၊ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး အဘိုးကြီးကို သေသေ ချာချာ ပြန်ကြည့်နေတယ်။
 မျက်နှာမှာ အပြုံးကြီးတစ်ခုနဲ့အတူ အဘိုးကြီးက ပြန်ကြည့်တယ်။ ကြောင်ဟာ စကားဆက်မပြောဘဲ ခဏတုံ့ဆိုင်သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ရှေ့ကို တိုးလာပြီး စကားထပ်ပြော တယ်။
 “ခင်ဗျားက ကြောင်စကား ပြောတတ်တာပဲ”
 “ပြောတတ်ပါတယ်”
 လို့ အဘိုးကြီးက မဝံ့မရဲ ပြောတယ်။ လေးစားသမှုကို ပြတဲ့အနေနဲ့ သူ ဆောင်းလာတဲ့ ချည်ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်တယ်။

“တွေ့သမျှ ကြောင်တိုင်းနဲ့တော့ ပြောလို့ မရပါဘူး။ အဆင်ပြေမှ ပြောလို့ ရတာပါ။ အခုလိုမျိုးပေါ့”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ” လို့ ကြောင်က ရိုးရိုးလေး ပြန်ပြောတယ်။

“ကျွန်တော် ဒီဆားမှာ ခဏလောက် ထိုင်လို့ရမလား။ နာကာတာ လမ်းလျှောက်လာ ရလို့ နည်းနည်းမောနေလို့ပါ”

ကြောင်နက်ဟာ ပျင်းရိလေးလံစွာ မတ်တတ်ထရပ်တယ်။ သူ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေ ထောင်လို့လာတယ်။ ပါးစပ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဟပြဲသွားအောင် အကျယ်ကြီး သမ်းဝေလိုက် သေးတယ်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မထိုင်နဲ့လို့လည်း ကျွန်တော့်မှာ ပြောခွင့်မရှိဘူးလေ။ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ။ ဒီနေရာမှာ ထိုင်တဲ့အတွက် ဘယ်သူ့အတွက်မှ စိတ်အနှောင့် အယှက် မဖြစ်ရပါဘူး”

“ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ်”

လို့ ကြောင်ဘက်ကို ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ရင်း အဘိုးအိုက ပြောတယ်။

“ကောင်လေးရေ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ မနက် ခြောက်နာရီကတည်းက လမ်းလျှောက် နေခဲ့တာ”

“ဒါဆိုလည်း အနားယူပါ ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ နာမည်က မစွတာနာကာတာတဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ နာကာတာ ဆိုတာ ကျွန်တော့်နာမည်ပါ။ ခင်ဗျား နာမည်က”

“ကျွန်တော့်နာမည်ကို ကျွန်တော် မေ့သွားပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ နာမည်တစ်မျိုး ရှိခဲ့ဖူး တာတော့ မှတ်မိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် မလိုအပ်တော့တာ အချိန်အတော်ကြာသွားပြီမို့ မလိုတော့ပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာလည်း မရှိတော့ပါဘူး”

လို့ ကြောင်က ပြောပါတယ်။

“မလိုအပ်တော့တဲ့ အရာတွေ မေ့သွားဖို့ လွယ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါ တယ်။ နာကာတာမှာလည်း အဲဒီလို အတွေ့အကြုံရှိပါတယ်”

လို့ သူက ခေါင်းကို ကုတ်ရင်း ပြောတယ်။

“ဒါဆို ခင်ဗျားကို အရင်တုန်းက အိမ်တစ်အိမ်က မွေးစားဖူးတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား မစွတာကြောင်”

“ဟိုးအရင် အချိန်တုန်းကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အခုတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒီအနီးပတ်ဝန်းကျင် အိမ်တွေက ကျွန်တော့်ကို အခုဆို မကြာခဏ စားစရာတွေ ပေးကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ မပိုင်ကြပါဘူး”

နာကာတာဟာ အသံတိတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်နေတယ်။ ခဏနေတော့မှ စကား ပြန်စတယ်။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို အိုဆူကာလို့ ခေါ်ရင် စိတ်ဆိုးမှာလား”

“အိုဆူကာတဲ့လား”

လို့ ကြောင်က သူ့ကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်ပြီး ပြန်မေးတယ်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ အိုဆူကာ ဖြစ်ရမှာလဲ”

mgyoe.com

“ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ရောက်လာလို့ပါ။ နာကာတာ ဟာ အဲဒီနာမည်ကို ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲ ရောက်လာလို့ပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် နာမည်ရှိရင် ပိုအဆင်ပြေလို့ပါ။ ကျွန်တော့်လို ဉာဏ်မကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် နာမည်နဲ့ တွဲမှတ် ရတာ ပိုအဆင်ပြေပါတယ်။ ဥပမာ ပြောရမယ် ဆို ဒီလရဲ့ ဒီနေ့မှာ ကျွန်တော် အိုဆူကာလို့ ခေါ်တဲ့ ကြောင်နက်ကြီးနဲ့ ၂ ရပ်ကွက်ထဲက မြေကွက်လပ်တစ်ခုမှာ စကားပြောဖြစ်တယ်” လို့ မှတ်ထားနိုင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိစေမှာပါ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ခင်ဗျား ပြောသမျှ အကုန်လုံးကိုတော့ နားမလည်ပါဘူး။ ကြောင်တွေဟာ နာမည်မရှိလည်း အဆင်ပြေပါတယ်။ ကျွန်တော့်တို့ဟာ အနံ့၊ ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ သဘောသဘာဝတွေနဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ပြဿနာမရှိလှပါဘူး”

လို့ ကြောင်က ပြောတယ်။

“နာကာတာ အပြည့်အဝ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာအိုဆူကာရေ၊ လူတွေ အတွက်တော့ အဲဒီလို မဟုတ်ကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြန်အမှတ်ရဖို့အတွက် နေ့စွဲတွေ၊ နာမည်တွေကို လိုအပ်ကြတယ်”

ကြောင်ဟာ တစ်ချက် သမ်းလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ နာကျင်စရာလို့ပဲ ထင်တယ်”

“မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ပြန်သတိရစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ နာကျင်စရာပါပဲ။ နာကာတာဟာ မြို့တော်ဝန်ရဲ့နာမည်ကို မှတ်မိဖို့လိုတယ်။ ဘတ်စ်ကား နံပါတ်တွေကို မှတ်မိဖို့လိုတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အိုဆူကာလို့ ခေါ်ရင် စိတ်မဆိုးဘူး မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားအတွက် စိတ်ကသိကအောက်များ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

“ခင်ဗျား ပြောလို့ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ။ ကျွန်တော့်အတွက် မနှစ်သက်စရာ လုံးဝ မဖြစ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား နားလည်မှာပါ။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အိုဆူကာလို့ ခေါ်ချင်ရင် ခေါ်ပါ။ ကျွန်တော် စိတ်မရှိပါဘူး။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ခင်ဗျား အဲဒီလို ခေါ်တိုင်း ကျွန်တော့်အတွက် စိမ်းနေသေးတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ခုလို ကြားရတဲ့အတွက် နာကာတာ တအားဝမ်းသာပါတယ်။ ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်။ မစ္စတာအိုဆူကာ”

“လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျား စကားပြောတဲ့ပုံစံက ပုံမှန်တော့ မဟုတ်ဘူး”

လို့ အိုဆူကာက ဝေဖန်တယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ လူတိုင်းကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဒီလို ပြောတတ်ကြပါတယ်။ နာကာတာကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောတတ်ပါတယ်။ ပုံမှန်အတိုင်း ပြောတတ်အောင် ကြိုးစားပေမယ့် ဒီလို ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ နာကာတာဟာ ဉာဏ်သိပ်မကောင်းဘူး။ အရင်ကတော့ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ငယ်ငယ်က အက်ဆီးဒင့်တစ်ခု ဖြစ်ပြီးကတည်းက ခုလို ထုံအအ ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။ နာကာတာ စာမဖတ်တတ်ဘူး။ စာအုပ်၊ သတင်းစာတွေလည်း မဖတ်တတ်ဘူး”

“ဒါက ကြားစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အတူတူပါပဲ”

လို့ ကြောင်က ညာခြေထောက်ပေါ်က ခြေသည်းတွေကို လျှာနဲ့ လျက်ရင်း ပြောနေ
တယ်။

“ကျွန်တော်က စိတ်ထဲမှာပဲ အကြမ်းဖျင်း မှတ်ထားတတ်တယ်။ အဲဒီအတွက်
အဆင်မပြေတာ မရှိဖူးဘူး”

“ကြောင်တွေရဲ့ ကမ္ဘာမှာတော့ ဒါ အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေရဲ့ လောက
မှာတော့ စာဖတ်တတ်၊ မရေးတတ်ရင် အ၊အလို့ သတ်မှတ်ကြတယ်။ သေတာ နှစ်တော်တော်
ကြာသွားပြီဖြစ်တဲ့ နာကာတာ အဖေဟာ တက္ကသိုလ်က နာမည်ကြီး ပါမောက္ခတစ်ယောက်ပါ။
သူ ကျွမ်းကျင်တာက ဖိုင်းအန်သီအိုရီတဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ ညီနှစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်။
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဉာဏ်ကောင်းကြပါတယ်။ တစ်ယောက်က ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်
တယ်။ သူ့ရာထူးက ဌာနမှူးကြီးတဲ့။ နောက်တစ်ယောက်က ကုန်သွယ်ရေးနဲ့ စက်မှုဝန်ကြီးမှာ
အလုပ်လုပ်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အိမ်တွေက အကြီးကြီးတွေပဲ။ သူတို့ ငါးရှဉ့်တွေ
စားနိုင်ကြတယ်။ နာကာတာ တစ်ယောက်ပဲ ဉာဏ်မကောင်းတာ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ကြောင်တွေနဲ့ စကားပြောတတ်တယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်” လို့ နာကာတာ ပြန်ပြောတယ်။

“ဒီတော့ ခင်ဗျားကို ငတုံးလို့ ပြောလို့ မရပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲ- မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက နာကာတာ
ဒီအကြောင်းကို နားမလည်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဟိုကိစ္စ ဖြစ်ပြီးကတည်းက လူတွေက ကျွန်တော့်ကို
‘မင်းက ငတုံး၊ မင်းက ငတုံး’ ပြောခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော် တုံးလို့ ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော် ဘူတာ
တွေရဲ့ နာမည်တွေကို မဖတ်တတ်ဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် ကျွန်တော် ရထားလက်မှတ် ဝယ်လို့
မရဘူး။ ရထားစီးလို့ မရဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒုက္ခိတကတ်ကို ပြရင် သူတို့က စီးတီးဘတ်စ်ပေါ်
တင်ပေးတယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ” လို့ အိုဆူကာက စိတ်မဝင်စားဘဲ ပြောတယ်။

“စာရေး၊ စာဖတ် မတတ်ရင်တော့ ခင်ဗျား အလုပ်ရှာလို့ မရဘူး”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ဘယ်လို ရှာစားသလဲ”

“ကျွန်တော် အစိုးရထောက်ပံ့ကြေး ရတယ်လေ”

“ထောက်ပံ့ကြေး ဟုတ်လား”

“မြို့တော်ဝန်က ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံပေးတယ်။ နိုဂါတာ ရပ်ကွက်ထဲက ရှိအိဆို
ဆိုတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော် တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ နေတယ်။ တစ်နေ့ကို ထမင်းသုံးနပ်
စားတယ်”

“ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဘဝပဲ။ ကျွန်တော့်အတွက် ပြောတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ပျော်စရာဘဝလေးပါ။ နာကာတာဟာ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ် မခံရဘူး။
ကျွန်တော် လိုတာ ရတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ကြောင်ပျောက် ရှာခိုင်း
ကြတယ်။ ရှာတွေ့ရင် သူတို့က လက်ဆောင်ပေးတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်ကို မြို့တော်ဝန်
မသိအောင် လုပ်ရတာပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပြောနဲ့နော်။ သိသွားရင် ထောက်ပံ့ကြေးတွေ
ဖြတ်သွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဝင်ငွေရှိတယ် ထင်သွားဦးမယ်။ သူတို့ ပေးတဲ့ငွေက

အများကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ကျေးဇူးကြောင့် ငါးရှဉ့်စားခွင့် တစ်ခါတလေ ရပါတယ်။ နာကာတာက ငါးရှဉ့် ကြိုက်တယ်”

“ငါးရှဉ့်ရဲ့ အရသာက ထူးကဲလှပါတယ်။ တခြား အစားအစာတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လို့ ရတယ်။ အချို့သော အစားအသောက်တွေက နောက်ထပ် အခြား အစားအသောက်တွေနဲ့ ယှဉ်စားကြည့်ရင် အရသာ ပျောက်သွားတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံ အရတော့ ငါးရှဉ့်ကို ဘယ်အရာကမှ မယှဉ်နိုင်ဘူး”

မြေကွက်လယ်ရဲ့ ရှေ့က လမ်းပေါ်မှာ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ အနီရောင် လည်ပတ်ကို စည်းပေးထားတဲ့ လာဘာရေဒေါ ခွေးကြီးတစ်ကောင်နဲ့ လမ်းလျှောက်လို့ နေတယ်။ ခွေးကြီးက အိုဆူကာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဖြတ်သွားတယ်။ အဘိုးအိုနဲ့ ကြောင်ဟာ ခွေးနဲ့ ခွေးသခင် မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားမယ့်အချိန်ထိ တိတ်တဆိတ် ထိုင်လို့နေကြတယ်။

“ကြောင်တွေ ရှာနေတာလို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ်နော်”

လို့ အိုဆူကာက မေးတယ်။

“အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ပျောက်နေတဲ့ ကြောင်တွေကို ရှာနေတာပါ။ ကျွန်တော် ကြောင်တွေနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး စကားပြောနိုင်ပါတယ်။ နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားပြီး ကြောင်တွေ ရှိနိုင်မလားလို့ လိုက်ရှာနေရပါတယ်။ လူတွေက နာကာတာ ကြောင်ပျောက်ရှာတာ တော်တယ်လို့ သိကြတယ်။ သူတို့ မွေးထားတဲ့ ကြောင်တွေ ပျောက်ရင် လာရှာခိုင်းတတ်ကြတယ်။ ဒီရက်ပိုင်း မှာတော့ အပြင်ထွက်ပြီး ကြောင်ပျောက်ရှာတာကို လျှော့ထားရတယ်။ အဝေးကြီးမှာ လိုက်ရှာ ရတာကို သဘောမကျပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် နာကာနီ ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ ရှာနေမိတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပျောက်သွားလို့ သူတို့ ပြန်ရှာနေရလိမ့်မယ်”

“အခုလောလောဆယ်ဆယ် ပျောက်နေတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ကို ရှာဖွေနေတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ နာကာတာဟာ လိပ်ခွံရောင်လေးနဲ့ ဂိုမာလို့ ခေါ်တဲ့ တစ်နှစ်သမီး ကြောင်မလေးကို ရှာနေပါတယ်။ ဒါက သူ့ဓာတ်ပုံပါ”

နာကာတာဟာ သူ့ဘေးလွယ်အိတ်ထဲကနေ ကာလာဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ဆွဲထုတ် လိုက်တယ်။

“သူ့ကို အညှီရောင်လည်ပတ်လေး ပတ်ပေးထားတယ်”

အိုဆူကာဟာ သူ့ရဲ့ လည်ပင်းကို ရှေ့ဆန့်ပြီး ဓာတ်ပုံကို ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါပြတယ်။

“သူ့ကို ဒီဘက်အပိုင်းမှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ ဒီအနားပတ်ဝန်းကျင်က ကြောင်တွေကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သူ့ကိုတော့ မသိဘူး။ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ကြားလည်း မကြားဖူးဘူး။ ဘာမှကို မသိဘူး”

“တကယ်ပဲလား”

“သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာ အတော်ကြာပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ကြာပြီ။ ရေကြည့်လိုက်ဦးမယ်။... တစ်၊ နှစ်၊ သုံး... ဒီနေ့ဆို သုံးရက်ရှိပြီ”

အိုဆူကာဟာ ခဏလောက် ငြိမ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်တယ်။

mgyoe.com

“ကြောင်တွေဟာ သူတို့အကျင့်နဲ့ သူတို့ နေထိုင်တတ်တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ စနစ်တကျ နေထိုင်တတ်တယ်။ ထူးခြားတဲ့ ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲနဲ့တော့ သူတို့ရဲ့ နေ့စဉ် နေထိုင်မှု အချိန်ဇယားကို အပျက်မခံကြဘူး။ လိင်ကိစ္စ ဒါမှ မဟုတ် အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုခု ဖြစ်မှသာ အပျက်ခံလေ့ရှိတယ်။ နှစ်ခုစလုံးကြောင့်လည်း ပျက်နိုင်တယ်”

“နာကာတာလည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးမိပါတယ်”

“လိင်ကိစ္စကြောင့် ဆိုရင်တော့ သူတို့ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်တဲ့အထိ စောင့်နေလိုက်ရုံပါပဲ။ သူတို့ ပြန်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုလိုချင်တဲ့ လိင်ကိစ္စ ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်လား”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တော့ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နားလည်တယ်လို့ တော့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒါက ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ ဆိုင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဟုတ်လား မသိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ပဲ ဆိုင်ပါတယ်”

လို့ အိုဆူကာက လေးနက်တဲ့ မျက်နှာအမူအရာနဲ့ ပြောပါတယ်။

“တကယ်လို့ အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မှန်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ တစ်ခါတလေမှာ ကြောင်တွေဟာ လိင်ကိစ္စ လိုအပ်လို့ အဝေးကြီးတွေ လျှောက်သွားတဲ့အခါတွေမှာလည်း အိမ်မပြန်တတ်ဘဲ လမ်းပျောက်နေတတ် ကြတယ်”

“နာကာတာဟာ နာကာနီရပ်ကွက်အပြင် ထွက်သွားရင်လည်း လမ်းပျောက်သွား နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြုံဖူးပါတယ်။ တအားငယ်တုန်းက မကြာခဏ လမ်းပျောက်တတ်ပါတယ်”

လို့ အိုဆူကာက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး အတိတ်ကို သတိတရနဲ့ ပြောလေရဲ့။

“တစ်ကြိမ် လမ်းပျောက်သွားရင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ စိတ်ပူတတ်ပါတယ်။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလောက်အောင် စိတ်ပျက်သွားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင် ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ပျက်မိပါတယ်။ လိင်ကိစ္စဟာ အဲဒီလို နည်းမျိုးတွေနဲ့ စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လိင်စိတ် ဖြစ်လာတဲ့အခါ နှာခေါင်းမှာ အနံ့ရသမျှ နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေတော့မှာမို့ပဲ။ လိင်စိတ် ဆိုတာ အဲဒါပဲ။ ဒါနဲ့ ခုနက ကြောင်... နာမည်က ဘာလဲ၊ ပျောက်နေတယ် ဆိုတဲ့ တစ်ကောင်လေ”

“ဂိုမာကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဂိုမာကို ပြောတာပါ။ သူ့ကို ရှာတွေ့ဖို့ ကျွန်တော် တတ်နိုင် သလောက် ကူပေးပါ့မယ်။ လိပ်ခွံရောင်အမွှေးလေးနဲ့ လမ်းပျောက်နေတဲ့ သူ့ကို သဘောကောင်းတဲ့ အိမ်တိုင်းက မွေးစားချင်ကြမှာပဲ။ သူဟာ သူများကိုလည်း မတိုက်ခိုက်နိုင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မကာကွယ်နိုင်တဲ့ သနားစရာ သတ္တဝါလေးပဲ။ ကံမကောင်းတာကတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာပါပဲ။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ ခင်ဗျား တခြားနေရာမှာ သွားရှာသင့်တယ် ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားပေးတဲ့ အကြံကို လိုက်နာသင့်ပါတယ်။ တခြားနေရာမှာ ကျွန်တော် သွားရှာပါ့မယ်။ နာကာတာဟာ ခင်ဗျား နေ့လယ်ခင်း အိပ်နေတာကို လာနှောင့်ယှက်မိတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ နောက်တစ်ခေါက် ကြုံရင်တော့ ဝင်လာခဲ့ပါဦးမယ်။ ဒီကြားထဲ ဝိုဏ်းကို တွေ့မိရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပါဦး။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီတဲ့အတွက် တစ်ခုခု ကျေးဇူး တုံ့ပြန်ပါရစေ”

“မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရတာကိုပဲ သဘောကျလှပါပြီ။ အားမနာပါနဲ့။ ကြုံရင် ဝင်ခဲ့ပါ။ နေသာတဲ့နေ့တွေမှာ ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာမှာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ မိုးရွာတဲ့နေ့တွေမှာတော့ ကျွန်တော့်ကို ဂူသီချိုင်းထဲမှာ လာရှာလို့ ရပါတယ်။ ဟိုနားလေးမှာပါ”

“ကောင်းပါပြီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နာကာတာလည်း ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောနိုင်တဲ့အတွက် အလွန်ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာအိုဆူကာ။ ကျွန်တော်က ကြောင်တိုင်းနဲ့ စကားပြောနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေမှာတော့ ကျွန်တော် စကားပြောဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ကြောင်တွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကာကွယ်မှု လွန်ကဲပြီး ထွက်ပြေးသွားတတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဟယ်လိုလို့ ပြောလိုက်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ လူမျိုးစုံရှိသလို ကြောင်မျိုးစုံ ရှိပါတယ်”

“သိပ်မှန်တဲ့ စကားပဲ။ နာကာတာလည်း အဲဒီလို ခံစားရပါတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူတွေမျိုးစုံ ရှိကြပါတယ်။ ကြောင်တွေလည်း မျိုးစုံပါပဲ”

အိုဆူကာဟာ ခါးကြောဆန့်ပြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ မြေကြီးအလွတ်ပေါ်မှာ နေရောင်က ရွှေရောင်လို ဖြာကျနေတယ်။ လေထဲမှာတော့ မိုးနဲ့ရနေတယ်။ အိုဆူကာ အငွေ့အသက်ကို နားလည်နေတယ်။

“ခင်ဗျား ငယ်ငယ်က အက်ဆီးဒင့်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာကြောင့် ဉာဏ်မကောင်းတော့တာလို့ ပြောခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ နာကာတာ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုးနှစ် အရွယ်တုန်းက အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုနဲ့ ကြုံခဲ့ရပါတယ်”

“ဘယ်လို အက်ဆီးဒင့်မျိုးလဲ”

“နာကာတာ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မမှတ်မိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သုံးပတ် အပြင်းဖျားခဲ့တာကိုတော့ မှတ်မိနေပါသေးတယ်။ အဲဒီသုံးပတ်လုံး ကျွန်တော် သတိလစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဆေးရုံမှာ တစ်လျှောက်လုံး အိပ်ပျော်နေခဲ့တယ်လို့ သူတို့က ပြောပါတယ်။ သွေးပြန်ကြောထဲ အဖျားရောက်နေတယ် ဆိုလားပဲ။ နောက်တော့ နာကာတာ ပြန်နိုးလာခဲ့တယ်။ ပြန်နိုးလာတော့ ဘာကိုမှ မမှတ်မိတော့ဘူး။ အဖေ၊ အမေတွေရဲ့ မျက်နှာတွေကို မမှတ်မိတော့သလို စာလည်းတစ်လုံးမှ မဖတ်တတ်တော့ဘူး။ အပေါင်း၊ အနတ်လည်း မလုပ်တတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် နာမည်တောင် ကျွန်တော် မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ ဗလာကြီး ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ရေချိုးဖလုံကို အပေါက်ဖွင့်ပြီး ရေတွေ ထုတ်လိုက်သလိုမျိုးပေါ့။ သူတို့က ပြောတယ်။ အက်ဆီးဒင့် မဖြစ်ခင်တုန်းက နာကာတာ စာတော်တယ်လို့၊ နောက်တော့ ကျွန်တော် လဲကျသွားပြန်တယ်။ အိပ်ရာကနေ ပြန်ထတော့ နာကာတာဟာ ဉာဏ်မကောင်းတော့ဘူး။”

mgyoe.com

ကျွန်တော့်အမေ ဆုံးတာ တော်တော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ အမေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ချိန်လုံး
ငိုနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကျပ်မပြည့်တဲ့လူ ဖြစ်သွားလို့ အဖေဟာ တစ်ခါမှ မငိုပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ သူတစ်ချိန်လုံး ဒေါသထွက် နေခဲ့တယ်”

“ခင်ဗျားက ဉာဏ်မကောင်းတော့ပေမယ့် ကြောင်တွေနဲ့တော့ စကားပြောတတ်လာ
တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“ကြောင်တွေနဲ့ စကားပြောတတ်လာတဲ့အပြင် ကျွန်တော် နေတအားကောင်းလာခဲ့
တယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မဖျားတော့ဘူး။ သွားလည်း မကျိုးဘူး။ မျက်မှန်တပ်စရာလည်း
မလိုဘူး”

“ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောရရင် ခင်ဗျားက ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်လား” လို့ ပြောပြီး နာကာတာ ခေါင်းခါတယ်။

“နာကာတာဟာ အခုဆို အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပါပြီ မစ္စတာအိုဆူကာ။ ကျွန်တော်
အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်တော့ နလပိန်းတုံးတစ်ယောက် ဖြစ်တာကို အသားကျလို့ လာခဲ့ပါ
တယ်။ လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မသိကြ ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့
ရထား မစီးရလည်း အသက်ရှင်နေနိုင်တာပဲလေ။ အဖေ သေပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော့်ကို
ဘယ်သူမှ မရိုက်တော့ဘူး။ အမေ သေပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော့်အတွက် သူ မငိုနိုင်တော့ဘူး။
ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဉာဏ်ကောင်းတယ်လို့ ပြောတဲ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရ
ပါတယ်။ ကျွန်တော်သာ ဉာဏ်ရည်ပြည့်နေမှတော့ မြို့တော်ဝန်က ဘယ်လိုလုပ် ထောက်ပံ့ကြေး
ပေးမှာလဲ။ ဘတ်စ်ကား စီးခွင့်လက်မှတ်လည်း ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မြို့တော်ဝန်ကသာ ‘ခင်ဗျား
ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ’ လို့များ ပြောလိုက်တာနဲ့ နာကာတာ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် သိတော့မှာ
မဟုတ်ဘူး။ ခုလို ဉာဏ်မကောင်းတာဘဲ ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ခင်ဗျား ဉာဏ်တုံးတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တာက
ပြဿနာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုပါ”

လို့ ပြောပြီး အိုဆူကာက သူ့မျက်နှာကို စိတ်ဝင်စား ကြည့်လို့နေတယ်။

“တကယ်ပဲလား”

“ခင်ဗျားရဲ့ ပြဿနာက ခင်ဗျားရဲ့ အရိပ်ပါပဲ။ ဘယ်လို ပြောရမလဲဗျာ။ အရိပ်က
ဖျော့တော့နေတယ်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကြည့်မိတော့ မြေပေါ်မှာ ထင်နေတဲ့
ခင်ဗျားရဲ့ အရိပ်ဟာ သာမန်လူတွေရဲ့အရိပ်တွေထက် တစ်ဝက် လောက် အရောင်ဖျော့နေတာကို
တွေ့ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားလို လူတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးလို့ သိတာပါ”

ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ နာကာတာက အိုဆူကာကို ကြည့်တယ်။

“ခင်ဗျား ပြောချင်တာက နာကာတာလို လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးတယ်လို့
ဆိုလိုချင်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကြောင်တွေနဲ့ စကားပြောတတ်တာကို ကျွန်တော် အများကြီး မအံ့ဩတာပေါ့”

“ဘယ်တုန်းက တွေ့ဖူးတာလဲ”

“တော်တော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော် တအားငယ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အသေးစိတ်တော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ သူ့နာမည်၊ သူ့မျက်နှာနဲ့ ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့သလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ခုနက ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ ကြောင်တွေမှာ အဲဒီလို မှတ်နိုင်စွမ်း မရှိကြပါဘူး”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

“အဲဒီလူရဲ့ အရိပ်ဟာ တစ်ဝက်က တစ်နေရာကို ထွက်သွားခဲ့သလိုပါပဲ။ အရောင် ဖျော့တော့တာက ခင်ဗျားရဲ့ အရိပ်လိုပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော် တွေးမိတာက ခင်ဗျားဟာ ကြောင်ပျောက်ရှာမယ့်အစား ခင်ဗျားရဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ အရိပ်တစ်ဝက်ကို ရှာသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

နာကာတာဟာ သူ့ဦးထုပ်ကို လက်ထဲမှာ လှည့်ရင်း စဉ်းစားလို့နေပါတယ်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် နာကာတာလည်း အဲဒီလို တွေးဖူးတယ်။ ကျွန်တော့် အရိပ်က အားနည်းတယ်လို့။ တခြားလူတွေကတော့ သတိမထားမိကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တော့ သတိထားမိခဲ့တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ဒီလို သိရင်” လို့ ကြောင်က ပြောတယ်။

“ကျွန်တော် အိုပါပြီ။ အကြာကြီးလည်း နေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေ သေပြီ။ အဖေလည်း သေပြီ။ ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ထုံထိုင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စာဖတ် တတ်တတ်၊ မတတ်တတ်၊ အရိပ်ရှိသည် ဖြစ်စေ၊ မရှိသည် ဖြစ်စေ အားလုံး မရှိတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျား သေတဲ့အခါမှာ သူတို့က မီးရှို့မှာပါ။ ကာရာဆူမာရာလို့ ခေါ်တဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ပြာတွေကို သူတို့ မြေမြှုပ်လိမ့်မယ်။ ကာရာဆူမာရာဟာ ဆီတာဂါရာ ရုပ်ကွက်ထဲမှာ ရှိတယ်။ သူတို့ မြေမြှုပ်ပြီးရင်တော့ ခင်ဗျား ဘာဆို ဘာမှ စဉ်းစားလို့ မရတော့ပါဘူး။ မစဉ်းစားနိုင်ရင် ခေါင်းလည်း ရှုပ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်က အခု အဲဒီလိုနေတာ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေတုန်း လုပ်နိုင်တာက နာကာနိုရုပ်ကွက် ထဲကနေ အပြင်ထွက်မသွားမိဖို့ဘဲ။ ကျွန်တော် သေသွားရင်တော့ ကာရာဆူမာရာကို သွားရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လို စဉ်းစားချင်သလဲ ဆိုတာက ခင်ဗျားရဲ့သဘောပါပဲ”

လို့ အိုဆူကာက ပြောရင်း ခြေသည်းတွေကို လျှာနဲ့ လျက်လို့နေပြန်ပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အရိပ် ဘယ်လို ခံစားရမလဲ ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျား ထည့်စဉ်းစား ပေးသင့်တယ်။ သူဟာ အရိပ်တစ်ခုအနေနဲ့ အားငယ်စိတ်ဝင်နေမှာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်သာ အရိပ်ဆိုရင် ဖြစ်သင့်တာရဲ့ တစ်ဝက်လောက်ပဲ ရှိနေတဲ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်နိုင်ပါတယ်။ နာကာတာတော့ တစ်ခါမှ မတွေးဖူးဘူး။ အိမ်ရောက်ရင် ထပ်စဉ်းစားပါဦးမယ်”

mg yoe . com

လို့ နာကာတာက ပြောတယ်။

“ သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲ ”

သူတို့နှစ်ယောက် ခဏလောက် တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ နာကာတာ မတ်တတ်ရပ်
လိုက်ပြီး ဘောင်းဘီမှာ ပေနေတဲ့ မြက်တွေကို ဂရုတစိုက် ဖယ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ချည်ဦးထုပ်
လေးကို ပြန်ဆောင်းလိုက်တယ်။ အကြိမ်ရေ အတော် များများတောင် ပြန်ညှိရသေးတယ်။
သူ့စိတ်ကြိုက် အနေအထားရောက်မှ ရပ်လိုက်တယ်။ ဘေးအိတ်ကို ပြန်လွယ်ပြီး ပြောတယ်။

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နာကာတာ ခင်ဗျားရဲ့ အကြံတွေကို တန်ဖိုးထားပါတယ်
မစ္စတာ အိုဆူကာ၊ ခင်ဗျား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ် ”

“ ခင်ဗျားရောပဲ ”

နာကာတာ ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် အိုဆူကာဟာ မြက်ခင်းထဲမှာ လှဲလိုက် ပြီး
မျက်စိပိတ်လိုက်တယ်။ တိမ်တွေ ပြိုဆင်းလာပြီး မိုးရွာဖို့ အချိန်လိုသေးတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ
ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ သူ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ပျော်သွားတယ်။





(၇)

မနက် ၇:၁၅ မှာ မနက်စာကို ဧည့်ခန်းဘေးက စားသောက်ဆိုင်မှာ စားရတယ်။ ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ နွားနို့ပူပူ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ကြက်ဥ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဟိုတယ်က ကျွေးတဲ့ အခမဲ့ မနက်စာဟာ ကျွန်တော့်ဗိုက်အတွက်တော့ မတင်းတိမ်စေနိုင်ဘူး။ အစား အသောက်တွေကို အရသာ ဘာမှန်း မသိခင်မှာတင် ကုန်လို့သွားတယ်။ ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာ နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော် ဘေးဘီကို ထပ်ကြည့်မိတယ်။ ပေါင်မုန့်မီးကင် ထပ်တောင်းမယ့် အစီအစဉ်က လက်တွေ့ မဖြစ်လိုက်ဘူး။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းပဲ ချလိုက်တယ်။

“မင်း ဘာဆက်လုပ်မလို့လဲ” လို့ ကျီးကန်းဆိုတဲ့ကောင်က ပြောတယ်။

သူဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ထိုင်နေတယ်။

“မင်း အိမ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ကိုယ် လိုချင်တာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရအောင် ကြိုးပမ်းရမယ့်နေရာကို ရောက်နေပြီ”

လို့ သူက ပြောတယ်။

“ငါ ပြောချင်တာက မင်းဟာ အိမ်နဲ့ အဝေးကို ရောက်နေပြီ ဆိုတာပဲ။ နားလည်လား။ အဲဒါကို ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားပါ။ မင်းက စောစောထပြီး မနက်စာကို တဝတပြဲ စားတတ် တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ရက်တွေ ကျန်ခဲ့ပြီ သူငယ်ချင်း။ သူတို့က မင်းရဲ့အစာအိမ်ဟာ အစာ ဘယ်လောက်နဲ့ အဆင်ပြေနိုင်မလဲ ဆိုတာကို မေးနေပြီ။ အင်း... မင်းကတော့ ဒါတွေဟာ တကယ် ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို စူးစမ်းချင်နေသေးတယ်။ မင်းရဲ့အစာအိမ်ဟာ သေးကျလားလိမ့်မယ်။ အဲဒီအတွက် အချိန်နည်းနည်းတော့ ယူရလိမ့်မယ်။ မင်း ဖြတ်သန်းနိုင်ပါ့မလား”

“အင်း... ငါ ဖြတ်သန်းနိုင်မှာပါ”

လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ကောင်းတယ်။ မင်းဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ အမာကျောဆုံးသော ၁၅ နှစ်သား ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မှတ်ထား” လို့ ကျီးကန်းက ပြောတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“ဒါဆို ကောင်းပြီလေ။ မင်း ပန်းကန်အလွတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ရွှေတော့”

သူ ပေးတဲ့ အကြံအတိုင်း မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး ဧည့်ကြိုကောင်တာမှာ တည်းခိုစရိတ် အတွက် လျှော့ဈေးတောင်းဖို့ ထွက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တိုကျို ပုဂ္ဂလိကကျောင်းက အထက်တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဘွဲ့ယူစာတမ်းရေးဖို့ ဒီကို ရောက်လာတာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ရှင်းပြလိုက်တယ်။ (ဒါဟာ လိမ်လည်မှု လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက ဒီလို အစီအစဉ်မျိုးတွေ လုပ်ပေးလေ့ရှိပါတယ်) ကျွန်တော်ဟာ ကိုမူရာ စာကြည့်တိုက်မှာ လိုအပ်တဲ့ အချက်အလက်တွေ လာရောက်စုဆောင်းနေတာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့တယ်။ တကယ်တမ်းကလည်း ကျွန်တော့်မှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံက အကန့်အသတ် ရှိနေတာကြောင့် ကျွန်တော် ဒီလို သွားပြောတာတော့ ပြောသင့်တယ်လို့ ခံစားမိတယ်။

ကျွန်တော် အဝါရောင်လမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲမှာ တွေ့တဲ့ ကာယလေ့ကျင့်ခန်းရုံ တစ်ခုကို ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။ သူတို့မှာ ဘာပစ္စည်းတွေ ရှိသလဲ ဆိုတာကိုပါ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ သူတို့ဆီမှာ ကျွန်တော် လိုတာထက်တောင် ပိုပြီး ပြည့်စုံနေတဲ့ ကိရိယာတွေ ရှိလို့နေတယ်။ တစ်ရက်ကိုမှ ယန်း ၅၀၀ ပဲ ကျသင့်မှာ။ သူတို့ကို ကျွန်တော် လာရမယ့်လမ်းကို မေးပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကာ ဖုန်းချလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် အခန်းကို ပြန်ပြီး လမ်းပေါ် ပြန်ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေ အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့လို့ရပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုတယ်ရဲ့ လုံခြုံရေး နေရာမှာ ထားခဲ့လို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေကို သယ်သွားချင်တယ်။ ကျွန်တော် သယ်သွားနေကျ ဖြစ်တာကြောင့် ဒီအတိုင်းတော့ မထားခဲ့ချင်ဘူး။

ဟိုတယ်က ထွက်ပြီး ဂျင်မ် ရှိတဲ့နေရာဆီ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့် မျက်နှာဟာ သာမန်ထက် ပိုပြီး မာကျောနေတယ် ဆိုတာကိုတော့ သတိထားမိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ကျွန်တော့်လို ချာတိတ်တစ်ယောက်က ဘာလို့ ဂျင်မ်ရှိတဲ့နေရာဆီ အရူးအမူး သွားနေတာလဲလို့ မေးရင် အခက်သားလား။ ကျွန်တော် ဒီမြို့ အကြောင်း မသိပါဘူး။ ဒီမြို့ကလူတွေ ဘယ်လို စဉ်းစားသလဲ ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှ ဘာကြောင့်ဆိုတာကို စဉ်းစားခွင့်မပေးဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်ယောင် ပျောက်နေတဲ့လူ၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုလို့ ခံစားမိလာတယ်။ ကျွန်တော် ဝင်ကြေးကို အဝင်ဝက စားပွဲမှာ ပေးလိုက်တယ်။ ဘာမေးခွန်းမှ မမေးဘူး။ လော့ကာတစ်ခုအတွက် သော့တစ်ချောင်း ရလာတယ်။ ဘောင်းဘီတိုနဲ့ တီရှပ်ကို ခုနက လော့ကာထဲက လဲပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် လေ့ကျင့်ခန်း တချို့ လုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့် ကြွက်သားတွေ ပြေလျော့ခဲ့သလို ကျွန်တော်လည်း စိတ်သက်သာရာတွေ အများကြီး ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ သို့လျှောင်ရုံထဲမှာ ကျွန်တော် လုံခြုံပါတယ်။ နည်းနည်းလေး အတိမ်းအစောင်း ရှိသွားတာနဲ့ အတွင်းမှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အလွယ်တကူ သော့ခတ်ခံရပြီး ပျောက်ကွယ်

mgyoe.com

သွားမှာ အသေအချာပဲ။ ဒီလို ဖြစ်တာကိုတော့ ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။ ကျွန်တော် လိုချင် တာလည်း ဒါပဲ။ ကျွန်တော်က ကိုယ့် ဒေသက ဘာလိုချင်သလဲ ဆိုတာကို သိပါတယ်။

ကျွန်တော် ပြေးလမ်းပေါ်မှာ လေ့ကျင့်ခန်း စခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့် နားကြပ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ကြိုက်တဲ့ သီချင်းတွေကို နားထောင်ရင်းနဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော် ပုံမှန်အတိုင်း တစ်နာရီ ကြာအောင် လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ပါတယ်။ စက်ကြီး ခုနစ်ခုကို အသုံးပြုလိုတောင် ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ သိတာကတော့ ဒီလို မြို့ငယ်လေးတစ်ခုမှာ ရှိနေမယ့် အားကစားရုံဟာ ခေတ်နောက်ကျတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရှိနေမယ် ဆိုတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီမြို့မှာတော့ ဒီသတ္တု တွေဟာ နောက်ဆုံးပေါ် ကိရိယာတွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ လေ့ကျင့်ခန်း ပထမ တစ်ကျော့မှာတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြီးဆုံးခဲ့တယ်။ ဒုတိယအခေါက်မှာတော့ ပိုပြီးတော့ လေးလံလာတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော် သိလိုက်တာက ကျွန်တော့်အတွက် လူ ဘယ်နှယောက် အလုပ်လုပ်နေမှန်း မသိတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်က ဘယ်လောက် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရင် ဘယ်လောက်ထိ ချွေးထွက်မယ် ဆိုတာကို သိတယ်။ မသိတာက ကျွန်တော့်အတွက် လူဘယ်နှယောက်လောက်တောင် အလုပ်လုပ်နေလဲ ဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်တော် ရေကို အင်းမရ သောက်ပြီးတော့ သံပရာသီးကို အားပါးတရလည်း ကိုက်လိုက်သေး တယ်။ ပြီးမှ ဘူတာရုံကို ကျွန်တော် ပြန်သွားလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် လေ့ကျင့်ခန်း အချိန်ကြာကြာ လုပ်ပြီးတဲ့နောက်တော့ ကျွန်တော် ယူလာတဲ့ ဆပ်ပြာနဲ့ ရှန်ပူကို အသုံးပြုပြီး ရေခွေးပူပူနဲ့ အချိန်ကြာကြာ ရေချိုးလိုက်တယ်။ နှစ်အတော် ကြာကြာ သေချာမဆေးထားတဲ့ ကျွန်တော့် လိင်အင်္ဂါကို သေချာဆေးကြောမိတယ်။ ကျွန်တော့် လက်မောင်း၊ ဘောတွေနဲ့ တင်ပါးဆုံတွေကို ဒီတစ်ကြိမ်မှာ သေချာဆေးကြောမိတယ်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်အလေးချိန်နဲ့ ကြွက်သားတွေကို မှန်ရှေ့မှာ ကြည့်ရင်း ဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်ကို ကြွေလှဲထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ အဲဒါ နှစ်ခုစလုံးကိုလည်း ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲ ပြောင်းထည့်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ဘတ်စ်ကားစီးပြီး ဘူတာရုံကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ မနေ့က စားခဲ့တဲ့ ကပေးမှာပဲ အူဒွန်မှာစားမိတယ်။ ကျွန်တော် စားနေရင်းနဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို ငေးကြည့်မိတယ်။ ဒီဘူတာမှာ လူတွေဟာ ဝင်လာလိုက်၊ ပြန်ထွက်သွားလိုက်ပဲ။ သူတို့တွေဟာ သူတို့ရဲ့ အကောင်း ဆုံးသော အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ဆင်ထားကြတယ်။ သူတို့ ပခုံးမှာ လွယ်ထားတာ ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ထဲမှာ ဆွဲထားတာ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့အားလုံးဟာ စီးပွားရေးကိစ္စတွေကြောင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြ တယ်။ ဒီလို မရပ်မနား ဖြစ်နေတဲ့ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာတုန်းက မြင်ကွင်းကို စိတ်ထဲမှာ ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်မိတယ်။ ကျွန်တော် အပါအဝင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် တစ်ရာတုန်းက ဒီနေရာမှာ ရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြာတွေ၊ ဖုန်တွေ ဖြစ်လို့ နေလောက်တာ အသေအချာပဲ။

ကျွန်တော် လက်နှစ်ဖက်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့ကနေ ဖယ်လိုက်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်မိတယ်။ ကျွန်တော် ဘာတွေကြောင့်များ စိတ်ပင်ပန်းခံနေတာလဲ။ ဒီလို စိတ်ပင်ပန်းမှုက လည်း ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်ဖို့ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ခေါင်းကို ခါလိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်က မြင်ကွင်းကို ဖယ်ခွာရင်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာကိစ္စကို ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက် တယ်။ ကျွန်တော် အခုမှ စစဉ်းစားတာ။ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ လူဖတ်ခံရဖို့ စောင့်နေတဲ့

စာအုပ်နဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းရုံထဲမှာ ကျွန်တော် အသုံးပြုမယ့် ကိရိယာတွေ အတူတူပဲ ဆိုတာ။ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေတာတော့ ဘယ်ကိုမှ မရောက်ပါဘူး။

“ဟေ့ကောင် ဒီမှာ လက်မှတ်။ မင်းဟာ ဒီ ဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ အမာကျောဆုံး ၁၅ နှစ်သား ဆိုတာကိုတော့ မမေ့နဲ့”

လို့ ကျီးကန်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။



မနေ့ကလို့ပဲ ကျွန်တော် ဘူတာမှာ နေ့လယ်စာ ထမင်းဘူး ဝယ်တယ်။ ရထားစီးပြီး သွားတယ်။ ကိုမူရာ စာကြည့်တိုက်ကို နေ့လယ် ၁၁ နာရီခွဲမှာ ရောက်တယ်။ အိုရီးမားက ကောင်တာမှာ မနေ့ကလို့ပဲ ထိုင်နေတယ်။ ဒီနေ့ ရေယွန်စအက်ဂျီကို လည်ပင်းအထိ ကြယ်သီးတပ် လို့ထားတယ်။ ဘောင်းဘီ အဖြူရောင်နဲ့ တင်းနစ်ရှူး အဖြူရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ သူ့စားပွဲမှာ သူ ထိုင်ပြီး စာအုပ်အထူကြီး တစ်အုပ်ထဲမှာ မျောနေတယ်။ မနေ့ကလို့ပဲ အဝါရောင် ခဲတံလေးကို သူ့ဘေးနားမှာ ချလိုထားတယ်။ သူ့ဆံပင်စတွေက သူ့မျက်နှာပေါ် ဝဲကျလို့နေတယ်။ ကျွန်တော် ဝင်သွားတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို လှမ်းယူတယ်။

“ကျောင်းပြန်မတက်သေးဘူးလား”

“ပြန်မတက်တော့ပါဘူး”

“ကျောင်းမတက်ချင်ရင် စာကြည့်တိုက်က သင်ယူရမယ့် တခြား နည်းလမ်းကောင်း တစ်ခုပေါ့”

လို့ သူက ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်နောက်မှာရှိတဲ့ နာရီကို သူ လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ စာပြန်ဖတ်နေတယ်။

ကျွန်တော် စာဖတ်ခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်တယ်။ အာရေဘီယန်ညများ စာအုပ်ကိုပဲ ပြန်ယူလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ထိုင်ပြီးပြီးချင်းပဲ စာရွက်တွေကို တစ်ရွက်ချင်း ဖတ်တော့တာပဲ။ ဘာတန်တိုက်ထုတ် စာအုပ်တွေက ကျွန်တော် ကလေးဘဝကတည်းက စွဲလမ်းရတဲ့ စာအုပ် တွေပဲ။ စာအုပ်တွေက ထူပြီး ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်တွေ စုံလင်ပြီး ဇာတ်လမ်းတွေက အပြောင်းအလဲ သိပ်များတယ်။ စာဖတ်သူကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ စုံလင်တယ်။ သေချာဖတ်လာပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ ဇာတ်လမ်းတွေက သိပ်မကွဲဘူးဆိုတာ သိလာရပေမယ့် ဖတ်ချင်နေတုန်းပဲ။ ညစ်ညမ်းတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ၊ အကြမ်းဖက်မှုတွေ၊ လိင်ကိစ္စတွေ၊ ရက်စက်မှုတွေ စုံနေတာပါပဲ။ ပုလင်းထဲက ဂျင်နီ ဇာတ်လမ်းလို ရှင်သန်ဖို့ ကြိုးစားရမှု၊ ပြဇာတ်ဆန်မှု၊ လွတ်လပ်မှု စတာတွေ သူတို့နည်း သူတို့ဟန်နဲ့ ရှိကြတယ်။ အဲဒီလို သာမန် စိတ်ခံစားမှုလေးတွေကပဲ ပုလင်းကို အမြဲ မြှောက်မထားနိုင်သလိုပေါ့။ ကျွန်တော် ဖတ်ရတာ တအားကြိုက်တယ်။ ဘယ်တော့မှ လက်က မချချင်ဘူး။ ရထားဘူတာကို အပြေးအလွှား သွားနေတဲ့ မျက်နှာမဲ့တဲ့ လူတွေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ထောင်လောက်က သောက်အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေနဲ့ ယှဉ်ရင်တော့ အများကြီး လက်တွေ့ဆန်သေးတယ်။ ဒီစာအုပ်တွေက ဖြစ်နိုင် သေးတယ်လို့ ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော် ထင်နေမိတယ်။ နည်းနည်းတော့ ကြောင်တယ် လို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်မိပါတယ်။

နေ့လယ် တစ်နာရီထိုးတော့ ကျွန်တော် ဥယျာဉ်ထဲကို ထွက်၊ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထိုင်ပြီး နေ့လယ်စာစားဖို့ ထွက်လာတယ်။ စားရင်းတစ်ဝက်လောက်မှာ အိုရှီးမားက ကျွန်တော့် ဆီကို ဖုန်းလာတယ်လို့ လာပြောတယ်။

“ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းလာတယ် ဟုတ်လား”

လို့ ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“မင်းနာမည် ကက်ဖကာတာမူရာ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီသွားပြီး သူ့ လက်ထဲက ကြိုးမဲ့ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။

ဟိုတယ် ဧည့်ကြိုကောင်တာက မိန်းကလေးပါ။ ကျွန်တော် စာကြည့်တိုက်မှာ သုတေသန လုပ်၊ မလုပ်ကို လှမ်းစစ်ကြည့်တာပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို မလိမ်မှန်း သိတော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားတဲ့ပုံပဲ။

“ကျွန်မ မန်နေဂျာနဲ့ စကားပြောပြီးသွားပါပြီ။ သူက ဒီလိုလုပ်တဲ့ အစဉ်အလာ မရှိဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက် သိပ်ငယ်သေးတာကြောင့် အထူးအခွင့်အရေး ပေးရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ရှင်ကို ခြွင်းချက်ပေးရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဝိုင်အမ်စီအေက သတ်မှတ်ပေးတဲ့ နှုန်းအတိုင်း နေခွင့်ပေးမယ် ပြောပါတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း အခု အလုပ်ပါးနေ ပါတယ်။ သူက လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကို နည်းနည်းပါးပါး ပြင်လို့ရပါတယ်တဲ့။ သူက ဒီစာကြည့်တိုက် ကလည်း ကောင်းပါတယ်တဲ့။ ရှင် ကျွန်မတို့ဆီမှာ စိတ်ကြိုက်နေပြီး သုတေသနကို များများ လုပ်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်နေပါတယ်”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းလေးချပြီး သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လိမ်ပြောရတဲ့အတွက်တော့ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလိမ်လို့ကလည်း မဖြစ်။ ကျွန်တော် ရှင်သန်ချင်တယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ချထားတဲ့ စည်းတွေကမ်းတွေကို ညွှတ်ပျောင်းနိုင်ဖို့ လိုအပ်တယ်။ ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်ပြီး အိုရှီးမားဆီ ပြန်ပေးလိုက်တယ်။

“ဒီကိုလာတဲ့ အထက်တန်းကျောင်းသားဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ အဲဒါ ကြောင့် မင်း ဒီမှာ မနက်ကနေ ညနေအထိ စာလာဖတ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ မင်းဟာ စာအုပ်ထဲမှာပဲ အာရုံစူးစိုက်နေတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါ ထည့်ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါကလည်း အမှန်ပဲလေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လို့ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ကက်ဖကာ တာမူရာတဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်ပါ”

လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“နာမည်က အဆန်းပဲ”

“ကက်ဖကာ ဝတ္ထုတွေ မင်း ဖတ်ဖူးလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ The Castle The Trial နဲ့ Memtamorphosis တို့ဟာ ထူးခြားတဲ့ ဝတ္ထုတွေ ဖြစ်ရုံမျှမက ခေါင်းဖြတ်စက်အကြောင်းလည်း ဖြစ်တယ်။

“In The Penal Colony ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ ကက်ဖကာပဲ အဲဒီလို ဝတ္ထုကို ရေးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

လို့ အိုရှီးမားက ပြောတယ်။

“သူ့ဝတ္ထုတိုတွေထဲမှာ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးကလည်း အဲဒီဝတ္ထုတိုပဲဗျ”

“တကယ်ပဲလား” လို့ အိုရှီးမားက မေးတယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“ဘာလို့ အဲဒီဝတ္ထုမှ ကြိုက်တာလဲ”

သူ့မေးခွန်းကို ဖြေဖို့ အချိန်နည်းနည်း ယူလိုက်ရတယ်။

“ကျွန်တော် တွေးမိတာကတော့ ကက်ဖကာဟာ ဇာတ်လမ်းထဲက ရှုပ်ထွေး ဆန်းပြားလှတဲ့ ယန္တရားကြီးတစ်ခုကို အခြား စက်ပစ္စည်းဆန်ဆန် ရှင်းပြသွားတယ် ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြုံခံစားနေရတာတွေကို အစားထိုး ရှင်းပြသွားတယ်လို့ ယူဆမိတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုလိုချင်တာက...”

ကျွန်တော် အချိန်နည်းနည်းယူပြီး ထပ်စဉ်းစားရပြန်တယ်။

“ကျွန်တော် ဆိုလိုချင်တာက သူဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘဝတွေကို သူ့ကိုယ်ပိုင်ကိရိယာ နဲ့ ရှင်းပြသွားတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်နေတာတွေကို မပြောဘဲ ယန္တရားကြီးရဲ့ အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေကို ပြောသွားတာပါ”

“မင်းပြောတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်”

လို့ အိုရှီးမားက ပြောရင်း သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် တင်လိုက်တယ်။ သူ့အပြုအမူက သဘာဝအတိုင်း ရင်းနှီးတဲ့ သဘောကို ပြလိုက်တာပါ။

“ဖရန်နိုကက်ဖကာဟာ မင်း ပြောတာတွေကို သဘောတူလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

သူဟာ ကြီးမားဖုန်းကို ပြန်ယူပြီး အဆောက်အအုံထဲကို ပြန်ဝင်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ဝရန်တာမှာ ဆက်နေခဲ့ပြီး နေ့လယ်စာပြီးအောင် စားလိုက်တယ်။ ရေသောက်နေရင်းနဲ့ ဥယျာဉ် ထဲက ငှက်တွေကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော် သိသမျှတော့ ဒီငှက်တွေအားလုံးဟာ မနေ့တုန်းက ငှက်တွေပါပဲ။ ကောင်းကင်ကို တိမ်တွေ ဖုံးလွှမ်းထားတယ်။ အပြာရောင် တစ်ခုတလေမှ မတွေ့ရဘူး။

အိုရှီးမားဟာ ကျွန်တော် ရှင်းပြလိုက်တဲ့ ကက်ဖကာအကြောင်းကို သဘောကျလို့ နေတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ နားထောင်ကောင်းလို့နေမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပြောချင်တာ တွေအားလုံးကို သေချာမရှင်းပြလိုက်နိုင်ဘူး။ ကက်ဖကာဝတ္ထုတွေမှာ မြင်ရတတ်တဲ့ အခြေခံ သီအိုရီတွေကို ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လက်တွေ့ကျတဲ့ အချက်အချို့ကို ရှင်းပြလိုက်တာပါ။ ကက်ဖကာရဲ့ ရှုပ်ထွေး၊ နက်နဲ... ဟာ တင်စားမှုတွေ၊ ရူပကအလင်္ကာ အတွဲလိုက် အဆုပ်လိုက်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ရှိတဲ့ အရာတွေပါ။ ဒီနေရာမှာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာတင် တွေ့နိုင်တဲ့ အရာတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှတော့ နားလည်မယ် မထင်ဘူး။ အိုရှီးမား နားလည်မယ် မထင်ဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း နားမလည်ကြဘူး။

ကျွန်တော် စာဖတ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဆိုဖာပေါ် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီးတာနဲ့ အာရေဗျညများ ကမ္ဘာထဲကို ပြန်ရောက်လို့ သွားတော့တယ်။ ရုပ်ရှင်မှာ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ရောက်

mgyoe.com

သွားသလို တကယ့်ကမ္ဘာကြီးဟာ အငွေပြန်သလို ကွယ်ပျောက်သွားတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ။ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံး ခံစားမှုပဲ။

ငါးနာရီထိုးလို့ ပြန်ခါနီးအထိ အိုကျိုးမားဟာ မနက်က စာအုပ်နဲ့ပဲ ငြိမ်သက်လို့နေတယ်။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကလည်း တွန့်ရာခေါက်ရာ တစ်စက်မှ မရှိဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ဆံပင် တစ်ခွေ နှစ်ခွေလောက်က မျက်နှာပေါ် ဝေ့ဝဲကျလို့နေတယ်။ သူ့နောက်က လျှပ်စစ်နာရီဟာ အသံတိတ် ရွေ့လျားနေတယ်။ သူ့ဘေးနားမှာ ရှိသမျှအားလုံးက တိတ်ဆိတ်ပြီး သန့်ရှင်းနေတယ်။ ဒီလူဟာ ချွေးတွေ ဘာတွေရော ထွက်ပါလေစ၊ ကြို့ထိုးဖူးပါလေစလို့တောင် ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ခါ တွေးမိတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ကျောပိုးအိတ် ပြန်ကမ်းပေးတယ်။ သူ မျက်မှောင်ကို ကုတ်ထားတယ်။ သူ့အတွက် တော်တော် အားစိုက်ထားရတဲ့ပုံပဲ။

“ဒီကနေ မြို့ထဲကို ရထားနဲ့ ပြန်မှာလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“မင်း ဒီကို နေ့တိုင်း လာမယ်ဆိုရင် ဒီစာရွက်လေး လိုအပ်လိမ့်မယ်”

လို့ ပြောပြီး သူက ရထားခရီးစဉ်ပါတဲ့ စာရွက်တစ်ရွက် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးတယ်။ တာကာမတ်ဆုကနေ စာကြည့်တိုက်ကို လာရင် ဆင်းရမယ့် ဘူတာကြားက အချိန်စာရင်းပါ။

“ရထားက အမြဲ အချိန်မှန်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လို့ ပြောရင်း ကျွန်တော် စာရွက်ကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

“ကက်ဖကာ၊ မင်း ဘယ်ကလာလဲ ဆိုတာနဲ့ ဘာအစီအစဉ်ရှိလဲ ဆိုတာ ငါ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း နေ့တိုင်း ဟိုတယ်မှာတော့ နေနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

လို့ သူက စကားလုံးကို သေချာရွေးချယ်ပြီး ပြောတယ်။ သူ့ဘယ်ဘက်လက်ဟာ ခဲတံထိပ်ကို မလိုအပ်ဘဲ ကိုင်တွယ်လို့နေတယ်။ ခဲတံဟာ ချွန်စရာမလိုအောင် ချွန်ထားပြီးသား။

“ငါဘာမှ ဝင်မစွက်ဖက်ချင်ပါဘူး။ အဲဒါကိုတော့ ယုံပါ။ မေးကြည့်သင့်တယ် ထင်လို့ မေးတာပါ။ မင်းအရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မရောက် ဖူးတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ နေရတာဟာ လွယ်ကူမှာတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းထပ်ညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“ဒီကနေ နောက်တစ်နေရာ ထပ်သွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိသေးလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီမှာပဲ အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုလောက် နေဦးမှာလား”

“ကျွန်တော် သေချာတော့ မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာပဲ အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုလောက် နေနေဦးမှာပါ။ တခြားသွားမယ့် အစီအစဉ် မရှိပါဘူး”

လို့ ကျွန်တော် ဝန်ခံလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် အိုကျိုးမားကို အစအဆုံး ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမလား။ သူက ကျွန်တော့် ကို စိတ်ပျက်အောင်ပြောမှာတော့ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးမယ် ဆိုတာကို သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို အနည်းဆုံးပဲ ပြောပြသင့်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ကျွန်တော် ဘာခံစားနေရတယ် ဆိုတာကို လူတွေသိအောင် ပြောပြလေ့မရှိဘူး။

“ခုအချိန်မှာတော့ ဒါတွေကို မင်း ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်ဦးမယ်တော့ မင်း ထင်နေမှာပဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းနည်းနည်း ညိတ်လိုက်တယ်။
“ကံကောင်းပါစေကွာ” လို့ သူ ပြောတယ်။



အပြောင်းအလဲ နည်းနည်းလောက် ရှိတာကလွဲလို့ နောက်ခုနစ်ရက်ကို ကျွန်တော် ဒီပုံစံအတိုင်း နေထိုင်သွားခဲ့တယ်။ (စာကြည့်တိုက် ပိတ်တဲ့ တနင်္လာနေ့မှာတော့ ကျွန်တော် တစ်နေ့လုံး ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်ကြီးမှာ ရှိနေခဲ့တယ်) မနက် ခြောက်နာရီခွဲတိုင်း နှိုးစက်က ထမြည်တယ်။ ဟိုတယ်က ကျွေးတဲ့ မည်ကာမတ္တ မနက်စာကို ကျွန်တော် ပလုတ်ပလောင်း စားလိုက်တယ်။ ဧည့်ကြိုကောင်တာမှာ သစ်အယ်သီးပုံစံ ဆံပင်နဲ့ ကောင်မလေးကို တွေ့ရင်တော့ ကျွန်တော် လက်ပြ နှုတ်ဆက်လေ့ရှိတယ်။ သူက ခေါင်းအမြဲညိတ်ပြပြီး ပြန်ပြုံးပြတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် သဘောကျသလို သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို သဘောကျတယ်လို့တော့ ထင်မိတာပဲ။ သူဟာ ကျွန်တော့် အစ်မများ ဖြစ်နေလေမလား။ ဒီအတွေးက ကျွန်တော့် ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေတယ်။

မနက်တိုင်း ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာ အကြောလျှော့ လေ့ကျင့်ခန်းတော့ လုပ်လေ့ ရှိတယ်။ အားကစားရုံ သွားရမယ့် အချိန်ဆို သွားတယ်။ ပတ်ပြေးတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ပြေးနေလိုက်တယ်။ ပုံမှန်အတိုင်း မ၊နေကျ အလေးချိန်၊ ပုံမှန်အတိုင်း လုပ်နေကျ အကြိမ်ရေ အတိုင်း လုပ်တယ်။ ပိုလည်း မပို၊ လိုလည်း မလို။ ပြီးရင် ကျွန်တော် ရေချိုးပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်လက်မချင်းစီ ဆေးကြောပစ်တယ်။ ကိုယ်အလေးချိန် ပုံမှန်အတိုင်း ရှိနေရဲ့လားလို့ သိရအောင် ပေါင်ချိန်တယ်။ နေ့လယ် မရောက်ခင် ကျွန်တော် ရထားစီးပြီး ကိုမူရာ စာကြည့်တိုက်ကို သွားတယ်။ ကျွန်တော် ကျောပိုးအိတ် အပ်ချိန်၊ ပြန်ယူချိန်တွေမှာ အိုရီးမားနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောဖြစ်တယ်။ နေ့လယ်စာကို ဝရန်တာမှာ စားတယ်။ ပြီးရင် စာပြန်ဖတ်တယ်။ အာရောဂါယန် ညများ စာအုပ်အတွဲကြီးကို ဖတ်ပြီးတဲ့နောက် နတ်ဆုမိဆိုသူကီ စာအုပ်တွေ အကုန်ဖြိုတယ်။ နှစ်အုပ်လောက်ပဲ ကျွန်တော် မဖတ်ရသေးတာ ရှိတော့မယ်။ ညနေ ငါးနာရီမှာ စာကြည့်တိုက် ကနေ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့် တစ်နေ့တာဟာ အားကစားခန်းမနဲ့ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာပဲ ကုန်ဆုံးနေတော့တာပေါ့။ အဲဒီနေရာ နှစ်ခုထဲက တစ်ခုခုမှာ ရှိနေသရွေ့ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပူစရာ မလိုပါဘူး။ ကျောင်းပြေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဒီလို နေရာတွေ လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူကမှ ထင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဘူတာရေက ကော်သီဆိုင်မှာ ကျွန်တော် ညစာ စားတယ်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များများ စားနိုင်သမျှ စားတယ်။ လမ်းဘေးဆိုင် တွေကနေ သစ်သီးတွေ ဝယ်ပြီး ကျွန်တော့်အဖေ အံဆွဲက ယူလာတဲ့ ဓားနဲ့ အခွံနှာပြီးလည်း စားတတ်တယ်။ ကျွန်တော် သခွားသီးနဲ့ မုန်ညင်းရွက်တွေကို ဟိုတယ်က ဘာစင်မှာ ရေဆေးပြီး မယိုးနိစ်နဲ့ တို့ စားရင် စားနေတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ အနီးတစ်ဝိုက်ဆိုင်က နို့တစ်ဘူး ဝယ်သောက်ရင် သောက်၊ ဒါမှမဟုတ် ကွေကာ တစ်ပန်းကန်လုံးဖြစ်ဖြစ် သောက်တတ်တယ်။

အခန်းပြန်ရောက်ရင်တော့ ရေဒီယိုဟတ် သီချင်းတွေကို ဝေါ့ခဲမန်းနဲ့ နားထောင်ရင်း ဒီနေ့ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာကို ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ကျွန်တော် ပြန်ရေးတတ်တယ်။ စာ

mgyoe.com

နည်းနည်း ဖတ်တယ်။ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးရင်တော့ မီးပိတ်ပြီး အိပ်တယ်။ တစ်ခါတလေ မအိပ်ခင် တစ်ကိုယ်ရေ အာသာဖြေမှု လုပ်ရင်လုပ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဧည့်ကြိုကောင်တာက ကောင်မလေးကို မြင်ယောင်ရင်းနဲ့ပေါ့။ အဲဒီ အချိန်မှာတော့ သူဟာ ကျွန်တော့်အစ်မ ဖြစ်နိုင် တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ခေါင်းထဲကနေ ဖယ်ရှားရင်းနဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော်က သတင်းစာနဲ့ တီဗွီကို မကြည့်သလောက်ပါပဲ။

ရှစ်ရက်မြောက်နေ့မှာတော့...။ အနှေးနဲ့ အမြန် ဆိုသလို ဘဝမှာ ဖြစ်တတ်တာတွေ ပါပဲ။ ဒီလို တစ်သမတ်တည်း ဖြစ်နေတဲ့ ဘဝဟာ ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်လို့လာခဲ့လေရဲ့။



(၈)

အမေရိကန်စစ်တပ်ထောက်လှမ်းရေးဌာန (အစထ) အစီရင်ခံစာ
 နေ့စွဲ || ||မေ၊ ၁၂၊ ၁၉၄၆။
 အကြောင်းအရာ || ||၁၉၄၄ ပန်းကန်လုံးကျွန်းပေါ်မှ အဖြစ်အပျက်။
 စာအမှတ် || ||ပတဝအ-၇၂၂-၈၉၃၇၄၅-၄၂၂၁၆-၀၀န။

နောက်တစ်နေ့တွင် တိုကျို ဧကရာဇ် ဆေးတက္ကသိုလ် စိတ်ပညာဌာနမှ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ရှင်ဂျီနိုရီ (၅၂ နှစ်) နှင့် မဟာမိတ်အင်အားစု စစ်ရုံးချုပ်ဌာန တွင် သုံးနာရီကြာ အင်တာဗျူးကို အသံဖမ်းထားခဲ့သည်။ အဆိုပါအင်တာဗျူး နှင့်ပတ်သက်၍ အောက်ဖော်ပြပါ လျှို့ဝှက်နံပါတ်အတိုင်း ထုတ်ယူနိုင်ပါသည်။ ပတဝအ-၇၂၂-အဆ-၂၆၇- မှ၂၉၁ အထိ။ (မှတ်ချက် မှတ်တမ်း ၂၇၁ နှင့် ၂၇၈ မှာ ပျောက်ဆုံးလျက်ရှိ)

အင်တာဗျူးသူ၏ အထင်ကြီးလေးစားမှု ပေါ်လွင်လျက်၊ ဒုဗိုလ်ရောက် အိုကော်နာ၊ ပရော်ဖက်ဆာ ဆူကာယာမာသည် အင်တာဗျူးတစ်လျှောက် တည်ငြိမ်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ ဖြေဆိုခဲ့သည်။ ကျွမ်းကျင်မှုရှိသော နယ်ပယ်မှ အရည်အချင်းကို ပြသလျက်။ သူသည် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ထိပ်တန်း စိတ်ခွဲပညာရှင်များထဲတွင် တစ်ဦး ပါဝင်ပြီး ထိုအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ အောင်မြင်မှုများစွာ ရရှိသော စာအုပ်များစွာ ရေးသားထားပြီးသူ ဖြစ်သည်။ အခြား ဂျပန်လူမျိုးတွေနဲ့ မတူတာက သူသည် ရှုပ်ထွေးသော ထုတ်ပြန်ကြေညာချက်တွေ မလုပ်တတ်သလို အချက်အလက်နှင့် ခန့်မှန်းချက်များကို မပြောခြင်းဘဲ ဖြစ်သည်။ သူ့က စစ်ကြီးမဖြစ်မီတွင် စတန်းဖို့ဒ်မှာ ကျောင်းသား ဖလှယ်သည့်စနစ်ဖြင့် ကျောင်းသွားတက်ခဲ့ရသလို

အင်္ဂလိပ်စာကို ကောင်းစွာပြောဆိုနိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကြိုက်နှစ်သက်သူနှင့် ချစ်မြတ်နိုးသူ များပြားသည်က အသေအချာပင်။



အဖြစ်အပျက်နဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့တဲ့ ကလေးတွေကို စစ်ဆေးပေးဖို့ စစ်ဘက်ကနေ ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်ရိုက်ညွှန်ကြားလာတယ်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလလယ် မှာပေါ့။ စစ်ဘက်ကနေ အမိန့်ပေးခံရတာ၊ တောင်းဆိုမှုတစ်ခု လုပ်ခံရတာဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ပုံမှန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စစ်တပ်မှာ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဆေးတပ် ရှိပြီးသားပါ။ သူတို့က ကိုယ်ပိုင်ဖွဲ့စည်းပုံနဲ့ လျှို့ဝှက် တည်ရှိနေတဲ့အဖွဲ့ ဖြစ်သလို အရေးကြီး ပြဿနာတွေကိုတောင်မှ ကျိတ်ပြီး ဖြေရှင်းတတ်တဲ့အဖွဲ့ ဖြစ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ မလွဲမရှောင်သာတဲ့ အခြေအနေရောက်မှ အရပ်သား စိတ်ပညာရှင်တွေ၊ သုတေသီတွေ ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီကနေ အသိပညာနဲ့ နည်းပညာတွေကို တောင်းတတ်တာ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ အရပ်ဘက် ဆရာဝန်တွေနဲ့ သုတေသီ တွေဆီက အကြံဉာဏ် တောင်းခဲ့တယ်။

သာမန်ထက် လွန်ကဲတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ ပြဿနာတွေကိုမှ သူတို့တွေဟာ ကျွန်တော် တို့ကို အရေးပေါ် ခေါ်တတ်ပါတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် စစ်တပ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာကို ကျွန်တော် မကြိုက်ပါဘူး။ အခြေအနေ အများစုမှာ သူတို့တွေဟာ တင်းကျပ်တဲ့ စစ်စည်းကမ်း တွေနဲ့သာ အလုပ်လုပ်တတ်ကြတယ်။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ လေ့လာတွေ့ရှိမှုတွေကို အလေးမထား တတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတဲ့ အကြမ်းဖျင်း ခန့်မှန်းချက်တွေလောက်ကိုသာ သူတို့ စိတ်ဝင်စား ကြတယ်။ သူတို့တွေဟာ ကြောင်းကျိုးဆက်စပ် စဉ်းစားတတ်ကြသူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ စစ်အတွင်း ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သူတို့ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ငြင်းပယ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ သူတို့ ခိုင်းသမျှ ကျွန်တော်တို့က ပါးစပ်ပိတ်ပြီး လုပ်ပေးနေရုံပါပဲ။

အမေရိကန်က လေကြောင်းတိုက်ခိုက်မှုတွေ လုပ်နေပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဟာ သုတေသနကို တောက်လျှောက်လုပ်နေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဖွဲ့ဝင် အများစုဟာ ဘွဲ့ကြို၊ ဘွဲ့လွန် ကျောင်းသားတွေကို ရွေးချယ်ဖွဲ့စည်းထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ပညာဌာနက ကျောင်းသားတွေကိုပါ ရွေးချယ်တာကတော့ မကောင်းပါဘူး။ စစ်တပ်က အမိန့်ရောက်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့တွေဟာ လုပ်လက်စ တွေကို ပစ်ချပြီး ယာမာနာရှိနယ်က မြို့တစ်မြို့(အမည်ဖျောက် ထား) ကို ရထားစီးပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ စိတ်ပညာဌာနက ကျွန်တော်လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် တစ်ဦးနဲ့ အာရုံကြောဌာနက ပညာရှင်တစ်ယောက် ပါလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သုတေသနအလုပ်ကို တွဲဖက်လုပ်ရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သူတို့က တစ်ဖက်က ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကို ထုတ်ဖော်ပြောတော့မှာမို့ အဲဒီအကြောင်းကို လူသိရှင်ကြား မဖြစ်စေဖို့ သတိပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီလဆန်းပိုင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ပြောပြပါတယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား ၁၆ ဦး ရုတ်တရက် သတိလစ်သွားခဲ့ပြီး ၁၅ ဦးက သိပ်မကြာခင်မှာ ဘာဖြစ်ခဲ့မှန်း လုံးဝ မမှတ်မိဘဲ ပြန်သတိရလာတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကတော့

mgyoe.com

လုံးဝ သတိပြန်မရသေးဘဲ အခု စစ်ဆေးရုံမှာ တင်ထားဆဲ ဖြစ်ကြောင်း သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပါတယ်။

သတိပြန်ရလာတဲ့ ကလေးတွေကို စစ်ဆေးခဲ့တဲ့ စစ်ဘက်က ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းပိုင်း ကျွမ်းကျင်သူ ဗိုလ်မှူး တို့ယာမာက သူ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာတွေကို အသေးစိတ် ရှင်းပြပေးပါတယ်။ စစ်ဘက် ဆရာဝန်အများစုဟာ ဆေးပညာ ထိရောက်မှုထက် သူတို့ကို မထိခိုက်စေရေး ဦးစားပေးလွန်းတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူးတာယိုမာကတော့ အဲဒီလိုအစားထဲမှာ မပါပါဘူး။ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ကို အရပ်သားနဲ့ အရှင်သခင် ဆက်ဆံပုံမျိုး၊ အထက်၊ အောက် ဆက်ဆံသလိုမျိုး ဘယ်တော့မှ မဆက်ဆံတတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အတူတူ အလုပ်တစ်ခုကို ပြီးမြောက် အောင် ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ လုပ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်သမျှ အချက်အလက်တွေကို ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ဆန်ဆန် သူက ဖြည့်ဆည်း ပေးတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းတွေကိုလည်း ပြတယ်။ အခြားလူတွေလိုပဲ ဖြစ်စဉ်ရဲ့ အရင်းအမြစ် ကို သိအောင် ကြိုးပမ်းနေတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ အထင်ကြီးကြပါတယ်။

ကျွန်တော် အချက်အလက်တွေကို စုစည်းပြီး လေ့လာကြည့်တော့ ဆေးပညာရှင်ထောင့်က ဆိုရင် ကလေးတွေအပေါ် ရေရှည်သက်ရောက်မှု တစ်ခုမှ မရှိတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအဖြစ် အပျက် ဖြစ်တဲ့နေ့ကစလို့ ယနေ့ထက်ထိ ကလေးတွေမှာ ကိုယ်အတွင်းပိုင်းရော အပြင်ပိုင်းပါ ထိခိုက်မှု တစ်စုံတစ်ရာမှ မရှိတာကို တွေ့ရတယ်။ ကလေးတွေဟာ အဲဒီအဖြစ်အပျက် မတိုင်မီ ကတည်းကလို့ပဲ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်နေဆဲပဲ။ အသေးစိတ် စစ်ဆေးချက်တွေအရတော့ ကလေးတွေ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပိုးကောင်လေးတွေ တွေ့ရတယ်။ ဒါကလည်း ပုံမှန်အတိုင်းပါပဲ။ အဲဒါကလွဲလို့ ကလေးတွေမှာ ခေါင်းကိုက်တာ၊ အော့အန်တာ၊ နာကျင်တာ၊ ခံတွင်းပျက်တာ၊ အိပ်မရတာ၊ မမှတ်မိတာ၊ ဝမ်းပျက်တာ၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တာ တစ်ခုဆို တစ်ခုမှ မဖြစ်ဘူး။ ဘာဆို ဘာမှကို မဖြစ်ဘူး။

တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ သတိလစ်ခဲ့တဲ့ နှစ်နာရီကြာ သတိလစ်ခဲ့တာ ကိုတော့ လုံးဝ မမှတ်မိကြဘူး။ သူတို့မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ လုံးဝကို မရှိတော့တာ။ မေ့ပျောက်သွား တာထက် မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ လုံးဝကို မရှိခဲ့သလိုပါဘဲ။ ဆေးပညာမှာတော့ ဒီလို သတ်မှတ်တာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြောရ လွယ်ကူအောင် သုံးစွဲလိုက်တာပါ။ မေ့တာနဲ့ မရှိတာဟာ မတူညီပါဘူး။ စဉ်းစားစရာပါ။ ကျွန်တော် ခံစားရတာကို ပြောရရင်တော့ ကုန်တွဲတွေနဲ့ ရထားတစ်စင်း လမ်းအတိုင်း မောင်းလာတယ်။ ကုန်တွဲတွေပေါ်မှာ တင်ဆောင်လာတဲ့ ကားတွေ အနက် တစ်စင်းဟာ အောက်ကို ကျပျောက်သွားတယ်။ ကုန်တွဲအနေနဲ့ဆိုရင် ကားတစ်စင်း ပျောက်သွားတယ်။ ကားထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါက ပျောက်ဆုံးတာ။ ကားတစ်စင်းလုံးအနေနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ပျောက်ကွယ်သွားတာ။ ကင်းမဲ့တာ။

ကလေးတွေ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ ရှူရှိုက်မိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးဖြစ်ပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးတို့ယာမာက ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားပြီးတဲ့ အကြောင်း သူက ပြောတယ်။

“အဲဒါကြောင့် စစ်ဘက်က ဝင်ပါရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ဖြစ်ဖို့က ဖြစ်နိုင်ခြေ နည်းလွန်းပါတယ်”

mgyoe.com

နောက် သူက ထပ်ပြောသေးတယ်။

“ဒါဟာ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြရဘူး။ စစ်တပ်က အဲဒီ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့နဲ့ ဓာတုလက်နက်ကို ထုတ်လုပ်နေတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တရုတ်ပြည်ထဲကို စနစ်တကျ သယ်ယူပြီး သွားပြီ။ ဂျပန်မှာ မရှိဘူး။ လူနေထူထပ်တဲ့ ဂျပန်မှာ ထားဖို့က အန္တရာယ်များပါတယ်။ အဲဒီလက်နက်တွေကို ဂျပန်နိုင်ငံ ဘယ်နားမှာ ရှိတယ် ဆိုတာကို ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပေမယ့် သေချာတာကတော့ ယာမာနာရှိဒေသမှာ မရှိဘူး။”

ဒီတော့ အထူးလက်နက်တွေ ဖြစ်တဲ့ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့တွေ အပါအဝင် အထူးလက်နက် တွေဟာ ယာမာနာရှိဒေသမှာ မရှိဘူး ဆိုတာကို သူ ပြောပြခဲ့တယ်ပေါ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကို သူ သေသေချာချာ ပြောခဲ့ပါတယ်။ အခြေခံ သဘော တရားအရ ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ ရွေးချယ်ခွင့် မရှိဘဲ သူ ပြောတာကို ယုံရတဲ့ အနေ အထားပါပဲ။ ပြီးတော့ သူ့အသံကလည်း ယုံကြည်ချင်စရာ အသံပါ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကလည်း အမေရိကန်တပ်တွေ ဘီ ၂၉ လေယာဉ်ပေါ်က အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့တွေ ချသွားဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကောက်ချက်ချပါတယ်။ အမေရိကန်ဟာ ဒီနည်းပညာကို မြှင့်တင်ထားပြီး အသုံးချဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားမယ် ဆိုရင်လည်း အထိအခိုက်များမယ့် မြို့ကြီး တစ်မြို့မြို့ကိုပဲ ကြံမှာပါ။ ဗုံးတစ်လုံး နှစ်လုံးလောက်ကို ဒီလို လူအရောက်အပေါက် နည်းတဲ့ နေရာမှာ လာကြတာက ဒီလက်နက်ရဲ့ သက်ရောက်မှု ဘယ်လောက်ရှိလဲ ဆိုတာကို စစ်ဆေးကြည့်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဒါ့ပြင် ဒီအဆိပ်ဓာတ်ငွေ့တွေကို တကယ်ပဲ ကြံချခဲ့မယ် ဆိုရင်လည်း ကလေး တွေဟာ နှစ်နာရီလောက် သတိမေ့ပြီးနောက် ဘာမှ ဆက်မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ် နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ဒီစစ်လက်နက်ဟာ ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။

လူလုပ်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သဘာဝအတိုင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘာအကျိုးဆက်မှ ချန်မထားခဲ့တဲ့ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ တစ်ခုမှ မရှိနိုင်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်း သိထားပါတယ်။ ကလေးတွေနဲ့ဆိုရင် ပိုလို့တောင် သိသာပါသေးတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ ကိုယ်ခံအားစနစ်က အရွယ်ရောက်ပြီးသားတွေလောက် မကြီးမားတာ အသေအချာပါပဲ။ မျက်လုံး၊ ဒါမှမဟုတ် နှာခေါင်းနဲ့ဆိုင်တဲ့ နေရာတွေမှာ တစ်ခုခုတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာပါပဲ။ အစာအဆိပ်သင့်ရင်လည်း အလားတူပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ လက်ခံထားတယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ထပ်စဉ်းစားဖို့က စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာ သို့မဟုတ် ဦးနှောက်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ပြဿနာတစ်ခုခုကိုပဲ စဉ်းစားစရာ ကျန်ပါတော့တယ်။ ဒီလို ဆိုရင်လည်း ဆေးပညာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေနဲ့ ကုသလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သက်ရောက်မှုက မမြင်ရ နိုင်သလို တိုင်းဆလိုလည်း မရနိုင်ပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ စစ်တပ်က ကျွန်တော်တို့ကို တိုင်ပင်ဖို့ ခေါ်လိုက်တာပဲ ဆိုတာကို နားလည် လာခဲ့တယ်။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်မှာ ကြုံခဲ့တဲ့ ကလေးတိုင်းအပြင် အတန်းပိုင်ဆရာမနဲ့ ဒေသခံ စိတ်ပညာရှင်တို့ကိုပါ ကျွန်တော်တို့ အင်တာဗျူးခဲ့ပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးတို့ယာမာလည်း ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်တာဗျူးမှာ ဘယ်လို အကြောင်းအရာ အသစ်တစ်ခုမှ မသိရဘူး။ နဂိုကတည်းက ဗိုလ်မှူးတို့ယာမာ ပြောခဲ့တာတွေချည်းပါပဲ။ ကလေးတွေဟာ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာကို လုံးဝ

mgyoe.com

မမှတ်မိကြဘူး။ ကလေးတွေဟာ အိုင်နိုရာမ တောင်ပေါ် အမြင့်မှာ ပျံသန်းနေတဲ့ လေယာဉ်ကို မြင်ရတယ်။ ပြီးတော့ မှီထပ်ခူးကြတယ် ဆိုတာပဲ ပြောကြတယ်။ နောက် အချိန်နည်းနည်းကြာ တော့ သူတို့တွေဟာ သူတို့ကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ ရဲတွေရှေ့ မြေကြီးပေါ် လဲနေကြတယ် ဆိုတာကို ပြန်ပြောကြတယ်။ သူတို့အားလုံး အကောင်းအတိုင်းပဲ။ မသက်မသာ ဖြစ်တာတို့၊ အော့အန်တာတို့ တစ်ခုမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ သူတို့ စိတ်ထဲမှာတော့ ဗလာပဲ။ မနက် အိပ်ရာက ထရင် နေတဲ့ပုံစံမျိုးပဲ။ အဲဒါပါပဲ။ ကလေးအားလုံး တစ်ပုံစံတည်းပဲ။

အင်တာဗျူးတွေ လုပ်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်တို့ ကောက်ချက်ချလိုက်နိုင်တာက အုပ်စုလိုက် အိပ်ငွေချခံရမှု ဆိုတာပါပဲ။ အတန်းပိုင်ဆရာမနဲ့ ဆရာဝန်တို့ကလည်း အုပ်စုလိုက် အိပ်ငွေချခံရမှု ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်အရှိဆုံး အဆိုတစ်ရပ် ဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံကြတယ်။ မျက်လုံးတွေ၊ အသက်ရှူနှုန်း နည်းနည်းလျော့နေတာရယ်၊ နှလုံးခုန်နှုန်းရယ်၊ ဘာမှ မမှတ်မိတော့ တာရယ် ခြုံစဉ်းစားလိုက်ရင် ဒါဟာ အဖြစ်နိုင်ဆုံးပဲ။ သတိမလစ်တာက ဆရာမတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာနဲ့ ဒီအိပ်ငွေချမှုပုံစံဟာ လူကြီးတွေကို သက်ရောက်မှု မရှိနိုင်ဘူးလို့ စဉ်းစားရင် ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဒီဖြစ်ရပ်တစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော်တို့ အတိအကျ မဖော်ထုတ် နိုင်ပါဘူး။ ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောမယ်ဆိုရင် အစုအပြုံလိုက် အိပ်ငွေချခံရဖို့ဆိုတာ အချက် နှစ်ချက် လိုအပ်တယ်။ တစ်- အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဟာ အလွန်ရင်းနှီးပြီး တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်နေဖို့လိုပြီး တင်းကျပ်တဲ့ အခြေအနေ တစ်ခုခုမှာ ရှိနေရမယ်။ နှစ်- တစ်ခုခုကို တစ်ပြိုင်တည်း တုံ့ပြန်နေရမယ်။ အုပ်စုလိုက်အနေနဲ့ တစ်ခုခုကို တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်နေတာကို ဆိုလိုတယ်။ ဒီနေရာမှာ လေယာဉ်ပျံကို သူတို့အားလုံး စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ဖြစ်တာကို ပြောလိုရတယ်။ ဒါကတော့ အကြမ်းဖျင်း သုံးသပ်တာပါ။ ခင်ဗျားကိုတော့ အားနာပါရဲ့၊ ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်တော်တို့ အခြား အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို မရှာနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ တခြား အကြောင်း အရာ တစ်ခုခုကြောင့် သူတို့ အုပ်စုလိုက် အိပ်ငွေချခံရတာ ရှိကောင်းရှိခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ ဒီအဆိုကို ဗိုလ်မှူးတို့ယာမာကို ကျွန်တော် စပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် နှစ်ယောက်ကလည်း သဘော အတူတူပါပဲ။ တိုက်ဆိုင်တယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီသဘောမျိုး သွယ်ဝိုက်ပြီး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

“ဒီအကြောင်းပြချက်က အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်”

လို့ ဗိုလ်မှူးတို့ယာမာက ခဏစဉ်းစားပြီးတဲ့နောက် ပြောပါတယ်။

“ဒီအကြောင်းအရာက ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်တဲ့ အကြောင်းအရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို ရှင်းပြတာဟာ အများကြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခု နားမလည်တာက ဘယ်အရာက သူတို့ကို အုပ်စုလိုက် အိပ်ငွေချမှုကို ဖြစ်စေတာလဲ။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း လည်ပတ်မှု စနစ်မှာ တစ်ခုခုတော့ ပုံမှန်မဟုတ်တာလည်း ဖြစ်ရမှာပေါ့။”

ကျွန်တော် တကယ် မသိတဲ့အကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တတ်နိုင် တာက သုံးသပ်စဉ်းစားဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ယူဆမိတာက ဒီလိုပါ။ အဲဒီနေရာမှာ အစုလိုက်အပြုံလိုက် အိပ်ငွေချနိုင်မယ့် အကြောင်းရင်းတစ်ခုခု ရှိရမယ်။ အဲဒီဟာကလည်း အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုအတွင်းမှာ သူ့အလိုလို ဖြစ်ပေါ်တတ်တာမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာ နေရာတွေကို ခုခံနိုင်တဲ့ အားကောင်းတဲ့ လည်ပတ်မှုစနစ်

တစ်ခု ရှိတယ်။ အကယ်၍ ပြင်ပက စနစ်တစ်ခုက ကျွန်တော်တို့က အချိန်နဲ့အမျှ ဖိစီးလာခဲ့ရင်း ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တွင်းက ခံနိုင်ရည် နောက်ဆုံး အချက်ပြ ခေါင်းလောင်းမြည်လာခဲ့ရင်တော့ ကိုယ်တွင်းက စနစ်တွေဟာ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ပြုလဲသွားတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ အစုလိုက်အပြုံလိုက် အိမ်ငွေချခံရမှု ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မှတ်ဉာဏ်ကိုလည်း ပျောက်ကွယ်စေပါတယ်။

ကံမကောင်းတာက ကျွန်တော့်ဆီမှာ လိုအပ်တဲ့ စာအုပ်စာတမ်းတွေ ပါမလာခဲ့ဘူး။ ပါလာရင်တော့ အသေးစိတ် ရှင်းပြလို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူး တို့ယာမာကို ပြောခဲ့သလိုပဲ ဒီလို အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံခြားမှာပါ။ သူတို့အားလုံးကလည်း ရှင်းပြလို့ မရနိုင်တဲ့ ဂမ္ဘီရဆန်ဆန် ဖြစ်ရပ်လို့ လက်ခံကြပါတယ်။ ကလေးတွေ အများကြီး တစ်ချိန်တည်း သတိလစ်သွားပြီး နာရီတော်တော်ကြာတော့မှ ဘာမှ မမှတ်မိဘဲ ပြန်နိုးထလာတဲ့ ဖြစ်ရပ်မျိုး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

အခုပြောပြမယ့် အကြောင်းအရာက အရင် မရှိဖူးတဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုပါပဲ။ ထူးခြားပါတယ်။ ၁၉၃၀ လောက်မှာ အင်္ဂလန်က ရွာငယ်လေးတစ်ရွာ ဖြစ်တဲ့ ဒိုဗွန်ရှိုင်းယားမှာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ကျေးလက် လမ်းလေးတစ်ခုကို လျှောက်လာနေတဲ့ ဂျူနီယာဟိုက်စကူး ကျောင်းသား အယောက် ၃၀ဟာ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မြေပြင်ပေါ် လဲကျပြီး သတိလစ်လို့ သွားခဲ့ပါတယ်။ နာရီတော်တော်ကြာတော့ သတိပြန်ရလာ ကြပြီး ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို ကျောင်းကို ဆက်လမ်းလျှောက်သွားကြပါတယ်။ ဆရာဝန် တစ်ယောက်က သူတို့ကို ချက်ချင်း စမ်းသပ်တော့ ဘာဆို ဘာမှ မှားယွင်းတာ တစ်ခုမှ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကမှ ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ ဆိုတာကို မမှတ်မိကြပါဘူး။

ပြီးခဲ့တဲ့ ရာစုနှစ်ကုန်ခါနီးတုန်းကလည်း အဲဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုး ဩစတြေးလျမှာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလ်လေး ဒီက ပုဂ္ဂလိကကျောင်းသူ ၁၅ ဦး အပြင်ထွက်ရာမှာ အကုန် သတိလစ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက် သတိပြန်ရလာတယ်။ သူတို့လည်း ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို၊ ဘာကိုမှ လည်း ပြန်သတိမရကြဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ အပူလျှပ်တာလိုပဲ သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း သတိလစ်ခဲ့ပြီး တစ်ပြိုင်တည်းပဲ ပြန်သတိရလာကြတယ်။ ဘယ်သူ့မှာမှ အပူလျှပ်တဲ့ လက္ခဏာ မတွေ့ရဘူး။ တကယ့် အကြောင်းအရင်းအမှန်က အသိရခက်နေဆဲပဲ။ ဒါ့အပြင် အဲဒီနေ့တုန်းက နေက ပြောပလောက်အောင် ပူမနေခဲ့ဘူး။ တခြား ပြောစရာ အကြောင်းအရာလည်း မရှိတော့ အပူလျှပ်တာလိုပဲ သတ်မှတ်တာက အကောင်းဆုံး ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဒီလို အဖြစ်အပျက်မှာ တူညီတာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ယောက်ျားလေး ငယ်ငယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မိန်းကလေးငယ်ငယ် အုပ်စုတွေမှာ ဖြစ်တယ်။ သူတို့တွေဟာ ကျောင်းနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာ ရောက်နေကြမယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ပြိုင်တည်းနီးပါး သတိလစ်တတ်ပြီး တစ်ပြိုင်တည်းနီးပါး ပြန်သတိရတတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ဘာဒဏ်ရာ အနာတရမှ မဖြစ်ကြဘူး။ သူတို့နဲ့ အတူပါတဲ့ လူကြီးတွေလည်း တစ်ခါတလေ သတိလစ်တတ်တယ်။ တချို့ကတော့ သတိမလစ်တတ်ကြဘူး။ ဖြစ်စဉ်တိုင်းမှာ ဒီလောက်ပဲ ကွာခြားတတ်ကြတယ်။

ဒီလို အလားတူ ဖြစ်ရပ်တွေ ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်နှစ်ခုသာ မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့ပြီး အသွင်သဏ္ဍာန်လောက် စာပေရဲ့ သာဓကတွေအဖြစ် ယူမှတ်ကြတယ်။ ဒီ ယာမာနာရှိဒေသမှာ သိပ်မကြာသေးခင်က ဖြစ်ခဲ့တာမှာ မတူတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။

mg yoe . com

ကောင်လေး တစ်ယောက်တည်း အဲဒီနေ့မှာ သတိပြန်မရခဲ့ဘူး။ ဒီကောင်လေးတစ်ယောက်ကပဲ ဒီဖြစ်ရပ်ရဲ့ အမှန်ကို သိစေနိုင်မယ့် အဓိကကျတဲ့ သော့ချက်ဖြစ်နေတယ်။ ယာမာနာရှိမှာ အင်တာဗျူးတွေ လုပ်ပြီးပြီး ချင်းမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ရိုက် ချက်ချင်း ပြန်ပြီး စစ်ဆေးရုံမှာ တင်ထားတဲ့ အဲဒီကောင်လေးဆီ သွားခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက စစ်တပ်က ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားတာဟာ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့နဲ့ ပတ်သက်နိုင်တယ် ယူဆလို့လား။

ကျွန်တော် အဲဒီလို နားလည်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူးတို့ယာမာက ဒီအကြောင်းကို ပိုလို့ သိနိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သူ့ကို တိုက်ရိုက် မေးသင့်ပါတယ်။

ဗိုလ်မှူးတို့ယာမာဟာ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရင်း လေကြောင်း ရန် တိုက်ခိုက်ခံရမှုကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ပါပြီ။

ဒီလို ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ စစ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လူတော်တွေ အများကြီး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါတယ်။။

နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စစ်တပ်ဟာ ဒီဖြစ်ရပ်က အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့နဲ့ မပတ်သက် ဘူး ဆိုတာကို လက်ခံသွားကြတယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ သူတို့ ဘယ်လိုမှ မဆုံးဖြတ်နိုင် သလို စစ်ပွဲနဲ့ မပတ်သက်ဘူးလို့ လက်ခံသွားကြတယ် မဟုတ်လား။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီလို ယုံကြည်ပါတယ်။ သူတို့ ဘယ်လို စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု မျိုးကိုမှ ထပ်မလုပ်ကြတော့ပါဘူး။ နာကာတာ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးဟာ စစ်ဆေးရုံမှာ ဆက်ပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခံရပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးတို့ယာမာဟာ ဒီကိစ္စကို သူပင်ကိုသဘောအရ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိခဲ့တာဆိုတော့ သူနဲ့ ပတ်သက်မှု ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နေ့တိုင်း စစ်ဆေးရုံကို သွားပြီး သတိလစ်နေတဲ့ ကောင်လေးကို ထောင့်ပေါင်းစုံကနေ လေ့လာသုံးသပ်ကြပါတယ်။

သတိလစ်နေတယ် ဆိုပေမယ့် ကောင်လေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် လည်ပတ်မှုဟာ ပုံမှန် အတိုင်း ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ သူ့အကြောထဲကို အာဟာရတွေ ထိုးပေးပါတယ်။ သူဟာ ပုံမှန်အတိုင်း ဆီးနဲ့ အစာဟောင်းစွန့်တာကို လုပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ညရောက်လို့ မီးပိတ်ရင် သူ မျက်စိပိတ် အိပ်ပါတယ်။ မနက်ရောက်ရင် မျက်လုံး ပြန်ပွင့်ပါတယ်။ သတိမရှိတာကလွဲလို့ သူဟာ ကျန်းမာနေပါတယ်။ သူဟာ ကိုမာ ဖြစ်နေတဲ့ပုံစံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ အိပ်မက် မမက် နိုင်ပါဘူး။ လူတွေ အိပ်မက်မက်ရင် မျက်လုံး အမူအရာ၊ ဒါမှမဟုတ် မျက်နှာအမူအရာ တစ်ခုခုကို ပြတတ်ကြပါတယ်။ နှလုံးခုန်နှုန်း ပိုမြန်လာပြီး အိပ်မက်ထဲက အခြေအနေကို တုံ့ပြန်ပေးတတ်ကြပါတယ်။ နာကာတာမှာတော့ အဲဒီလို အခြေအနေ တစ်မျိုးကိုမှ ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ရတတ်ဘူး။ သူ့အသက်ရှူနှုန်း၊ နှလုံးခုန်နှုန်း၊ ကိုယ်အပူချိန်တွေဟာ တစ်သမတ်တည်း ဖြစ်နေတယ်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ ဆိုပေမယ့် အပြောင်းအလဲ မရှိဘူး။

တကယ့် နာကာတာ အစစ်ဟာ တစ်နေရာရာကို ထွက်သွားသလိုပဲလို့ ပြောရမှာပဲ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အခွံကြီးကို ထားပြီး တစ်နေရာရာကို ထွက်သွားသလိုပေါ့။ ခန္ဓာကိုယ် အခွံကြီး ကတော့ လုပ်စရာ ရှိတာတွေကို အသိမဲ့ လုပ်နေသလိုပေါ့။ လိပ်ပြာလွင့်တယ် ဆိုတဲ့ စကားကို သတိရမိတယ်။ ဒီစကားလုံးကတော့ ခင်ဗျားအတွက် စိမ်းနေလိမ့်မယ်။ ဂျပန်ပုံပြင်တွေမှာ ဒီလို အကြောင်းအရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဝေးလံတဲ့နေရာက အရေးကြီးတဲ့ သေရေးရှင်ရေး

ပြဿနာတစ်ခုကို သွားရောက် ဖြေရှင်းဖို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခဏထားခဲ့ပြီး ပြန်လာမှ ပြန်ဝင်တာမျိုးတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဒီလို ကလဲ့စားချေတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေဟာ ဂန်ဂျီပုံပြင်တွေမှာ အများကြီးပဲ။ သေမှ ခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်ရတယ် ဆိုပေမယ့် စိတ်က သိပ်ဆောင်နေတဲ့ အချိန်တွေမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခဏစွန့်လို့ရတယ် ဆိုတဲ့ အယူအဆဟာ ဂျပန်လူမျိုးတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းကပဲ။ သိပ္ပံနည်းကျတော့ ဘယ်လိုမှ သက်သေပြလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မပြောတတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ ပြဿနာက ဒီကောင်လေးကို ကိုမာကနေ ပြန်သတိရပြီး အသိစိတ်ဝင်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတာပါပဲ။ အိပ်ငွေချခံရမှုကနေ ပြန်နိုးထအောင် တန်ပြန် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ စမ်းသပ်ခဲ့တယ်။ သူ့မိဘ ကို ခေါ်ပြီး သူ့နာမည်ကို အကျယ်ကြီး အော်ခေါ်ခိုင်းခဲ့တယ်။ နေပေါင်းများစွာ လုပ်ခဲ့ပေမယ့် ဘာမှ မထူးပါဘူး။ အိပ်ငွေချ ဖြေဖို့ စာအုပ်ထဲမှာ ပါသမျှနည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့ ပါတယ်။

သူ့မျက်နှာရှေ့ နေရာအနံ့မှာ ကျွန်တော်တို့ လက်ခုပ်တွေ တီးကြတယ်။ သူ ကြိုက်တဲ့ သီချင်းတွေကို အကြိမ်ကြိမ် ဖွင့်ပြတယ်။ သူ့ကျောင်းဖတ်စာကို ကျွန်တော်တို့ အကျယ်ကြီး အော်ဖတ်ပြတယ်။ သူ အကြိုက်အဆုံး အစားအစာ အနံ့ရအောင် သူ့ရှေ့မှာ ထားတယ်။ သူ့အိမ်က သူ ချစ်တဲ့ကြောင်ကိုတောင် ကျွန်တော်တို့ ယူလာခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် မထူးခြားခဲ့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ နှစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိအောင် အကြံကုန်လာခဲ့တယ်။ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျလာခဲ့တယ်။ မျှော်လင့်ချက် မဲ့လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်ရောက်မှ ကောင်လေးဟာ သူ့အလိုလို သတိပြန်ရလာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှ ကြိုတင်အချက်မပြဘဲ သူဟာ ကြိုတင်ကြံစည်ထားသလို သတိပြန်လည် လာခဲ့တယ်။

သူ သတိပြန်ရတဲ့နေ့မှာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်တာ ရှိခဲ့လား။

ပြောပလောက်အောင် တစ်ခုမှ မရှိခဲ့ဘူး။ အရင်နေ့လိုပဲ။ မနက် ၁၀ နာရီမှာ သွေး နမူနာယူမယ့် သူနာပြု ရောက်လာတယ်။ သူ နည်းနည်းတွန့်သွားလို့ သွေးတွေ အိပ်ရာခင်းမှာ ပေသွားတယ်။ အများကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ ချက်ချင်းပဲ အိပ်ရာခင်း လဲလိုက်ပါတယ်။ အရင်နေ့တွေမှာလည်း ဒါမျိုး ဖြစ်နေကျပါ။ အဲဒါဖြစ်ပြီး နောက်နာရီဝက်လောက်မှာ ကောင်လေး ဟာ နိုးလာတယ်။ ရုတ်တရက် သူ ထထိုင်ပြီး အခန်းထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်နေတော့တယ်။ သူ သတိပြန်ရလာတယ်။ ဆေးရှုထောင့်ကကြည့်ရင် သူ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်။ နောက် မကြာခင်မှာ သူ့မှတ်ဉာဏ်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားတာကို သူ သိလိုက်တယ်။ သူ့နာမည်တောင် သူ ပြန်မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူ နေတဲ့နေရာ၊ ကျောင်း၊ သူ့မိဘတွေရဲ့ မျက်နှာ ဘာဆိုဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူ စာမဖတ်တတ်တော့ဘူး။ ဒီနေရာဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က ဂျပန် ဆိုတာကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ပြောရရင် ဂျပန်တွေ၊ ကမ္ဘာတွေဆိုတာ ဘာမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ သူဟာ ကမ္ဘာကြီးထဲကို စိတ်ထဲ ဘာမှမရှိတော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကျောက်သင်ပုန်းကို ပြောင်အောင် သုတ်ထားသလိုပေါ့။



mgyoe.com



(၉)

ကျွန်တော် သတိပြန်ရလာတော့ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း ထူထပ်ပြီး ဘာမှ မမြင်ရတဲ့နေရာက စိုထိုင်းထိုင်း မြေပြင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်ဟာ သစ်တုံးတစ်တုံးလို လဲလျောင်းနေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ အရမ်းမှောင်လွန်းတော့ ကျွန်တော် ဘာဆိုဘာမှ မမြင်ရဘူး။

ကျွန်တော့်ခေါင်းက ဆူးငယ်လေးတွေ ပါတဲ့ ချုံတစ်ချုံကို မှီလို့ထားတယ်။ ကျွန်တော် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူပြီး မြေကြီးနဲ့ သစ်ပင်နဲ့ကို ခံလိုက်တယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ခွေးချေးနဲ့ ရနေတယ်။ သစ်ကိုင်းတွေကြားကနေ ညကောင်းကင်ကို မြင်နေရတယ်။ လ မရှိ၊ ကြယ် မရှိပေမယ့် ကောင်းကင်ဟာ တောက်ပလို့နေတယ်။ ကောင်းကင်က မြေပြင်မှာ အလင်းတွေ ပြန်နေတာကြောင့် လင်းပနေပုံရတယ်။ အောက်ကလာတဲ့ အလင်းတွေကို ပြန်နေတဲ့ ပိတ်ကားပြင် တစ်ခုလိုပါပဲ။ လူနာတင် ယာဉ်တစ်စင်းရဲ့ အသံက အဝေးမှာ ကြားနေရတယ်။ နီးလာသလိုလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ သေသေချာချာ နားထောင်ကြည့်တော့ မီးပွိုင့်မှာ တာယာသံတွေ မြည်နေတာပဲ ကြားမိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မြို့ရဲ့ထောင့်တစ်နေရာမှာ ရှိနေ တယ်လို့ ထင်တာပဲ။

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြန်ခေါင်းထောင်ပြီး ဂျစ်ဆော ကစားသလို ဖြစ်နေတာကို ပြန်စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့်များ ဒီလို လဲနေတာလဲ။ ကျွန်တော် ပထမဆုံး တွေးမိတဲ့ အကြောင်းအရာပါ။ ဒီလို ခံစားမှုမျိုး ကျွန်တော် အရင်က တွေ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့လဲ။ ကျွန်တော် မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ ပြန်ရှာကြည့်တော့ တော်တော်ခက်သား။ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး အချိန်တွေ ဖြတ်သန်းသွားတာပဲ စောင့်နေလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ အမြဲတမ်း လွယ်လာတဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကို ရုတ်တရတ် သတိရလာတာ ကြောင့် ကြည့်မိတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်နေရာမှာများ ဒီကျောပိုးအိတ်ကို ကျန်နိုင်မှာမို့လဲ။

mgyoe.com

ကျွန်တော် အကျန်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမှောင်ထဲမှာ ရှာဖွေဆိုတာကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် လက်ချောင်းတွေမှာ အင်အားလုံးဝ မရှိတော့ဘူး။

ကျွန်တော် ဘယ်ဘက်လက်ကို မြှောက်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဘာလို့ ရုတ်တရက် အရမ်းလေးလံသွားတာလဲ။ လက်ပတ်နာရီကို မျက်နှာနား ရောက်အောင် မြှောက်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးရှေ့မှာ ထားလိုက်တယ်။ ဒစ်ဂျစ်တယ်ဂဏန်းတွေက ၁၁:၂၆ ကို ပြနေတယ်။ မေ ၂၈။ ကျွန်တော့်ဒိုင်ယာရီကို စဉ်းစားမိတယ်။ မေ ၂၈... တော်သေးတာပေါ့။ ကျွန်တော် ဒီရောက်နေတာ တစ်ရက် မရှိသေးဘူး။ ဒီလို အေးစက်စက် နေရာမှာ ကျွန်တော် လဲနေတာ ရက်ပေါင်းများစွာ မရှိသေးဘူး။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်တော့ ကျွန်တော် အပေါင်းအသင်းနဲ့ လမ်းခွဲလာတာ နာရီအနည်းငယ်ပဲ ရှိလိမ့်ဦးမယ်။ အလွန်ဆုံးရှိလှ လေးနာရီပေါ့။

မေ ၂၈ ဟာ အခြားနေ့တွေလို တစ်နေ့ပါပဲ။ ပုံမှန် အချိန်ဇယားအတိုင်း ဖြတ်သန်း ရတဲ့နေ့ပါ။ သာမန်ထက် ထူးခြားတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ အားကစားရုံ သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကိုမူရာ စာကြည့်တိုက်သွားတယ်။ ပုံမှန် လုပ်နေကျအတိုင်းပဲ။ ပုံမှန်ထိုင်နေကျ ဆိုဖာပေါ်မှာပဲ ဆိုဆီးကိရဲ့ဝတ္ထုကို ဖတ်တယ်။ ဘူတာရုံနားမှာ ညစာ စားတယ်။ ငါးနဲ့ စားခဲ့တာကို ပြန်သတိရမိတယ်။ ဆယ်လ်မွန်ငါးနဲ့ စားခဲ့တာ။ ထမင်းလိုက်ပွဲတောင် မှာလိုက် သေးတယ်။ မိဆို ဟင်းရည်တစ်ခွက်၊ အရွက်သုပ်တစ်ပွဲ ပါတယ်။ အဲဒါပြီးတော့ ဘာဆက်ဖြစ်လဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိတော့ဘူး။

ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်ပခုံး နည်းနည်းနာနေတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အာရုံခံ သိမှုတွေ ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ နာကျင်မှုတွေ ရောက်လာတော့တာပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုနဲ့ တိုက်မိ ထားသလိုပဲ။ ကျွန်တော် ညာလက်ကို ကိုင်ကြည့်တယ်။ ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိဘူး။ အရာလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော် ကားတိုက်ခံထားရတာလား။ ကျွန်တော့်အင်္ကျီတွေ မပြပါဘူး။ နာနေတဲ့ နေရာက ဘယ်ဘက် ပခုံးတစ်ခုတည်းပဲ။ အတွင်းမှာ ဒဏ်ရာတစ်ခုခု ရထားပြီလား မသိဘူး။

ကျွန်တော် ချုံပုတ်တွေ ကြားကနေ ဟိုစမ်း ဒီစမ်း ထွက်လို့လာတယ်။ ကျွန်တော် ကိုင်မိတာတွေက အကိုင်း အရွက်တွေချည်းပဲ။ မာကျောပြီး ကွေ့ကောက်နေတယ်။ အနိုင်ကျင့်ခံ ထားရတဲ့ တိရစ္ဆာန်ငယ်တွေရဲ့ နှလုံးသားလိုပေါ့။ ကျောပိုးအိတ် မရှိတော့ဘူး။ ဘောင်းဘီအိတ် တွေကို စမ်းမိတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့။ ပိုက်ဆံအိတ် ရှိနေသေးတယ်။ ပိုက်ဆံနည်းနည်း ကျန်သေးတယ်။ ဟိုတယ်သော့လည်း ရှိသေးတယ်။ ဖုန်းကတ်လည်း ရှိသေးတယ်။ ဒါ့အပြင် အကြွေစေ့ထည့်တဲ့ အိတ်ရယ်၊ လက်ကိုင်ပဝါရယ်၊ ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်းရယ် ရှိသေးတယ်။ အမှောင်ထဲမှာ ကျွန်တော် စမ်းမိသလောက် ဘာမှ မပျောက်သလိုဘဲ။ ကျွန်တော် ခရင်မ်ရောင် ကုတ်အပါး၊ အဖြူရောင် ဗွီပုံစံတီရှပ်ကို အင်္ကျီလက်ရှည်အောက်မှာ ဝတ်လို့ထားတယ်။ ဘောင်းဘီက ရှောင်အပြာ ဘောင်းဘီ။ ကျွန်တော့်ဦးထုပ်တော့ ပျောက်လို့ သွားပြီ။ နယူးယောက် ယန်းကီး ဘော့စ်ဘောဦးထုပ်ပါ။ ဟိုတယ်က အထွက်မှာ ဆောင်းခဲတာကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါ သေးတယ်။ အခုတော့ မရှိတော့ဘူး။ တစ်နေရာရာ ကျခဲသလား၊ ကျန်ခဲ့သလား မသိတော့ပါဘူး။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဦးထုပ်က ဘယ်လောက်မှ မပေးရဘူး။ နှစ်လုံးမှ တစ်ကျပ်ရယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့် ကျောပိုးအိတ်ကို ကျွန်တော် ပြန်တွေ့ရပါပြီ။ ထင်းရှူးပင်

mgyoe.com

တစ်ပင်ရဲ့ ခွကြားမှာ ရောက်နေတာ။ ဘယ်လိုလုပ်များ ကျွန်တော် ဒီလို နေရာမှာ ထားခဲ့မိသလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ကျသွားသလဲ။ ဒါနဲ့ ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ဟာ အေးခဲပြီး အလုပ်မလုပ်ဘူး။ ဘာပဲပြောပြော အရေးကြီးတာတော့ ပြန်ရပါပြီ။ ဘာမှ ပျောက်ပုံ မရဘူး။ တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံတွေ အကုန်လုံးက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ။

ကျွန်တော် ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ပြီး ချုံနွယ်တွေကြားထဲကနေ တိုးထွက်လို့ လာခဲ့တယ်။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နေရာတစ်ခုကို ရောက်လို့လာတယ်။ လမ်းကျဉ်းကျဉ်း လေးတစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ အဝေးက ရနေတဲ့ ဓာတ်တိုင်မီးရောင်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်လို့ နေတယ်။ ဒီနေရာက ရှင်တိုသင်္ချိုင်းပဲ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ရှင်တို သင်္ချိုင်းနောက်က တောအုပ်လေးထဲမှာ သတိလစ်နေခဲ့တာပဲ။

မြေကြီးကနေ အရောင်တောက်ပစွာ ထိုးထွက်နေတဲ့ ဓာတ်တိုင်တွေကနေ မာကျူရီ မီးရောင်တွေ လင်းလက်နေတယ်။ သင်္ချိုင်းထဲမှာ အေးစက်စက် တောက်ပမှုတွေ ဖြစ်လို့နေတယ်။ သင်္ချိုင်းရဲ့ အတွင်းပိုင်းထဲမှာ အလှူခံပုံး၊ အုတ်ခွက်ဘုရား စတာတွေကို တွေ့နေရတယ်။ မြေကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော့်အရိပ်က ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ အဆမတန် ရှည်လျားလို့နေတယ်။ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှာ မြင်နေရတဲ့ သင်္ချိုင်းနာမည်ကို ကျွန်တော် မှတ်ထားလိုက်တယ်။ ဘယ်သူမှ အနားမှာ မရှိဘူး။ အနားမှာ အိမ်သာ တွေလို့ ကျွန်တော် အထဲဝင်လိုက်တယ်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပါပဲ။ ကျောပိုးအိတ်ကို ဘေးမှာ ချပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်တယ်။ မှန်ဝါးဝါး မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်မျက်နှာ ကိုယ် ပြန်ကြည့်မိတယ်။ အဆိုးဆုံးအတွက် ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ထားပါတယ်။ စိတ်တော့ မပျက်ဘူး။ ကျွန်တော့်ပုံစံက စုတ်ပြတ်နေတာပဲ။ ဖြူဖျော့ဖျော့ မျက်နှာပေါ်မှာ ငေါထွက်နေတဲ့ ပါးရိုးနှစ်ခုနဲ့ လည်ပင်းမှာ ဗွက်တွေ ပေနေသေးတယ်။ ဆံပင်တွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

ကျွန်တော့် အဖြူရောင်တီရှပ်ပေါ်မှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော် မှန်ဝါးဝါး အလင်းထဲမှာ မြင်နေရတယ်။ ဧရာမ လိပ်ပြာတစ်ကောင် အတောင်ပံတွေ ကားနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော် ဖျက်ကြည့်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မရဘူး။ ကျွန်တော့် လက်မှာ စေးကပ်ကပ် ခံစား နေရတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ကို ငြိမ်အောင် အရင်ကြိုးစားတယ်။ အချိန်နည်းနည်းယူပြီးတော့မှ အင်္ကျီတွေကို ချွတ်လိုက်တယ်။ မီးရောင်အောက်ကို ယူပြီး သွားကြည့်တော့မှ မည်းညစ်ညစ် သွေးတွေ ပေနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သွေးတွေက အများကြီး။ လတ်ဆတ်ပြီး စိုနေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော် နှာခေါင်းနဲ့ အနံ့ခံကြည့်တော့ ဘာအနံ့မှ မရဘူး။ သွေးတွေဟာ အပြာရင့်ရင့် ရှပ်အင်္ကျီပေါ်မှာ နည်းနည်းပေစွန်းနေတယ်။ ပြောပလောက်အောင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တီရှပ်ပေါ်မှာက အရမ်းများတယ်။ အဖြူရောင်ဆိုတော့ ပိုပြီးသိသာတာပေါ့။

တီရှပ်ကို ကြွေကန်ထဲမှာ ရေနဲ့ ဆေးလိုက်တယ်။ သွေးတွေဟာ ရေနဲ့ရော သွားပြီး ကြွေကန်တစ်ခုလုံး ရဲပတောင်း ခတ်လို့သွားတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပဲ လျှော်လျှော် ဘယ်လိုမှ မပြောင်ဘူး။ တီရှပ်ကို ကျွန်တော် အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ခဲ့မလို့ စဉ်းစားပြီးမှ မပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တီရှပ်ကို ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲ ပြန်ထည့် လိုက်တာ ပိုကောင်းမယ်။ တခြားအရာတွေလည်း မစိုတော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော် ခေါင်းကို ရေဆေးလိုက်ပြီး ဆံပင်တွေ သပ်တင်လိုက်တယ်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲက ဆပ်ပြာကို ထုတ်ပြီး လက်ဆေးတယ်။ လက်တွေက တုန်ယင်နေဆဲပဲ။ လက်ချောင်းတွေကို တစ်ချောင်းချင်း

သေသေချာချာ ဆေးကြောနေတယ်။ အချိန်ယူပြီးတော့ပေါ့။ စိုနေတဲ့ သဘက်နဲ့ မျက်နှာသုတ် တော့ သွေးတွေဟာ ရင်ဘတ်ပေါ်ကို စီးလို့ကျသွားတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော် သေချာ စစ်ဆေးပြီးတော့ ရှုပ်အင်္ကျီကို ပြန်ဝတ်လိုက်တယ်။ ဘောင်းဘီကို အတွန့်အခေါက်တွေ ပြေအောင် ဆန့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်တာကို ကျွန်တော် မလိုချင်ပါဘူး။ ဒီလောက်ဆို တစ်ဝက်လောက် အဆင်ပြေသွားပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကြောက်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်သွားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေဆဲ။ တတ်နိုင်သမျှ ရပ်သွားအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်တယ်။ လက်တွေ ကို ဆန့်ကြည့်တယ်။ အရမ်းတုန်နေတယ်။ ကျွန်တော့်လက်တွေ မဟုတ်ဘဲ တခြား တစ်ယောက်ရဲ့ လက်တွေလိုမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ သေခါနီး တိရစ္ဆာန်ငယ်လေးတွေလိုပဲ။ ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးတွေက သံမဏိချောင်း ပူပူကြီးကို ကိုင်ခဲ့သလို စေးကပ်လို့ နေတယ်။

ကျွန်တော့်လက်တွေနဲ့ ကြွေကန်ကို ကိုင်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းဟာ မှန်ထဲမှာ တုန်လှုပ်နေတယ်။ ငိုချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လို့လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငိုလို့ မရဘူး။ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ကို လာမကယ်ကြဘူး။ ဘယ်သူမှ...။ မင်း ကိုယ်ပေါ်မှာ သွေးတွေ ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ။ မင်း ဒီနေရာမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။ မင်း ဘာမှ မမှတ်မိဘူးလား။ ဒဏ်ရာတစ်ခုမှ မရတာတော့ စိတ်သက်သာ စရာပဲ။ နာကျင်မှုလည်း မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်ဘက်ပခုံး နည်းနည်းနာတာကလွဲလို့ပေါ့။ သွေးတွေဟာ တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မင်းဆီကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ သွေးတွေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ဒီနေရာမှာတော့ အကြာကြီး ဆက်နေလို့ မရဘူး။ ပတ္တရောင် ရဲကားတစ်စင်း လာလို့ သွေးတွေ ပေနေတာကို တွေ့ရင် သေဖို့ပဲ ရှိတယ် သူငယ်ချင်း။ ဟိုတယ် ကို ပြန်တာကလည်း မင်းအတွက် ကောင်းတဲ့ အိုင်ဒီယာတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက် စောင့်မနေဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ မင်းကို စောင့်ဖမ်းနိုင်တယ်။ မင်းက အရမ်း ဂရုစိုက်ပြီးနေဖို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ မင်း မမှတ်မိဘဲနဲ့ မင်းဟာ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုထဲမှာ ပါခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ မင်းက ဗီလိန်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ။

ကံကောင်းတာကတော့ မင်းပစ္စည်းတွေ အားလုံး မင်း ပြန်ရတာပဲ။ မင်း ပိုင်ဆိုင်သမျှ အားလုံးကို မင်းက ဒီအိတ်ကြီးထဲမှာ ထည့်သွားတတ်တာ ဆိုတော့ ဒီအိတ် မရှိရင် မင်း ဒုက္ခရောက်ပြီ။ အဲဒီလိုလုပ်တာ ကောင်းသားပဲ။ မင်း လုပ်တာ မှန်တယ်။ စိတ်မပူနဲ့။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ရင်ဆိုင်လိုက်စမ်းပါ။ မင်းဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အမာကျောဆုံး ၁၅ နှစ်သားပါ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငြိမ်အောင် လုပ်လိုက်ဦး။ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက်။ ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုစမ်း။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ မင်း ဂရုတော့ စိုက်ရမယ်။ သွေးတွေက တကယ့်သွေးတွေ။ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ သွေးတွေ။ တစ်စက်၊ နှစ်စက်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ စကားပြောနေတုန်း မင်းကို တစ်ယောက်ယောက် ခြေရာခံလိုက်နေပြီ။

မင်း ရွှေမှ ဖြစ်မယ်။ မင်း သွားစရာ နေရာက မင်းအတွက် တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီနေရာကို မင်း သိပါတယ်။



ကျွန်တော် အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တည်ငြိမ်အောင် လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်၊ အိမ်သာထဲက ထွက်လိုက်တယ်။ ကျောက်စရစ် လမ်းပေါ်မှာ ခြေသံတွေ တကျွံကျွံနဲ့ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်လာခဲ့တယ်။ မာကျူရီ မီးရောင်ဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ် ဖြာကျလို့နေတယ်။ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ကို ဂီယာတင်ပြီး ခပ်သွက်သွက် အလုပ်ပေးမိတယ်။ ခလုတ်ကို ဖွင့်၊ ထိန်းချုပ်ခလုတ်ကို ကိုင်ပြီး တွေးတောခြင်းဖြစ်စဉ်ကို ရောက်အောင် မြန်မြန် လုပ်နေတယ်။ အလုပ်မဖြစ်သေးဘူး။ အင်ဂျင် လည်ပတ်နိုင်လောက်တဲ့ ဘက်ထရီ မရှိသေးဘူး။ လုံခြုံနွေးထွေးတဲ့ နေရာတစ်ခု ကျွန်တော် လိုအပ်နေတယ်။

ဘယ်နေရာမှာ ခဏလောက် သွားခိုနားလို့ ရနိုင်မလဲ။ ကျွန်တော် သိတာကလည်း စာကြည့်တိုက်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုမူရာ စာကြည့်တိုက်က နောက်နေ့ ဆယ့်တစ်နာရီမှ ဖွင့်မှာ။ အဲဒီအချိန်ရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော် လဲလျောင်းပြီး နေလို့ရမယ့် နေရာတစ်ခု လိုအပ် တယ်။

ကျွန်တော် တခြားနည်းလမ်းတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်။ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ကို မမြင်နိုင်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲက မိုဘိုင်းဖုန်းကို ထုတ် လိုက်တယ်။ ဖုန်း မိ၊ မမိ ကြည့်ပြီးတော့၊ ဆာကူရာရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲကနေ ထုတ်ကြည့်ပြီးတော့ နံပါတ်တွေ ရိုက်ထည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် လက်ချောင်းတွေ ကောင်း ကောင်း အလုပ် မလုပ်သေးဘူး။ သူက voicemail မဖွင့်ထားလို့ တော်သေးတယ်။ ဆယ့်နှစ်ကြိမ်လောက် မြည်ပြီးတော့ သူ ဖုန်းကိုင်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကျွန်တော့် နာမည်ပြောလိုက်တယ်။

“ကက်ဖကာတာမူရာ”

လို့ သူက သံယောင်လိုက်တယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့ပုံစံ တစ်ခုမှ မပေါက်ပါဘူး။

“ဘယ်အချိန် ရောက်နေပြီလဲ ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား။ ငါ မနက်ဖြန် မနက် အစောကြီး ထရဦးမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ညဉ့်နက်မှ ခေါ်တဲ့အတွက် ဆောရီးပါဗျာ”

လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်အသံက တအား အရေးကြီးနေတဲ့ပုံ ပေါက်နေတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ရွေးချယ်စရာ မရှိလို့ပါ။ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် တွေးမိတော့ အစ်မတစ်ယောက်ပဲ ရှိလို့ပါ”

တစ်ဖက်က ဘာအသံမှ မကြားရဘူး။ ကျွန်တော့် လေယူလေသိမ်းကို သူ နားထောင်နေတဲ့ပုံပါပဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို ချိန်ဆနေပုံရပါတယ်။

“အရေးကြီးကိစ္စ ရှိလို့လား” လို့ နောက်ဆုံးတော့ သူ မေးပါတယ်။

“အခုလောလောဆယ်တော့ ပြောလို့ မရသေးဘူး။ အရေးကြီးတယ်လို့တော့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ။ ဒီတစ်ကြိမ်တည်းပါ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

သူ တွေးနေပုံရတယ်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ၊ အဖြေရသွားတော့မှ မေးတယ်။

“ဒါနဲ့ မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော် သူ့ကို ဂူဗိမာန်ရဲ့နေရာကို ပြောလိုက်တယ်။

“တာကာမတ်ဆု မြို့ထဲမှာလား”

“ကျွန်တော် သေသေချာချာတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဟုတ်မယ်လို့တော့ ထင်တာပဲ”

“မင်း ဘယ်ရောက်နေမှန်းတောင် မသိဘူးလား”

လို့ သူက အံ့အားကြီးစွာ ပြောတယ်။

“ပြောရရင် အရှည်ကြီးပါပဲ”

သူ သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။

“အဲဒါဆို တက္ကစီတစ်စီး ရှာဖွားပြီး လော်ဆင် ၂၄ နာရီ စတိုးဆိုင်နားကို လာခဲ့လိုက်။

အဲဒီဆိုင်က အစ်မ အခန်းရဲ့ လမ်းထောင့်မှာပဲ”

သူ ကျွန်တော့်ကို လမ်းညွှန်ပါတယ်။

“တက္ကစီခ ပိုက်ဆံကော ရှိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီလေ”

လို့ ပြောပြီး သူ ဖုန်းချလိုက်တယ်။



ကျွန်တော် မိန်းတံခါးပေါက်က တိုရီ ဂိတ်ပေါက်လေးကနေ ဂူဗိမာန် အပြင်ကို ထွက်လိုက်တယ်။ လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်တော့ တက္ကစီတစ်စီး အလာကို စောင့်နေလိုက်တယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ကျွန်တော် ယာဉ်မောင်းသူကို သွားရမယ့် နေရာ ဝေးလားလို့ မေးတော့ သူက မဝေးပါဘူး၊ ယန်း ၈၀၀၀ ပဲ ကျမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

တက္ကစီက လော်ဆင်ဆိုင်ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ရပ်လိုက်တယ်။ တက္ကစီခ လှမ်းပေးတဲ့ အချိန်အထိ ကျွန်တော့်လက်တွေ တုန်ယင်နေဆဲပဲ။ ကျွန်တော် ကျောပိုးအိတ်ကို ဆွဲပြီး ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရောက်လာတော့ ဆာကူရာတောင် မရောက်သေးဘူး။ ကျွန်တော် နို့စက္ကူဘူးသေး တစ်ဘူး ဝယ်လိုက်တယ်။ မိုက်ခရိုဝေ့ဖ်နဲ့ အပူပေးပြီးတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်နေမိတယ်။ နွားနို့ပူပူက ကျွန်တော့် လည်ချောင်းကို အပူပေးပြီးတော့ အစာအိမ်ကို တည်ငြိမ်စေပြုစေတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲကို စဝင်တုန်းက အရောင်းစာရေးက ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အလစ်သုတ်သမားလေလား အချိုးနဲ့ လိုက်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ အာရုံမစိုက် တော့ပါဘူး။ မဂ္ဂဇင်းတွေ ရောင်းတဲ့စင်မှာ ကျွန်တော် စာအုပ်ဝယ်မလို ဟန်ဆောင်ရင်း မှန် ထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရိပ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့် ဆံပင်တွေ ရှုပ်ပွနေသေးတယ် ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် သေချာစစ်ဆေး ကြည့်ရှုထားတဲ့ ရုပ်အင်္ကျီကျောပေါ်က သွေးစက်တစ်စက်ကိုတော့ မမြင်နိုင်ကြပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ကများ သတိထားကြည့်မိမယ် ဆိုရင်တော့ အစွန်း စွန်းနေတယ်လို့ပဲ ထင်ကြမှာပါ။ ခုအချိန်မှာ

mgyoe.com

ကျွန်တော် လုပ်ရမှာက တုန်နေတာတွေ ရပ်တန့်သွားအောင်ပါပဲ။

နောက် ဆယ်မိနစ်ကြာတော့ ဆိုင်ထဲကို ဆာကူရာ ဝင်လို့လာတယ်။ တစ်နာရီ ထိုးခါနီးနေပါပြီ။ သူက မီးခိုးရောင် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီနဲ့ အရောင်လွင့်နေတဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်လို့လာတယ်။ သူ့ဆံပင်က မြင်းမြီးပုံစံနဲ့ နေဗီဘလူး ဘဲလန်စ် ဦးထုပ်သစ်လေးကို ဆောင်းထားတယ်။ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်းမှာပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ တုန်နေတဲ့ သွားတွေ လုံးဝ ရပ်လို့ သွားတယ်။ သူ ကျွန်တော့် ဘေးနားကို မခိုးတရို့ လာရပ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးကို အသေးစိတ် ကြည့်နေတယ်။ သူ ဝယ်ခါနီး ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ သွားတွေကို အသေးစိတ် ကြည့်နေသလို ပုံစံမျိုးနဲ့ပေါ့။ သူဟာ သက်ပြင်းချတာနဲ့ စကားပြောတဲ့ အသံ ကြားကနေ စကားလုံးအချို့ ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ပခုံးကို လက်နဲ့ နှစ်ကြိမ်ပုတ်ပြီး-

“လာလေ၊ သွားရအောင်” လို့ ပြောတယ်။

သူ့အခန်းက လော်ဆင်ဆိုင်နဲ့ နှစ်ဘလောက် ဝေးတယ်။ ပေါတောပဲတဲ နှစ်ထပ် အဆောက်အအုံ တစ်ခုပါပဲ။ သူ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားပြီး အိတ်ကပ်ထဲက သော့ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ အစိမ်းရောင် မှန်ကူကွက်တွေနဲ့ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ အခန်းက အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း၊ မီးဖိုချောင်၊ ရေချိုးခန်း ပါတယ်။ နံရံတွေက ပါးတယ်။ ကြမ်းတွေက တကျွီကျွီ မြည်တယ်။ သဘာဝအလင်းရောင်ကို နေဝင်ချိန်မှပဲ ရနိုင်မယ့် အနေအထားမျိုးမှာ ရှိတယ်။ တစ်ဖက်ခန်းက အိမ်သာ ရေဆွဲချလိုက်တဲ့ အသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရတယ်။ တစ်နေရာကလည်း အံဆွဲကို အတင်းပိတ်လိုက်တဲ့ အသံကို ကြားနေရတယ်။ ရသစုံလင်တယ်လို့ ပြောရမှာပါပဲ။ ဘာပဲပြောပြော တကယ့်လူတွေ တကယ့်ဘဝတွေကို ရှင်သန်နေကြတယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ခံစားမှုမျိုးကိုတော့ ရတယ်။ ပန်းကန်ပြားတွေ မီးဖိုချောင်ထဲက ကြွေကန်မှာ ပုံလို့နေတယ်။ ပလတ်စတစ် ဘူးအခွံအလွတ်တွေ၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖတ်လက်စ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ခြောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ တူးလစ်ပန်းတွေ၊ ရေခဲသေတ္တာမှာ ကပ်ထားတဲ့ ဈေးဝယ်ရမယ့် စာရင်းစာရွက်၊ ခုံပေါ် တင်ထားတဲ့ အသားကပ် ဘောင်းဘီရှည်၊ တီဗွီ အချိန်စာရင်းကို ဖွင့်ရက် ရှိနေတဲ့ စားပွဲပေါ်က သတင်းစာ တစ်စောင်၊ ဆေးလိပ်ပြာခွက်တစ်ခု၊ ဗာဂျီးနီးယားဆလင်း ဘူးသေး တစ်ဘူး။ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဒီမြင်ကွင်းက စိတ်သက်သာရာရစေတာက ထူးတော့ ထူးဆန်းသား။

“ဒါ သူငယ်ချင်းရဲ့ အခန်းလေ”

လို့ သူက ရှင်းပြတယ်။

“တိုကျိုက အလှပြင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အတူအလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ မနှစ်က သူ တာကာမတ်ဆုကို ပြန်လာခဲ့တာ။ ဒီနေရာက သူ့ဇာတိလေ။ သူ အိန္ဒိယကို တစ်လ သွားလည် နေတုန်း သူ့အိမ်ကို လာကြည့်ပေးဖို့ အစ်မကို အကူအညီတောင်းလို့။ သူ မရှိတုန်း သူ့အလုပ် ကိုလည်း အစ်မ လုပ်ပေးနေတယ်။ သူကလည်း ဆံပင်ညှပ် ဆရာမပဲလေ။ အစ်မအတွက်လည်း တိုကျိုကနေ အပြင်ထွက်ပြီး ခဏလောက် နေရမှာကို သဘောကျတယ်။ သူက နယူးအေ့ (New Age) ပုံစံတစ်ယောက်ပဲ။ သူ တစ်လလောက်နဲ့ အိန္ဒိယကနေ ပြန်တောင်လာပါ့မလား၊ မသိဘူး”

သူ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲက Pepsi တစ်ဘူး ယူလာပေးတယ်။ ဖန်ခွက် မပါဘူး။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော် ကိုလာတွေ သောက်လေ့မရှိဘူး။ ချိုလွန်းတော့ သွားအတွက် မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရေဆာ လွန်းနေတော့ တစ်ဘူးလုံး မော့ချပစ်လိုက်တယ်။

“တစ်ခုခု စားမလား။ ငါ့ဆီမှာတော့ ခေါက်ဆွဲဘူးတွေပဲ ရှိတယ်။ စားမယ်ဆို လုပ်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“မင်း ပုံစံက စုတ်ပြတ်နေတာပဲ” လို့ သူက ပြောတယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“ဒါနဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း သိချင်နေတာ”

“ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ ဆိုတာ မင်း လုံးဝ မသိဘူးလား။ မင်း ဘယ်နေရာ ရောက်ခဲ့လဲ ဆိုတာတောင် မင်းမသိဘူး။ ပြီးတော့ ပြောရရင် အရှည်ကြီးပဲဆို”

“အတိအကျပဲ”

လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ သူ့အလိုလို ဖြစ်သွားတယ် ထင်တာပဲ။

တိတ်ဆိတ်။ ဒီအချိန်မှာ သူဟာ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆေးကြော ပေးနေတယ်။

“တာကာမတ်ဆုမှာ မင်း အမျိုးတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး မဟုတ်လား။ မင်းက အိမ်က ပြေးလာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းထပ်ညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“ငါလည်း မင်း အရွယ်တုန်းကတော့ တစ်ခါ အိမ်ကနေ ပြေးဖူးတယ်။ မင်း ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ ငါ ခံစားလို့ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့တာပဲ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အသုံးဝင်မယ် ဆိုတာ သိတယ်”

“အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“ငါက ချီဘာကအိချီကာမှာ နေတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘတွေနဲ့ အဆင်မပြေ သလို၊ ကျောင်းကိုလည်း မုန်းတယ်။ အဲဒါနဲ့ အသက် ၁၆ နှစ်မှာ အိမ်က ပိုက်ဆံခိုးပြီး ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ ဟော့ကိုင်းဒိုးဘက်က အဘာရှိရီထိတောင် ရောက်တယ်။ လယ်တောတစ်ခုကို တွေ့တော့ အလုပ်တောင်းခဲ့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပါ့မယ် လို့ သူတို့ကို ပြောခဲ့တယ်။ အလုပ်ကြီးစားပါ့မယ်လို့ရောပဲ။ ပိုက်ဆံလည်း မပေးပါနဲ့။ နေစရာနဲ့ စားစရာ ပေးရင်ရပါပြီလို့ ပြောခဲ့တယ်။ အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးက သဘောသိပ်ကောင်းတယ်။ ငါ့ကို ထိုင်ခိုင်းပြီး ရေခွေးကြမ်း သောက်ခိုင်းတယ်။ ဒီမှာပဲ ထိုင်နေပါလို့ သူက ပြောတယ်။ နောက်မကြာခင်မှာ ရဲပစ္စည်းရောင်းကား ရောက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရဲတွေက ငါ့ကို အိမ်ပြန်ပို့တော့တာပါပဲ။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးဟာ ငါ့လို လူတွေ လာပေါင်းများလို့ အတွေ့အကြုံ ရှိနေပုံပဲ။ ဒီအတွေ့အကြုံကနေ ငါ့ကို ဘာအသိပေးလိုက်လဲ ဆိုတော့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနိုင်တဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုခု တတ်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတဲ့ အသိပဲ။ ဘယ်လို အခြေအနေရောက်ရောက်

အလုပ်တစ်ခု ရနိုင်တဲ့ ပညာမျိုး လိုတယ်ဆိုတာ သိလာတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဟိုက်စကူးပြီးတဲ့နောက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာသင်တဲ့ကျောင်းကို တက်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ငါလည်း ဆံပင်အလှပြင် ဆရာမ ဖြစ်လာတာပဲ”

သူ့ ပါးစပ်ထောင့်စွန်းမှာ အပြုံးသေးသေးလေး တွန့်ကွေးခဲ့တယ်။

“လက်တွေ့ကျတဲ့ ချဉ်းကပ်မှုလို့ မထင်ဘူးလား”

ကျွန်တော် သူ့စကားကို သဘောတူလိုက်တယ်။

“မင်း ငါ့ကို အစကနေ စပြီးပြောနိုင်မလား”

လို့ သူက ပြောတယ်။ စီးကရက် တစ်လိပ် ထုတ်ပြီး သူ မီးညှိုလိုက်တယ်။

“ငါတော့ ဒီည အိပ်လို့ရတော့မယ် မထင်ဘူး။ ဒီတော့ မင်း ပြောတာကို နားထောင် ရတာပေါ့”

ကျွန်တော် သူ့ကို အိမ်ကနေ စထွက်လာတာကစလို့ ပြောပြတယ်။ နိမိတ်အကြောင်း ကိုတော့ မပြောဘဲ ချန်ထားခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော် ပြောပြလို့ မရနိုင်ဘူးလေ။



(၁၀)

“နာကာတာက ခင်ဗျားကို ကာဝါမူရာလို့ ခေါ်ရင် အဆင်ပြေလား”

လို့ သူ့မေးခွန်းကို တစ်လုံးချင်းစီ ပီပီသသ ရွတ်ဆိုရင်း အညိုစင်းနဲ့ ကြောင်ကို နားလည်အောင် ထပ်မေးနေပြန်တယ်။

ပျောက်နေတဲ့ တစ်နှစ်သားကြောင်မလေး ဂိုမာ ဒီဝန်းကျင်မှာ တွေ့မိသလိုပဲလို့ ဒီကြောင်ကြီးက ပြောတယ်။ နာကာတာ့ အတွေးထဲမှာတော့ ကြောင်စကား ပြောတာ ထူးခြားတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အဲဒီခံစားမှု ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ယောက် ပြောတာကို တစ်ယောက် နားလည်နိုင်ဖို့ မနည်း ကြိုးစားနေရတယ်။ စကားပိုင်းရဲ့ လိုင်းကို မရောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လို့နေတယ်။

“ကျွန်တော် စိတ်မရှိပါဘူး။ ခေါင်းရှည်ရှည်နဲ့ကောင်တွေ ဆိုရင်လည်း”

“ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခင်ဗျား ဘာပြောနေတာလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော် နာကာတာ နားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော် ဉာဏ်ကောင်းတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ”

“ပြောရရင် တူနာပေါ့”

“ခင်ဗျား ပြောချင်တာက တူနာငါးစားချင်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ လက်တွေကို ချည်ထားတယ်။ အရင်က”

နာကာတာဟာ ကြောင်တွေနဲ့ စကားပြောတိုင်း လွယ်လွယ်ကူကူ ဆက်သွယ်လို့ မရတတ်ဘူး။ အလွယ်တကူ ပြောလို့ရမယ်လို့လည်း ဘယ်တော့မှ မမျှော်လင့်တတ်ဘူး။ ကြောင်နဲ့ လူနဲ့ စကားပြောတိုင်း အခက်အခဲတွေက ရှိတတ်စမြဲပဲလေ။ နောက်ထပ် ထည့်သွင်း စဉ်းစားရမယ့် အချက်က နာကာတာဟာ ကြောင်တွေနဲ့မှ မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေ စကားပြောရင် လည်း သိပ်မှအဆင်မပြေတာ။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက အိုဆူကာနဲ့ စကားပြောခဲ့တာဟာ

mgyoe.com

ထင်ထားတာထက် ပိုလွယ်ကူခဲ့တယ်။ နို့ခိုဆို လွယ်လွယ်ပြောလို့ရတဲ့ အကြောင်းအရာကိုတောင် အားစိုက်ပြီး ပြောရတတ်တယ်။ ကံဆိုးတဲ့နေ့တွေမှာ ကမ်းတစ်ဖက်ဆီက လူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အော်ဟစ်ပြောနေရတာမျိုးနဲ့ တူတတ်တယ်။ ဒီနေ့က အဲဒီလို နေ့တစ်နေ့ပဲ။

အညှိစင်းကြောင်တွေနဲ့ စကားပြောရခက်တာ ဘာကြောင့်လဲလို့ သူ မတွေးတတ်ဘူး။ ကြောင်အနက်တွေနဲ့ ဆိုရင် စကားပြောရတာ တော်တော်လွယ်ကူတယ်။ အလွယ်ကူဆုံးကတော့ ယိုးဒယားကြောင်တွေနဲ့ စကားပြောရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားတတ်တဲ့ ယိုးဒယားကြောင်တွေက သိပ်မရှိလှတော့ သူတို့နဲ့ စကားပြောဖို့ အခွင့်အရေးက သိပ်မရှိလှဘူး။ ယိုးဒယားကြောင်တွေကို အိမ်တွေမှာ ဂရုတစိုက် မွေးတတ်ကြတယ်။ အညှိစင်းကြောင်တွေက တော့ လမ်းတွေမှာ လေလွင့်ကြောင်တွေအဖြစ် များများစားစား မြင်တွေ့ရတယ်။ ကာဝါမူရာ ပြောနေတာကို နာကာတာ နားမလည်နိုင်ဘူး။ သူ စကားကို တစ်လုံးချင်း ပြောနေပေမယ့် နာကာတာ ဘာကို ဆိုလိုနေမှန်း မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ဘာကို မျှော်လင့်ရမှန်း သိပေမယ့်လည်း ကာဝါမူရာ ပြောနေတာတွေကို နာကာတာ အနက်ပြန်လို့ မရဘူးဆိုတာကို နားမလည်လာတယ်။ သူအသံထွက်တာ ဆိုးဆိုးရွားရွားပဲ။ နာကာတာ တစ်လုံးချင်းကို နားမလည်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် ကြားက ဆက်သွယ်မှုကို ဖမ်းမိနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီကြောင် ပြောနေတာက စကားပြောနေတာထက် ဗလုံးဗထွေးတွေ ပြောနေပုံနဲ့ တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန် ထိတောင်မှ နာကာတာဟာ အဆုံးမရှိအောင် စိတ်ရှည် နိုင်တုန်းပဲ။ အချိန်ဆိုတာ သူ့ဆီမှာ မကုန်မခန်းနိုင်အောင် ရှိတာကိုး။ နာကာတာက ဒီမေးခွန်းကိုပဲ ထပ်ပြန်တလဲလဲ မေးနေပေမယ့် ဖြေနေတာကလည်း ဒီလိုပဲ ထပ်ပြန်တလဲလဲ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဒီရပ်ကွက်ရဲ့ ကလေးကစားကွင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ထိုင်လို့နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် လိုရင်းမရောက်နိုင်ဘဲ ဝေ့လည်ဝေ့လည်နဲ့ စကားပြောနေတာ အချိန်တစ်နာရီကျော် ကြာသွားခဲ့ပြီ။

“ကာဝါမူရာဆိုတာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ခေါ်တဲ့ နာမည်ပါ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နာကာတာဟာ မှတ်ရလွယ်အောင်လို့ ကြောင်တွေကို နာမည်ပေးလေ့ရှိတယ်။ ခင်ဗျားအတွက် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။ ခင်ဗျား စိတ်မရှိဘူး ဆိုရင် ဒီအတိုင်းပဲ ခေါ်ပါရစေ”

ဒီအတွက် ကာဝါမူရာထံက တုံ့ပြန်မှုက ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း မသိနိုင်တဲ့ ရွစ်ရွစ် ပြောမှုပဲ။ သူ့ပုံစံက မရပ်တော့မယ့်ပုံ ပေါက်နေလို့ နာကာတာ ကြားဝင် ပြောလိုက်ရတယ်။ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းဖို့အတွက် ဂိုမာရဲ့ ဓာတ်ပုံကို နာကာတာ ထပ်ထုတ်ပြလိုက်တယ်။

“မစ္စတာကာဝါမူရာ၊ ဒါက ဂိုမာရဲ့ ဓာတ်ပုံပါ။ နာကာတာ လိုက်ရှာနေတဲ့ ကြောင်ပါ။ လိပ်ခွံပုံစံလေးနဲ့ တစ်နှစ်သားအရွယ် ကြောင်လေးပါ။ သူ့ကို နိုဂါတာက အပိုင်း သုံးမှာ နေတဲ့ ကိုအိဇမိ မိသားစုက မွေးထားတာပါ။ ပျောက်သွားတာ နည်းနည်း ကြာပါပြီ။ မစ္စစ်ကိုအိဇမိက တံခါးဖွင့်ထားတုန်း ခုန်ထွက်သွားခဲ့တာ။ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက်လောက် ထပ်မေးပါရစေ။ သူ့ကို တွေ့မိလား”

ကာဝါမူရာက ဓာတ်ပုံကို တစ်ခေါက်ထပ်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

mg yoe . com

“တူနာဆိုရင် ကွာမူရာ ချည်ခဲ့တယ်။ ရှာဖို့ခက်လို့ ချည်ထားခဲ့လိုက်တယ်”

“ဆောရီးပါ။ ကျွန်တော် ခုနက ပြောခဲ့သလိုပဲ နာကာတာဟာ ဉာဏ်သိပ်မကောင်းပါဘူး။ ဘာကို ပြောလဲဆိုတာ နားမလည်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ နောက်တစ်ခေါက်လောက် ပြောပေးနိုင်မလား”

“တူနာဆိုရင် ကွာမူရာ ချည်မယ်။ ရှာဖို့ခက်၊ ချည်ထားလိုက်”

“တူနာ ဆိုတာ ငါးကို ပြောတာလား”

“တူနာ စားကြည့်၊ ချည်ကြည့်၊ ကွာမူရာ”

နာကာတာဟာ သူ့ရဲ့ တိုနန်နန် အဖြူနဲ့ မီးခိုးရောင် ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွရင်း အဖြေရှာလို့နေတယ်။ ဒီတူနာအရှုပ်နဲ့ ဝက်ပါလို လည်နေတဲ့ ဒီစကားဝိုင်းကို ဘယ်လို လွန်မြောက်အောင် လုပ်ရမလဲ။ သူ ဘယ်လောက်ပဲ အာရုံစိုက် နားထောင်နေနေ၊ ဘာကို ဆိုလိုနေမှန်း လုံးဝ မသိဘူး။ တစ်ခုခုကို ကျိုးကြောင်းဆီလျော်အောင် တွေးတောပြီး အဖြေရှာဖို့ ကျတော့လည်း သူ လုံးဝမလုပ်တတ်ဘူး။ အကြောင့်ကြမဲ့တဲ့ပုံစံနဲ့ ကာဝါမူရာဟာ ဘယ် ခြေထောက်ကို ထောင်လိုက်ပြီး ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်လို့နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့နောက်က ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို နာကာတာ ကြားလိုက်ရတယ်။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကပ်ရက် အိမ်ပေါ်က အုတ်ခြံစည်းရိုးပေါ်မှာ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး သူ့ကို ကြည့်နေတဲ့ ယိုးဒယားကြောင်းသေးသေး တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“တစ်ဆိတ်လောက်၊ မစွတာနာကာတာများလားရှင်”

လို့ ယိုးဒယားကြောင်လေးက တိုးတိုးမေးတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည် နာကာတာပါ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျွန်မလည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

လို့ ယိုးဒယားကြောင်က ပြန်ပြောတယ်။

“မနက်ကတည်းက တိမ်ထူနေတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ မိုးရွာမယ့် အရိပ်အယောင်တော့ လုံးဝမတွေ့ရဘူး”

လို့ နာကာတာက ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်မလည်း မိုးရွာမယ် မထင်ပါဘူး”

သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် ရောက်နေတဲ့ ယိုးဒယားကြောင်မလေးပါ။ သူ့အဖွဲ့ကို ဂုဏ်ယူစွာနဲ့ တည့်တည့်ထောင်ထားတယ်။ သူ့နာမည် ကတ်ပြားလေး ဆွဲထားတာလည်း တွေ့ရတယ်။ သူ့ပုံစံက နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းပြီး သွယ်သွယ်လျလျနဲ့။ အဆီပို ဆိုလို့ တစ်စက်တောင် မရှိတဲ့ပုံပဲ။

“ကျွန်မကို မိမိလို့ ခေါ်ပါရှင်။ La Boheme ထဲက မိမိပေါ့ရှင်။ သူ့အကြောင်း သိချင်းတစ်ပုဒ်လည်း ရှိသေးတယ်။ မိချိမာနို မိမိ တဲ့”

“သိတယ်” လို့ နာကာတာက ဘာပြောနေမှန်းမသိဘဲ ပြန်ပြောတယ်။

“Puccini အဖွဲ့ကတဲ့ အော်ပရာလေ။ သိတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မ သခင်က အော်ပရာ တအားကြိုက်တာ”

လို့ မိမိက ချစ်စဖွယ် အပြုံးလေးနဲ့ ပြောတယ်။

“ကျွန်မ ဆိုပြတာပါ။ ကျွန်မက သီချင်းဆိုတာ သိပ်မကောင်းပါဘူး”

“ခုလိုတွေ့ရတာကို နာကာတာ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ် မိမိစ်”

“ကျွန်မလည်း အတူတူပါပဲ မစ္စတာနာကာတာ”

“ဒီနားမှာ နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်။ ဟိုနားက နှစ်ထပ်အိမ်မှာ နေတာပါ။ တာနာဘီ မိသားစုရဲ့ အိမ်မှာပေါ့။
တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ အိမ်ရှေ့မှာ ခရင်မ်ရောင် BMW ၅၃၀ တစ်စီး ရပ်ထားတယ်လေ”

“တွေ့တယ်” လို့ နာကာတာ ပြန်ပြောတယ်။ BMW ဘာလဲ ဆိုတာကို သူ
မသိဘူး။ သူမ ပြောတဲ့အရာ ရှိနေမယ် ဆိုတာတော့ သူ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခရင်မ်ရောင်ကားကို
သူ မတွေ့ဘူး။

“မစ္စတာနာကာတာ ကျွန်မကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးတတ်သူလို့ ပြောကြပါ
တယ်။ ကျွန်မဟာ သီးသီးသန့်သန့် နေတတ်တဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ပါ။ ပုံမှန်အားဖြင့် သူများ
ကိစ္စတွေမှာ ဝင်ပါလေ့မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကာဝါမူရာလို့ ခေါ်နေတဲ့ ဒီအငယ်ကောင်လေး
ကိစ္စကိုတော့ ဝင်ပြောမှ ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။ သူဟာ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ဉာဏ်မကောင်းတဲ့
ကောင်လေးပါ။ သူ ငယ်ငယ်က ကလေးတစ်ယောက် စီးလာတဲ့ စက်ဘီးနဲ့ အကြိတ်ခံခဲ့ရဖူး
တယ်။ သူ့ခေါင်းကို စက်ဘီးနဲ့ အကြိတ်ခံခဲ့ရတာ ဆိုတော့ သူဦးနှောက်က ပုံမှန် မဟုတ်ပါဘူး။
ဒီတော့ ရှင် ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ရှည်ပါစေဦးတော့ လိုရင်းကို ရောက်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။
ကျွန်မ စောင့်ကြည့်နေတာ နည်းနည်းကြာသွားပါပြီ။ ကျွန်မ ဒီတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေလို့ မရတော့လို့
ဝင်ပြောတာပါ။ ဒီလို ဝင်မပြောသင့်ပေမယ့် ကျွန်မ ပြောမှ ဖြစ်မယ် ထင်လို့ပါ”

“အဲဒီလို မတွေးပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ခုလိုပြောတဲ့အတွက် နာကာတာ သိပ်ဝမ်းသာ
ပါတယ်။ နာကာတာကလည်း ကာဝါမူရာလို့ ဉာဏ်မကောင်းပါဘူး။ တခြားလူတွေရဲ့
အကူအညီမရှိဘဲ နေလို့ မရပါဘူး။ အဲဒါကြောင့်လည်း မြို့တော်ဝန်ဆီကနေ လစဉ် ထောက်ပံ့
ကြေး ယူနေရတာပါ။ ခုလို ဝင်ရှင်းပြပေးတဲ့အတွက် သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိမိစ်”

“ရှင်ဟာ ကြောင်ပျောက် လိုက်ရှာနေတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ သူများ
စကားပြောနေတာကို ခိုးနားထောင်နေတာလို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့နော်။ ကျွန်မ ဒီနားမှာ
အိပ်နေတုန်း ကြားလိုက်ရတာပါ။ ဂိုမာ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ရှင် ပြောလိုက်သလားလို့”

လို့ မိမိက ပြောတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကာဝါမူရာက သူ့ကို တွေ့လိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူ ပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်း သူ ပြောတာတွေကို
နာကာတာ နားမလည်နိုင်ဘူး”

“စိတ်မရှိဘူး ဆိုရင် ကျွန်မ သူနဲ့ စကားခဏလောက် ပြောခွင့်ပြုပါလား မစ္စတာ
နာကာတာ။ ကြောင် အချင်းချင်း စကားပြောတာက ပိုပြီးအဆင်ပြေပါတယ်။ သူ့စကားပြောပုံကို
ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မ သူနဲ့ စကား ခဏလောက် သွားပြောခွင့်
ပေးပါလို့ အတိုချုံး ပြောချင်ပါတယ်”

“အများကြီး အထောက်အကူပြုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်”

mg yoe . com

ယိုးဒယား ကြောင်မလေးက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းညိတ်တယ်။ ဘဲလေး ကချေသည် တစ်ယောက်လို အုတ်တံတိုင်းပေါ်ကနေ လှလှပပ ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။ သူ လမ်းကို ကြွကြွရွရွ လျှောက်နေစဉ် သူ့ရဲ့ အနက်ရောင် အမြီးကို အလံလို ထောင်လိုထားတယ်။ ကာဝါမူရာ အနားမှာ သွားထိုင်တယ်။ ကာဝါမူရာဟာ မိမိရဲ့ အမြီးပိုင်းကို သွားအနံ့ခံနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယိုးဒယားကြောင်မလေးက သူ့ပါးကို ခပ်မြန်မြန် ရိုက်ချလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ကြောင်ငယ် ကောင်ဟာ နောက်ပြန်တွန့်သွားတော့တယ်။ နောက်ခဏနေတော့ မိမိဟာ သူ့နှာခေါင်းကို တစ်ချက် ထပ်ရိုက်ပြန်ရော။

“ငါ ပြောတာ နားထောင်စမ်း ဦးနှောက်မရှိတဲ့ အကောင်ရဲ့။ နင်ဟာ ဘာမှ အသုံးကျတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

လို့ မိမိက စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ပြောလိုက်ပြီး နာကာတာဘက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။

“သူ့ကို ဘယ်သူ့မှာ တာဝန်ရှိလဲဆိုတာ ချက်ချင်း ပြောလိုက်။ နို့မို့ဆို နင် လိုရင်းရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ ဒီလိုပြောနေတာ သူ့အပြစ် မဟုတ်ဘူး။ ငါ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒီတော့ နင် ဘာလုပ်မှာလဲပြော”

“နားလည်ပါတယ်”

လို့ နာကာတာက ဘာမှန်းမသိဘဲ ဝင်ပြောတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားဆက်ပြောကြပြန်တယ်။ သူတို့ ပြောတာ တိုးလွန်းပြီး မြန်နေတာကြောင့် ဘာပြောသလဲဆိုတာ နာကာတာ နားမလည်နိုင်ဘူး။ မိမိက ကြောင်အငယ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား လေသံနဲ့ ပြောနေပေမယ့် ကာဝါမူရာကတော့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြန်ပြော နေတယ်။ နည်းနည်းကြာတာနဲ့ မိမိက မျက်နှာကို မညှာမတာ တစ်ချက် ရိုက်တယ်။ ယိုးဒယားကြောင်တွေက ဉာဏ်ကောင်းပြီး သေချာ လေ့ကျင့်ပေးခံထားရတယ်။ နာကာတာဟာ ယိုးဒယားကြောင်တွေ အများကြီးနဲ့ တွေ့ဖူးပေမယ့် အော်ဟုရာ နားထောင်ပြီး ကားမိုဒယ်တွေ သိတဲ့ ကြောင်မျိုးနဲ့ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးသေးဘူး။ မိမိဟာ အချိန်တိုအတွင်း အလုပ်ကို စွမ်းဆောင်ရည် မြင့်မားစွာ လုပ်သွားနိုင်တာကိုလည်း နာကာတာ အထင်ကြီးနေမိတယ်။

မိမိဟာ သူ သိချင်တာတွေ အကုန်သိလာခဲ့ပြီ။ ကြောင်အငယ်ကို မောင်းထုတ် လိုက်သေးတယ်။

“နင့်လမ်း နင် သွားတော့”

လို့ သူက ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်တော့ ဟိုတစ်ကောင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထွက်သွားတယ်။

မိမိဟာ နာကာတာရဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ကျွန်မ သိလာခဲ့ပြီ ထင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်”

လို့ နာကာတာက ပြန်ပြောတယ်။

“ကာဝါမူရာ ဆိုတဲ့ ကြောင်က ပြောတယ်။ ဝိုမာကို မြက်ပင်ရှည်ရှည်ကြီးတွေ ရှိတဲ့နေရာမှာ ခဏ ခဏ တွေ့ရတယ်တဲ့။ အဲဒီနေရာက အဆောက်အအုံ ဆောက်ဖို့လုပ်နေတဲ့ မြေကွက်လပ်တစ်ခုပါပဲ။ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ကားကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ အပိုပစ္စည်း

ဝိုဒေါင်ကို ဝယ်ထားတာ။ အရင်နေရာဟောင်းကို ဖြိုချလိုက်လို့ မြေလွတ်ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ။ အဆင့်မြင့် အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်အောင် ရည်ရွယ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရပ်သားတွေက ကန့်ကွက်လို့ အမှုရင်ဆိုင်နေရပြီး စီမံကိန်းကို ရပ်ထားရတယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက ဒီခေတ်မှာ ဖြစ်နေကျပဲလေ။ မြက်ပင်တွေ အရမ်းရှည်လာတော့ လူတွေ အဲဒီနေရာကို သွားလို့မရတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီနားတစ်ဝိုက်က လေလွင့်ကြောင်တွေ အဲဒီနေရာမှာ ဆုံတွေ့လေ့ရှိကြတယ်။ ကျွန်မ ကတော့ ကြောင်တွေ အများကြီးနဲ့ မနေတတ်ဘူး။ သန်းတွေ တွယ်လာမှာကိုလည်း ကြောက် တယ်။ သန်းဆိုတာ အကျင့်ဆိုးလိုပဲ။ တစ်ခါ ရသွားရင် ဖျက်ဖို့ခက်တယ်”

“နားလည်ပါတယ်” လို့ နာကာတာက ပြောတယ်။

“ဓာတ်ပုံထဲက ကြောင်နဲ့တူတဲ့ တစ်ယောက်ကို သူ တွေ့တယ်လို့ ပြောတယ်။ ရှက်တတ်၊ ကြောက်တတ်ပြီး လှတဲ့ လိပ်ခွံပုံစံကြောင်မလေးပါတဲ့။ စကားပြောတတ်ပုံလည်း မရဘူးတဲ့။ လမ်းပျောက်နေတဲ့ အိမ်မွေးကြောင် ဆိုတာကို အားလုံးက သိတယ်တဲ့”

“ဘယ်တုံးက တွေ့တာတဲ့လဲ”

“သူ နောက်ဆုံး တွေ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံး၊ လေးရက်ကတဲ့။ သူက ဉာဏ်မကောင်းတော့ နေ့တွေကို သေချာမှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမှာပါ။ သူ ပြောတာ မိုးတွေ ရွာပြီး နောက်နေ့ဆိုတော့ တနင်္လာနေ့ပဲ ဖြစ်မယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့က မိုးတွေ တအားရွာနေတာ ကျွန်မ မှတ်မိတယ်”

“နာကာတာလည်း နေ့တွေကို မသိပါဘူး။ ဒီရက်ပိုင်းတစ်ဝိုက် မိုးတွေ ရွာတာတော့ မှတ်မိတယ်။ အဲဒီနေ့ကတည်းက မတွေ့တော့တာပေါ့”

“အဲဒီနေ့က နောက်ဆုံးပဲတဲ့။ တခြားကြောင်တွေလည်း မတွေ့တော့ဘူးလို့ သူ ပြောတယ်။ သူဟာ သုံးမရတဲ့ ဦးနှောက်မရှိတဲ့ ကောင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သေချာ မေးထားတော့ သူ ပြောတာ တော်တော်များများ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်ချင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး။ ဒီလို ကူညီရတာကို ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်မ အချိန်တော်တော် များများမှာ ဘာပြောပြော သဘောထားချင်းမတူနိုင်တဲ့ လေလွင့်ကြောင်တွေနဲ့ စကားပြောနေရတာ၊ တကယ့်ကို စိတ်ပျက်စရာပါပဲ။ ရှင့်လို ခံစားမှုရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောရတာ ကျွန်မအတွက် လန်းဆန်းစေပါတယ်”

“နားလည်ပါတယ်။ နာကာတာ နားမလည်နိုင်တာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ မစ္စတာ ကာဝါမူရာဟာ တစ်လျှောက်လုံး တူနာလို့ပဲ ပြောနေခဲ့တယ်။ သူ ပြောတဲ့ တူနာ ဆိုတာ ငါးကို ပြောတာလား”

မိမိဟာ သူ့ဘယ်ရှေ့ခြေကို ခပ်တန်းတန်း ဆန့်လိုက်ပြီး ပန်းရောင် အပြားလေးကို စပ်စုနေတယ်။

“လူငယ်တွေရဲ့ ဝေါဟာရ အသုံးအနှုန်းတွေက ရှုပ်လာတော့ ကျွန်မ နားမလည် တော့ဘူး”

“ဝေါဟာရ အသုံးအနှုန်း”

“သူ သိတဲ့ စကားလုံး အရေအတွက်က အကန့်အသတ်နဲ့ နည်းနည်းပဲ ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ဆိုလိုချင်တာပါ။ ခုချိန်ထိတော့ သူ့အတွက် စားလို့ကောင်းတာ မှန်သမျှ တူနာချည်းပဲ။

ဘာပဲ စားလိုကောင်းကောင်း အဲဒီအစားအစာဟာ သူ့အတွက်တော့ တူနာပဲ။ ရေချိုငါးတွေ၊ ဟယ်လီဘတ်ငါးတွေ၊ မြီးဝါငါးတွေ သူ မသိဘူး။”

နာကာတာဟာ လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်တယ်။

“တကယ်တော့ နာကာတာလည်း တူနာကို အလွန်ကြိုက်ပါတယ်။ ငါးရှဉ့်ကိုလည်း သိပ်ကြိုက်တယ်ဗျ”

“ကျွန်မလည်း ငါးရှဉ့်ကို ကြိုက်တာပါပဲ။ အမြဲတမ်း စားနေလို့ရတဲ့ အစားအစာ မဟုတ်ပေမယ့် ကြိုက်ပါတယ်”

“တကယ်ပဲ။ ငါးရှဉ့် ဆိုတာ တစ်ချိန်လုံး စားနေလို့ မရဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ ငါးရှဉ့်က သူတို့ရဲ့ တိတ်ဆိတ် နေချိန်လေးကို ဖြည့်ဆည်းပေးနေတယ် ထင်တယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကြောင်ကတော့ ဒီလောက် ပြောပေးသွားနိုင်တယ်”

လို့ မိမိက ရုတ်တရတ် တစ်ခုခုကို သတိရသလို ထပြောတယ်။

“ဒီအနီးတစ်ဝိုက်က ကြောင်တွေ အဲဒီနေရာကို လာပြီး ဆုံတွေ့နေတာ ရပ်မသွားခင် လူဆိုးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကြောင်တွေကို ဖမ်းသွားတတ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း သိရတယ်။ တခြားကြောင်တွေက အဲဒီလူဟာ ဂိုမာကို ဖမ်းသွားတယ်လို့ ယုံနေကြတယ်။ အဲဒီလူက စားချင်စဖွယ် တစ်ခုခုနဲ့ ဖြားယောင်းပြီး အိတ်ကြီးထဲ ထည့်သွားတတ်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ အဲဒီလူကြီးက ကြောင်ဖမ်းတဲ့နေရာမှာ တော်တယ်။ ဆာလောင်နေပြီး အပြစ်ကင်းတဲ့ ဂိုမာလို ကြောင်လေးတွေက သူ့ထောင်ချောက်ထဲ အလွယ်တကူ ဆင်းမိမှာပဲတဲ့။ စားစရာမဲ့နေတဲ့ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်က ကြောင်အလေအလွင့် အရေအတွက် တစ်ဝက်လောက်ဟာ သူ့ကြောင့် ထက်ဝက် ကျဆင်းသွားခဲ့ပြီလို့ ဆိုကြတယ်။ အရမ်းကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ကြောင် တစ်ကောင်အတွက် အိတ်တစ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်သွင်းခံထားရတာလောက် ဆိုးရွားတာ မရှိဘူး”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

နာကာတာက ပြောတယ်။ သူ့ရဲ့ မီးခိုးတစ်ဝက် အဖြူတစ်ဝက် ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့ ပွတ်နေပြန်တယ်။

“သူ ဖမ်းသွားတဲ့ ကြောင်တွေကို သူက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ အရင်ခေတ်တုန်းကတော့ ကြောင်အရေပြားနဲ့ စောင်းကြိုး လုပ်တတ်ကြတယ်။ ခုခေတ်မှာတော့ ပလတ်စတစ်ကြိုးတွေ အစားထိုးလာပြီလို့ ကြားတယ်။ ကမ္ဘာတချို့နေရာတွေမှာ ကြောင်သား စားကြတာလည်း ရှိသေးတယ်။ ဂျပန်မှာ မစားကြတာကိုဘဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာ။ ဒီနှစ်ချက်လုံးကို ဖယ်ထုတ်ပြီး စဉ်းစားလို့ ရတယ်။ ဘာကျန်လဲ ဆိုတော့... ခဏလောက် စဉ်းစားမယ်နော်။ လူတွေဟာ ကြောင်တွေကို သိပ္ပံစမ်းသပ် မှုတွေမှာ သုံးကြသေးတယ်။ ကြောင်တွေဟာ စမ်းသပ်မှု တော်တော်များများမှာ အသုံးချခံနေ ရတယ်။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆို တိုကျိုတက္ကသိုလ်ရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စမ်းသပ်မှုတစ်ခု နဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်။ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ပြောရရင် ရှည်နေမှာစိုးလို့ အခုတော့ မပြောသေးဘူး။ စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့။ ကြောင်တွေကို နှိပ်စက်ရတာ ကြိုက်တဲ့ လူယုတ်မာတချို့ အဲဒီ စမ်းသပ်မှုမှာ ပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ကြောင်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းပြီး အမြီးကို ဓားနဲ့ ခုတ်ရတာ ကြိုက်တဲ့ လူစားမျိုးပေါ့”

“အမြီးကို ဖြတ်ပြီးတော့ သူတို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ သူတို့ ကြောင်တွေကို နာကျင်စေပြီး နှိပ်စက်ချင်ရုံ သက်သက်ပဲ။ သူတို့ကို ပျော်ရွှင်စေတဲ့ အကြောင်းတချို့တော့ ရှိမှာပေါ့။ ကမ္ဘာကြီးမှာ ပုံမှန်စိတ်မရှိတဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိနေတယ် ဆိုတာ ပြောရတာ မကောင်းပါ ဘူးရှင်”

နာကာတာ ခဏလောက် စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ကြောင်တစ်ကောင်ရဲ့ အမြီးကို ဖြတ်တာ ဘာများ ပျော်စရာကောင်းလို့လဲ။

“ခင်ဗျား ဆိုလိုချင်တာက ပုံမှန်စိတ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဂိုမာကို ဖမ်းသွားတာ ဆိုတာလား” လို့ သူ မေးတယ်။

မိမိဟာ သူ့ရဲ့ ရှည်လျားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေကို လျှာနဲ့ သပ်ရင်း မျက်မှောင် ကုတ်လို့ ပြောတယ်။

“ကျွန်မ အဲဒီလို မတွေးပါဘူး။ မြင်လည်း မမြင်ယောင်ကြည့်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ဖြစ်နိုင်ခြေတစ်ခု မဟုတ်ဘူးလား မစ္စတာနာကာတာ။ ကျွန်မ အသက်ရှင်တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ မရှိသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တွေးနိုင်တာထက် အဆပေါင်းများစွာ ဆိုးရွားတာတွေကို မြင်တွေ့ပြီးပါပြီ။ လူအများစုက ကြောင်တွေကို ကြည့်ပြီး ဒီလို ထင်ကြတယ်။ နေရောင်ထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး လဲလျောင်းနေပြီး လက်တစ်ချောင်းတောင် မမြှောက်ကြဘူးလို့။ ဒါပေမဲ့ ကြောင်တွေရဲ့ ဘဝက သူတို့ ထင်သလို သိပ်ချမ်းမြေ့နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြောင်တွေဟာ ပါဝါမဲ့ပြီး အလွယ် တကူ ဒဏ်ရာရနိုင်ကြတဲ့ သတ္တဝါတွေပါ။ ကျွန်မတို့မှာ လိပ်တွေလို အခွံ မရှိကြ သလို ငှက်တွေလို အတောင်ပံ မရှိကြပါဘူး။ ကျွန်မတို့ဟာ ပွေးကောင်တွေလို တွင်းတူးပြီး မပုန်းတတ်သလို ပုတ်သင်ညှိတွေလိုလည်း အရောင်မပြောင်းတတ်ကြ ပါဘူး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကြောင်ဘယ်နှကောင်လောက် ဒဏ်ရာတွေ ရနေသလဲဆိုတာ နဲ့ နာကျင်ဖွယ် အဆုံးသတ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရသလဲ ဆိုတာ ကမ္ဘာကြီးက မသိပါဘူး။ ကျွန်မကတော့ နွေးထွေးပြီး ချစ်တတ်တဲ့ တာနာဘီမိသားစုအိမ်မှာ နေရတဲ့ အတွက် ကံကောင်းပါတယ်။ ကလေးတွေကလည်း ကျွန်မကို ကောင်းကောင်းဆက်ဆံ ကြသလို လိုတာမှန်သမျှလည်း ရနေပါတယ်။ ဒါတောင်မှ ကျွန်မ ဘဝက အမြဲတမ်း အဲဒီလောက် မလွယ်ကူသေးပါဘူး။ ကျွန်မ လမ်းပျောက်တဲ့အခါတွေမှာ အခက်အခဲတွေနဲ့ တွေ့ရတတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားက တအား ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ မိမိ”

လို့ နာကာတာက ပြောလိုက်တယ်။ ယိုးဒယား ကြောင်လေးရဲ့ နေပုံ ထိုင်ပုံကို အထင်ကြီးရင်းနဲ့။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ အဲဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး”

လို့ မိမိက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“ကျွန်မ တီဗွီရှေ့မှာ တစ်ချိန်လုံး လဲလျောင်းနေတတ်လို့ ဒါတွေ သိတာပါ။ ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ အချက်အလက်တွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်။ မစ္စတာ နာကာတာရော တီဗွီကြည့်လေ့ရှိလား”

“မကြည့်ပါဘူး။ တီဗွီထဲက လူတွေ စကားပြောရင် အရမ်းမြန်လွန်းတော့ မလိုက် နိုင်ဘူး။ နာကာတာက ဉာဏ်မကောင်းတော့ သူတို့ ဘာပြောမှန်း မသိဘူး။ သူတို့ ဘာပြောနေမှန်း

mgyoe.com

မသိမှတော့ တီဗွီကြည့်တာ ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မှာလဲ။ တစ်ခါတလေတော့ ရေဒီယို နားထောင်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ စကားပြော တာတွေကလည်း အရမ်းမြန်တော့ ပြီးငွေ့လာတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်က ကောင်းကင် အောက်မှာ ကြောင်တစ်ကောင်ကောင်နဲ့ စကားပြောနေရတာကိုပဲ ပိုကြိုက်တယ်”

“တကယ်ပဲလား” လို့ မိမိက ပြောတယ်။

“တကယ်ပါပဲ” လို့ နာကာတာ ပြန်ပြောတယ်။

“ဂိုမာ အဆင်ပြေမယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“မိမိ၊ မြေကွက်လပ်ထဲကို နာကာတာ တစ်ချက်လောက် သွားကြည့်ဦးမယ်”

“ကြောင်အငယ်တွေရဲ့ ပြောစကားအရတော့ အဲဒီလူဟာ အရပ်ရှည်တယ်။ ထူးဆန်း တဲ့ ဦးထုပ်ရှည်ကြီး ဝတ်ထားပြီး သားရေ ဖိနပ်ရှည်ကြီး စီးတယ်။ သူ လမ်းလျှောက်တာ အရမ်းမြန်တယ်။ သူ့ပုံစံက ပုံမှန်မဟုတ်တော့ မြင်တာနဲ့ မှတ်မိလွယ်တယ်။ ကြောင်တွေ စုနေတုန်း အဲဒီလူကြီး လာတာ မြင်ရင် ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ အလျှိုလျှို ထွက်ပြေးတတ်ကြ တယ်။ အသစ်ရောက်လာတဲ့ ကြောင် ဆိုရင်တော့ သိမှာ မဟုတ်...”

နာကာတာဟာ ဒီအချက်အလက်တွေကို ခေါင်းထဲ သေချာထည့်ထားလိုက်တယ်။ မမေ့နိုင်အောင် အံ့ဆွဲထဲမှာ ဖိုင်နဲ့ သိမ်းထားလိုက်သလိုပေါ့။ အဲဒီလူဟာ အရပ်ရှည်တယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ ဦးထုပ်ရှည်ကြီးနဲ့ သားရေဖိနပ်ရှည်ကြီး စီးတယ်။

“ကျွန်မ အကူအညီပေးတာ အဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်”

လို့ မိမိက ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား ကူညီပေးခဲ့တာတွေကို နာကာတာ အလွန်သဘောကျပါတယ်။ ခင်ဗျားသာ ဝင်မကူညီခဲ့ရင် ကျွန်တော် တူနာနဲ့ပဲ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေဦးမှာပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ထင်တာတော့ အဲဒီလူဟာ ပြဿနာရှိတယ်။ ပြဿနာမှ အကြီးကြီးပဲ။ ထင်ထားတာထက် အများကြီး ပိုအန္တရာယ်ရှိလိမ့်မယ်။ ကျွန်မသာဆို အဲဒီနေရာကို ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး။ ရှင်က လူသားတစ်ဦးပါ။ ပြီးတော့ ဒါကလည်း ရှင့်အလုပ်ပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိတော့ထားပါ”

“သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

“မစ္စတာနာကာတာ၊ ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ ဆိုးရွားတဲ့ အကြမ်းဖက်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ နေရာ တစ်ခုပါ။ ဒီအကြမ်းဖက်မှုကနေ ဘယ်သူမှ မလွတ်မြောက်နိုင်ကြဘူး။ တအားကြီး သတိထားလို့လည်း မရဘူးဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားပါ။ ကြောင်တွေအတွက်ရော လူတွေ အတွက်ပါ အန္တရာယ်များတာ အတူတူပါပဲ”

“ကျွန်တော် မှတ်ထားပါ့မယ်”

လို့ နာကာတာက ပြန်ပြောတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှာနဲ့ ဘယ်လို အကြမ်းဖက်ကြသလဲ ဆိုတာကို သူ မသိဘူး။ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ နာကာတာ နားမလည်နိုင်တာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဒီလို နားမလည်နိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေထဲမှာ အကြမ်းဖက်မှု ဆိုတာတွေလည်း ပါဝင်တယ်။



မိမိကို နှုတ်ဆက်ပြီးတဲ့နောက် သူ မြေကွက်လပ်ထဲ ဝင်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီနေရာဟာ ကလေးကစားကွင်း အသေးစားနေရာ တစ်ခုလောက်ပဲ ရှိတယ်။ ခြံစည်းရိုးကို သုံးထပ်သားတွေနဲ့ ကာရံထားတယ်။ 'သတိ- မကြာခင် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင် စမည်' ဆိုတဲ့ သတိပေး ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်ရတယ်။ (နာကာတာ ဘာရေးထားမှန်း မဖတ်တတ်ပါ။) ဝင်ပေါက်မှာ ချိန်းကြိုးအကြီးကြီး တစ်ခုနဲ့ ပိတ်ဆို့ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအနောက်ဘက်မှာ အပေါက်လေး တစ်ခု ရှိတာကြောင့် နာကာတာ အလွယ်တကူ ဝင်လို့ရခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က အပေါက်ဖောက်ထားတဲ့ပုံပဲ။

အရင်က ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ဂိုဒေါင်တွေကို ဖြိုချပြီး ဖြစ်ပေမယ့် အဆောက်အအုံ ဆောက်ဖို့ မြေတွေကို မညှိရသေးဘူး။ မြေပေါ်မှာ မြက်ပင်တွေသာ ရှိလို့နေတော့တယ်။ ဂိုးလ်ဒင်းရောဒ် ပန်းတွေဟာ ကလေးတစ်ယောက်လောက် ကြီးထွားနေတယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ လိပ်ပြာစုံတဲ့ ပျံသန်းလို့နေတယ်။ မြေစာမြို့တွေက မိုးရေနဲ့ မာကျောလို့ နေတယ်။ တချို့နေရာမှာ တောင်ကုန်း လေးတွေ တွေ့ရတယ်။ ကြောင်တွေအတွက် အကောင်းဆုံးနေရာပဲ။ လူတွေ မလာကြဘူး။ ဖမ်းစရာ အကောင်ပလောင်လေးတွေ အများကြီး ရှိသလို ပုန်းစရာ နေရာတွေလည်း အများကြီးပဲ။

ကာဝါမူရာကို ဘယ်နေရာမှာမှ မမြင်ရဘူး။ ပိန်လီညောင်ကွေးပြီး မလှမပ အမွှေးတွေနဲ့ ကြောင်နှစ်ကောင်ကို တွေ့ရတယ်။ နာကာတာက ခင်ခင်မင်မင် လှမ်းနှုတ်ဆက်တော့ အေးစက်စက် ပြန်ကြည့်ပြီး အပင်တွေကြား ပျောက်ကွယ်သွားကြတယ်။ သူတို့ လုပ်တာ မှန်ပါတယ်။ ဘယ်ကြောင်ကများ အဖမ်းခံပြီး အမြီးဖြတ်ခံချင်ပါ့မလဲ။ နာကာတာကိုယ်တိုင်လည်း သူ့မှာ အမြီး မရှိပေမယ့် အဲဒီလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ မကြုံချင်ဘူးလေ။ ဒီကြောင်တွေ သူ့ကို ကြောက်တာ မဆန်းပါဘူး။

နာကာတာ မြေအမြင့်ပေါ် တက်ရပ်လိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အပင်တွေထက် ဝဲပျံပြီး တစ်ခုခုကို ရှာဖွေနေတဲ့ လိပ်ပြာတွေကိုပဲ တွေ့နေရတယ်။ ထိုင်လို့ ကောင်းမယ့်နေရာ တစ်ခု တွေ့တော့ သူ့ပခုံးပေါ်က အိတ်ကို အောက်ချ၊ စားနေကျ နေ့လယ်စာဖြစ်တဲ့ ပဲနဲ့ယိုပါတဲ့ ဘန်းမုန့် နှစ်ခုကို ထုတ်လိုက်တယ်။ ဓာတ်ဘူးထဲက ရေခွေးပူပူကို မော့သောက်နေတုန်း သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျုံ့လို့ ထားတယ်။ အရာအားလုံးက ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ပြီး သဟဇာတ ဖြစ်လို့နေတယ်။ ကြောင်တွေကို နှိပ်စက်ဖို့ လူတစ်ယောက် လဲလျောင်းပြီး စောင့်ဆိုင်းနေမယ့် အဖြစ်ကို နာကာတာ စဉ်းစားလို့တောင် မရဘူး။

သူ အစာကို ဝါးနေရင်းနဲ့ ဆံပင်ကို ကုတ်လိုက်တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်သာ သူ့ဘေးမှာ ရှိနေရင် ပြောလိမ့်ဦးမယ်။ နာကာတာက ဉာဏ်သိပ်မကောင်း ဘူးလေလို့။ ခုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ ပြောခွင့် မရတော့ဘူးပေါ့။ သူ လုပ်နိုင်တာဆိုလို့ ခေါင်းကို ခဏလောက် ညိတ်ရင်း ဆက်ဝါးနေတာပဲ ရှိတယ်။ စားပြီးသွားတော့ မုန့်ထည့်လာတဲ့ စက္ကူ အကြည်လေးကို လေးထောင့်ပုံစံ ခေါက်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲကို ပြန်ထည့်လိုက်တယ်။ ဓာတ်ဘူး ကိုလည်း အဖုံးပြန်ပိတ်ပြီးတော့ အိတ်ထဲကို ပြန်ထည့်လိုက်တယ်။ ကောင်းကင်မှာ တိမ်တွေ အလွှာလိုက် အလွှာလိုက်။ ဒီအရောင်မျိုးဆို သူ ပြောနိုင်တာက နေဟာ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် ရောက်နေပြီ ဆိုတာပဲ။

အဲဒီလူက အရပ်ရှည်တယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ ဦးထုပ်ရှည်ကြီး ဆောင်းပြီး သားရေ ဖိနပ်ရှည်ကြီး စီးတယ်။

mgyoe.com

နာကာတာဟာ အဲဒီလူရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကြည့်နေတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ ဦးထုပ်ရှည်နဲ့ သားရေဖိနပ်ရှည်ဟာ ဘယ်လိုပုံ ရှိမလဲဆိုတာ သူ မတွေးတတ်ဘူး။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထူးဆန်းတဲ့ ဦးထုပ်ရှည်နဲ့ သားရေဖိနပ်ရှည် ဆိုတာကို မမြင်ဖူးဘူး။ သူ့က မြင်တာနဲ့ သိလိမ့်မယ်လို့ ကာဝါမူရာက မိမိကို ပြောခဲ့တယ်။ ဒီတော့ နာကာတာက ငါ သူ့ကိုတွေ့တဲ့အထိ စောင့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါက အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်ပဲ။ သူ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ပေါင်းပင်တွေကြားမှာ စိတ်သက်သာရာရနေတယ်။ ရှည်လျားပြီး ရိုးရှင်းတဲ့ သေးကို သူ ပေါက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခြံထောင့်က ပေါင်းပင်တွေပေါ် ခြေသံပြင်းပြင်းနဲ့ လျှောက်လိုက်တယ်။ အဲဒီနေရာကနေ ကြည့်ရင် သူ့ကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ဘူး။ ထူးဆန်းတဲ့လူ ရောက်လာမှာကို တစ်နေ့ခင်းလုံး ထိုင်စောင့်နေလိုက်တယ်။

စောင့်ရတဲ့အလုပ်က ပျင်းစရာ ကောင်းလှတယ်။ အဲဒီလူက ဘယ်တော့များမှ ရောက်လာမလဲဆိုတာ သူ တွေးကြည့်မိတယ်။ မနက်ဖြန်လား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ပတ်စောင့်ရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူးလား။ ဖြစ်နိုင်ခြေ မျိုးစုံရှိနေတယ်။ နာကာတာက ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ စောင့်ဆိုင်းခြင်းတွေနဲ့ အသားကျနေပြီမို့ သူ့အတွက်တော့ မထူးဆန်းလှဘူး။ တစ်ချက်ကလေးတောင် မပျင်းမိဘူး။

အချိန်က သူ့အတွက် ကိစ္စမရှိဘူး။ သူ့မှာ နာရီတစ်လုံးတောင်မှ မရှိဘဲ။ နာကာတာဟာ အချိန်ကို သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ မှတ်တတ်တယ်။ မနက်ဆိုရင် နေရောင်လာတယ်။ နေဝင်ရင် မှောင်တယ်။ မှောင်ရင် အနီးအနားက အများသုံး ရေချိုးကန်ကို သွားတယ်။ ရေချိုးပြီး အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အိပ်တယ်။ အများသုံးရေချိုးကန်က တချို့ရက်တွေမှာမှ ပိတ်တယ်။ ပိတ်ရင် သူ အိမ်ပြန်လာတယ်။ အစာအိမ်က အချက်ပြရင် သူ အစာစားတယ်။ အချိန်တန်ရင် သူ ထောက်ပံ့ကြေး သွားထုတ်တယ်။ (အဲဒီနေ့နား ရောက်ရင် သဘောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ယောက်က သူ့ကို သတိပေးတတ်တယ်) အဲဒါဆို လကုန်ပြီလို့ သူ သိလိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ဆို သူ ရပ်ကွက်ထဲက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာ ဆံပင်ညှပ်တယ်။ နွေရာသီ ရောက်တိုင်း ဆေးရုံက အရာရှိတစ်ယောက်ယောက်က သူ့အတွက် ငါးရှည်ယူလာပေးတတ်သလို နှစ်သစ်ကူးတိုင်း တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို ဆန်မုန့် ကျွေးတတ်တယ်။

နာကာတာဟာ ကိုယ်ကို လျှော့ချလိုက်ပြီး စိတ်တံခါးကို ပိတ်လိုက်တယ်။ အရာရာကို သူ့အလိုလို စီးဆင်းစေလိုက်တယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက လုပ်တတ်တဲ့ သူ့အကျင့်ပဲ။ နှစ်ခါပြန် စဉ်းစားစရာ မလိုဘဲ လုပ်လိုရတဲ့ အကျင့်ပေါ့။ သူ့သိစိတ်ရဲ့ နယ်နိမိတ်အစွန်းဟာ တောင်ပံ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေတဲ့ လိပ်ပြာလေးတွေလိုပဲ။ ဒီနယ်နိမိတ်ရဲ့ အစွန်းမှာတော့ အသူတရာ အမှောင်ချောက်ကြီး ရှိနေတယ်။ မကြာမကြာ အဲဒီချောက်ကြီးထက် အတောင်ပံ သွားခတ်တတ်လို့ သူ မူးဝေပြီး ကျန်ခဲ့တတ်တယ်။ နာကာတာဟာ အမှောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချောက် ဘယ်လောက်နက်နက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မကြောက်တတ်ပေမယ့် မူးဝေသွားတတ်တာကတော့ ထူးဆန်းနေတယ်။ အမှောင်ရဲ့ အောက်ခြေမဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့ကမ္ဘာ၊ လေးလံတဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုတွေနဲ့ ခေးအော့စ်ဖြစ်မှုတွေဟာ သူ့ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ နာကာတာ ဒါကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်တယ်။ အဲဒီကမ္ဘာမှာ စာအရေးအသား မရှိသလို နေ့တွေ၊ ကြောက်စရာ မြို့တော်ဝန်တွေ၊ ဖော်သရာတွေ၊ BMW တွေ၊ ကတ်ကြေးတွေ၊ ဦးထုပ်ရှည်တွေ လုံးဝ မရှိဘူး။ တစ်ဖက်မှာလည်း

အရသာရှိတဲ့ ငါးရှဉ့်တွေ၊ စားကောင်းတဲ့ ပဲယို ဘန်းမုန့်တွေ လုံးဝ မရှိပြန်ဘူး။ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုကို အခြားအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုနဲ့ အစားထိုးလို့ မရနိုင်ဘူး။ ဘယ်အရာကိုမှ ဖယ်ရှားလို့ မရနိုင်သလို၊ ဘယ်အရာကိုမှလည်း ဖြည့်စွက်လို့ မရဘူး။ ခက်ခဲတဲ့ ဘယ်အရာကိုမှ မစဉ်းစားနဲ့။ အလိုက်သင့်သာ နစ်ချောလိုက်။ နာကာတာအတွက်တော့ ဘာကမှ ပိုကောင်းမလာနိုင်ဘူး။

မကြာခဏ သူ အိပ်ငိုက်တယ်။ သူ အိပ်ပျော်သွားပေမယ့် သူ့စိတ်ကတော့ မြေ ကွက်လပ်ကို ဂရုစိုက် သတိထားနေတုန်းပဲ။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်၊ တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာရင် သူ ထလာပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လိမ့်မယ်။ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ မီးခိုးရောင် တိမ်တိုက်ပါးပါးတွေ တွေ့ရတယ်။ မိုးရွာမယ့် လကွဏာ မရှိဘူး။ ကြောင်တွေ အားလုံး သိတယ်။ ထို့အတူ နာကာတာရောပေါ့။





(၁၁)

ကျွန်တော် ပြောလိုပြီးတော့ တော်တော် နောက်ကျနေပြီ။ ဆာကူရာဟာ မီးဖိုချောင်က စားပွဲပေါ် ထောက်ထားတဲ့ လက်နှစ်ချောင်းအပေါ် ခေါင်းကို တင်ထားတယ်။ ကျွန်တော့် အသက်အမှန်က ဆယ့်ငါးနှစ် ဆိုတာနဲ့ ဂျူနီယာ ဟိုက်စကူးတက်နေဆဲ ဆိုတာကို ပြောပြလိုက် တယ်။ တိုကျို၊ နာကာနို ရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ အိမ်ကနေ အဖေဆီက ပိုက်ဆံတွေခိုးပြီး ပြေးလာ တာလို့ ပြောလိုက်တယ်။ တာကာမတ်ဆုက ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ နေရင်း စာကြည့်တိုက်မှာ စာအုပ်တွေ ဖတ်နေတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ ဝူဗီမာန် အပြင်ဘက်မှာ သွေးတွေပေးပြီး လဲကျနေတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ရုတ်တရက် ပြန်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ အစအဆုံးပဲ။ လုံးဝ အစအဆုံးနီးပါးကို ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ပြောပြလိုမရတဲ့ အရေးကြီး တဲ့ အကြောင်းကို မပြောလိုက်ဘူး။

“ဆိုတော့ မင်းအမေက မင်းအသက် လေးနှစ်အရွယ်မှာ မင်းအစ်မကို ခေါ်ပြီး အိမ်ကနေ ထွက်သွားခဲ့တယ်ပေါ့။ မင်းနဲ့ မင်းအဖေကို ထားသွားခဲ့တယ်ပေါ့”

ကျွန်တော့်အစ်မနဲ့ ကျွန်တော် ကမ်းခြေမှာ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး သူ့ကို ပြလိုက်တယ်။

“ဒါ ကျွန်တော့် အစ်မပဲ”

လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။ ဆာကူရာဟာ ဓာတ်ပုံကို ခဏကြည့်ပြီးတော့ ဘာမှ မပြောဘဲ ပြန်ပေးတယ်။

“အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော် သူ့ကို မတွေ့ရတော့တာ။ အမေ့ကိုရောပေါ့။ အမေက လုံးဝ အဆက်အသွယ် မလုပ်ဘူး။ သူ ဘယ်မှာ ရှိနေလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ သူ့ပုံစံ ဘယ်လိုရှိလဲ ဆိုတာတောင် ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူ့ ဓာတ်ပုံလည်း မရှိဘူး။ သူ့ကိုယ်နဲ့ အထိအတွေ့တွေတော့ မှတ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ကိုတော့ ပုံဖော်လို့ မရတော့ဘူး”

mgyoe.com

လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“အင်း” လို့ ဆာကူရာက ပြောတယ်။ ခေါင်းကို လက်နဲ့ ထောက်ထားတုန်းပဲ။
သူ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။

“အဲဒီအဖြစ်က မင်းကို နာကျင်စေမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီလို ထင်တယ်”

သူ ကျွန်တော့်ကို တိတ်တဆိတ် ဆက်ကြည့်နေပြန်တယ်။

“မင်းအဖေနဲ့လည်း အဆင်မပြေဘူး မဟုတ်လား”

လို့ ခဏနေတော့ သူ မေးတယ်။

အဆင်မပြေဘူးလား။ ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ။ ကျွန်တော်
ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းပဲ ခါပြလိုက်တယ်။

“မေးစရာမလိုတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ အဆင်မပြေလို့ အိမ်က ထွက်ပြေးလာခဲ့တာပေါ့။
အဆင်ပြေရင် အိမ်က ဘယ်ပြေးပါ့မလဲ”

လို့ ဆာကူရာက ပြောတယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ဒီနေ့ မင်း ရုတ်တရက် သတိလစ်သွားတယ်။ ဒါမှမဟုတ်
မှတ်ဉာဏ်ပျောက်ဆုံးသွားတာ၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီလို အရင်ကကော ဖြစ်ဖူးလား”

“တစ်ခါတလေတော့ ဖြစ်တတ်တယ်”

လို့ ကျွန်တော် ရိုးရိုးသားသား ပြောလိုက်တယ်။

“ဒေါသ အရမ်းထွက်တဲ့အခါမျိုးမှာဆို ဖြစ်ပြတ်သွားသလို ဖြစ်တတ်တယ်။
ကျွန်တော့်ခေါင်းနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ခလုတ်တစ်ခုခုကို တစ်ယောက်ယောက်က လာဖြုတ်
သွားချိန်မှာ စိတ်က ဘာကိုမှ ဖမ်းမမိတော့သလိုမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်
ရှိနေပေမယ့် အဲဒါ ကျွန်တော်မဟုတ်သလိုမျိုးပဲ”

“စိတ်မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ရင် မင်း အကြမ်းဖက်တာ တစ်ခုခု လုပ်တတ်တဲ့
သဘောလား”

“အကြိမ်နည်းနည်းတော့ ဖြစ်ဖူးတယ်”

“တစ်ယောက်ယောက်ကို နာကျင်အောင် မင်း လုပ်ဖူးလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“နှစ်ကြိမ် ဖြစ်ဖူးတယ်။ ကြီးကြီးမားမားတော့ မဖြစ်ဖူးပါဘူး”

သူ ခဏလောက်တော့ စဉ်းစားလိုက်တယ်။

“ဒီတစ်ကြိမ်ကော အဲဒီလို ဖြစ်မှာလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“ဒီလို ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်တာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့...
ဘယ်က စပြောရမလဲတောင် မသိဘူး။ ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ ဆိုတာကို လုံးဝ မမှတ်မိဘူး။ ကျွန်တော့်
မှတ်ဉာဏ် ရှင်းလင်းခံလိုက်ရသလိုပဲ။ ဒီလောက်ဆိုးတာ အရင်က မဖြစ်ဖူးဘူး”

ကျွန်တော် ကျောပိုးအိတ်ထဲက ထုတ်လိုက်တဲ့ တီရှပ်ကို သူ ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် သေချာ မဆေးနိုင်ခဲ့တဲ့ သွေးကွက်တွေကို သူ သေသေချာချာ ကြည့်တယ်။

“မင်း နောက်ဆုံး မှတ်မိတာက ညစာစားတာပဲ ရှိတယ်ပေါ့။ ဘူတာနားက စားသောက်ဆိုင်မှာ စားတာကို”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“အဲဒီနောက် အရာအားလုံးက ဗလာဖြစ်သွားတယ်ပေါ့။ နောက်တော့ မင်း သိလာ တာက မင်းဟာ ဝူဗီမာန်နောက်က ချုံထဲမှာ လဲကျနေတယ် ဆိုတာပဲ မဟုတ်လား။ လေးနာရီ လောက် ကြာသွားတဲ့နောက်ပေါ့။ မင်းရဲ့ အင်္ကျီမှာ သွေးတွေ ပေနေတယ်။ မင်းရဲ့ ပခုံးလည်း နာနေတယ်”

ကျွန်တော် သူ့ကို ခေါင်းထပ်ညိတ်ပြလိုက်တယ်။ သူ တစ်နေရာကနေ မြို့မြေပုံ ဆွဲထုတ်လာပြီး ဘူတာနဲ့ ဝူဗီမာန်ကြားက အကွာအဝေးကို တွက်ပြတယ်။

“သိပ်မဝေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ လျှောက်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီနေရာကို သွားဖြစ်တာလဲ။ ဟိုတယ်နဲ့ ဆန်ကျင်ဘက်မှာ ရှိနေတာကို။ အရင်က အဲဒီနေရာကို ရောက်ဖူးလား”

“တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး”

“ရှပ်အင်္ကျီကို ခဏချွတ်လိုက်”

လို့ သူက ပြောတယ်။

ကျွန်တော် အင်္ကျီကို ခါးအထိ ချွတ်လိုက်တယ်။ သူ ကျွန်တော့် အနောက်ကို လမ်းလျှောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ပခုံးကို နှိပ်ပေးတယ်။ သူ့လက်ချောင်းတွေက အသားထဲထိ ဝင်လို့နေတယ်။ ပင့်သက်ရှိက်နေရုံကလွဲလို့ ကျွန်တော် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ သူ့လက်က တော်တော်သန်တယ်။

“နာလား”

“နာတာပေါ့ အစ်မရဲ့” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“တစ်ခုခုကို အားနဲ့ တိုက်မိထားပုံပဲ။ ဒါမှမဟုတ် မင်း တစ်ခုခုနဲ့ ထိမိခိုက်မိထားပုံပဲ”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မမှတ်မိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရိုးတစ်ချောင်းမှ မကျိုးဘူး”

လို့ သူ ပြောတယ်။ နာနေတဲ့ နေရာတစ်ဝိုက်ကို သူ ဆက်နှိပ်လို့နေတယ်။ နာတာကို ဖယ်ထားရင် သူ နှိပ်တာ ခံရတာ တော်တော်ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတော့ သူ ပြုံးတယ်။

“ငါ ကောင်းကောင်းနှိပ်တတ်တယ်။ ဆံပင်ညှပ်ဆရာမတစ်ယောက်အတွက် နှိပ်တတ်တာဟာ အားသာချက်တစ်ခုပဲ”

သူ ကျွန်တော့် ပခုံးကို ဆက်နှိပ်ပေးနေတယ်။

“ကြီးကြီးမားမားတော့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီည ကောင်းကောင်းအိပ်လိုက်ရင် မနက်ဖြန် သက်သာလိမ့်မယ်”

သူ ကျွန်တော့် တီရှပ်ကို ယူလိုက်ပြီး ပလတ်စတစ်ထဲထည့်ပြီး အမှိုက်ခြင်းထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ရှပ်အင်္ကျီကိုတော့ သူ အဝတ်လျှော်စက်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

သူ အဝတ်ဗီရိုတွေထဲ လျှောက်ရှာပြီးတော့ ကျွန်တော့်အတွက် တီရှပ်အဖြူတစ်ထည် ယူလာ ပေးတယ်။ သင်္ဘောကို ငေးကြည့်နေတဲ့ မာယူအီ ဝေလငါး ဆိုတဲ့ စာတန်းပါ တီရှပ် အသစ် တစ်ထည် လက်ကမ်းပေးတယ်။ ပုံကတော့ ရေထဲကနေ အမြီးပေါ်နေတဲ့ ပုံပဲ။

“ငါ ရှာကြည့်သမျှထဲ ဒီတီရှပ်က အကြီးဆုံးပဲ။ ငါ့ဟာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအတွက် တော့ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့။ တစ်ယောက်ယောက်ဆီကနေ ရထားတဲ့ လက်ဆောင်အင်္ကျီပါ။ မင်းအကြိုက် မဟုတ်နိုင်ပေမယ့် ဝတ်လိုက်ပါ”

ကျွန်တော် ဝတ်ကြည့်တော့ ဒီတီရှပ်က ကျွန်တော်နဲ့ အံ့ကိုက်ဖြစ်နေတယ်။

“ကြိုက်ရင် ယူသွားလို့ရတယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီလိုမျိုး မှတ်ဉာဏ် လုံးဝ ပျောက်တာ အရင်က မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူးပေါ့”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း တီရှပ်အသစ်ရဲ့ အနံ့ကို ရှုရှိုက်ရင်း အာရုံခံစား လို့နေတယ်။

“ဆာကူရာ၊ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်”

လို့ သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ ထိခိုက်နာကျင် အောင် လုပ်ခဲ့မိသလား ဆိုတာကို ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုခု ကျူးလွန်ခဲ့ရင် အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိတယ်။ မှတ်မိမိ၊ မမှတ်မိမိ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“နာခေါင်းသွေးလျှံတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ လမ်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်ယောက် နာခေါင်းသွေးလျှံလို့ ဖုန်းရုံကို မှီနေချိန်မှာ မင်းက အကူအညီပေးခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ငါ ပြောတာ နားလည်လား။ မင်း စိတ်ပူတာကို ငါ နားလည်ပါတယ်။ အဆိုးတွေကို တွေး မနေနဲ့။ အနည်းဆုံး ဒီညတော့ ဘာမှ မတွေးနဲ့။ မနက်ကျမှ ငါတို့ သတင်းစာတွေ၊ တီဗွီသတင်း တွေမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့သလား ဆိုတာ ရှာကြည့်လို့ရမယ်။ အကယ်၍ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့လည်း အဲဒီကျတော့မှ စဉ်းစားတာပေါ့။ လူတစ်ယောက်ယောက် သွေးတွေ ထွက်ရတဲ့ အကြောင်းရင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပါ။ အဆိုးရွားကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါဆို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လစဉ် သွေးတွေ တွေ့နေရတာပဲ။ ငါ ပြောတာ နားလည်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ နည်းနည်းတော့ စိတ်သက်သာရာ ရလာတယ်။ ခွက်ကြီး တစ်ခွက်ထဲကို နက်စ်ကော်ဖီမှုန့်တွေ ထည့်လိုက်ပြီး အိုးသေးသေး တစ်လုံးနဲ့ သူ ရေနွေးတည်နေတယ်။ ရေနွေးဆူတာ စောင့်ကြည့်ရင်း သူ ဆေးလိပ်သောက်လို့ နေတယ်။ ပက်ဖ်မုန့် နှစ်ခု ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ဆေးလိပ်မီးကို ရေပိုက်ခေါင်းက ရေနဲ့ ငြိမ်းလိုက်တယ်။ မန်သော်နဲ့တွေ့ ကျွန်တော် ရနေတယ်။

“ငါ စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုလောက် မေးလို့ ရမလား။ စိတ်မရှိရင်ပေါ့”

“ရပါတယ်၊ မေးပါ” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းအစ်မက မွေးစားသမီး၊ မင်း မမွေးခင်တုန်းက မင်းမိဘတွေ တစ်နေရာရာကနေ သူ့ကို မွေးစားခဲ့တာ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

mgyoe.com

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို မွေးစားခဲ့တာလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ သူ့ကို မွေးစားပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော့်ကို မွေးတယ်။ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ ကြုံတွေ့ ထားလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းတစ်ယောက်ပဲ မင်းအမေနဲ့ အဖေရဲ့ သွေးသားရင်းပေါ့”

“ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ဟုတ်တယ်”

လို့ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းအမေ ထွက်သွားတော့ မင်းကို သူ ခေါ်မသွားဘူး။ သွေးသားရင်း မဟုတ်တဲ့ မင်းအစ်မကိုပဲ ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ စိတ်ဟာ မင်းတို့ ထင်သလိုတော့ မဟုတ်တတ်ကြဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်တယ်။

“သူ ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်တာလဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီမေးခွန်းကိုပဲ အကြိမ်တစ်သန်းလောက် မေးပြီးပြီ။ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတာ မသိဘူး”

“မင်းကို နာကျင်စေမှာ သေချာတယ်”

နာကျင်သလား။

“ကျွန်တော် မသိဘူး။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ရင် ကလေးယူမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကလေးတွေနဲ့ ဘယ်လို နေရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝ မသိဘူး”

“ငါ့အဖြစ်ကတော့ မင်းလောက် မရှုပ်ထွေးခဲ့ဘူး”

လို့ သူက ပြောတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ငါက မိဘတွေနဲ့ အဆင်မပြေခဲ့ဘူး။ အဲဒီလို အဆင်မပြေလို့လည်း အသုံးမကျတာတွေ အများကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မင်း ခံစားနေရတာတွေကို ငါ နားလည်ပါတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက် မြန်မြန်ချဖို့တော့ မလိုသေးဘူး ထင်တယ်။ ဘဝမှာ သေချာတာ ဘာတစ်ခု မရှိဘူးလေ”

သူ မီးဖိုရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ခွက်အကြီးကြီးထဲက ကော်ဖီကို မော့သောက် နေတယ်။ ခွက်ပေါ်မှာ မူမင် ကာတွန်းပုံလေး ပါတယ်။ သူ ဘာမှ မပြောဘူး။ ကျွန်တော်ရောပဲ။

“မင်းကို ကူညီမယ့် တစ်ယောက်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆွေမျိုး တစ်ယောက် ယောက် ရှိလား”

လို့ ခဏနေတော့ သူ မေးတယ်။

“နီး” လို့ ကျွန်တော် ဖြေလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့် အဖေရဲ့ မိဘတွေ ဆုံးတာ တော်တော်ကြာနေပြီ။ အဖေမှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမတင်မက ဦးလေး၊ အဒေါ် တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အမျိုးတွေနဲ့ပတ်သက်မှု လုံးဝ မရှိဘူး။ အမေဘက်က အမျိုးတွေအကြောင်းလည်း ကျွန်တော်

လုံးဝ မကြားဖူးဘူး။ ကျွန်တော့် အမေ နာမည်တောင်မှ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဆိုတော့ သူ့အမျိုးတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လို လုပ် သိနိုင်မှာလဲ”

“မင်းအဖေ ပုံစံက ပြင်ပလောကနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်မှု မရှိတဲ့ ဂြိုဟ်သား တစ်ယောက်လို့ပဲ”

လို့ ဆာကူရာက ပြောတယ်။

“သူဟာ တခြားဂြိုဟ်တစ်ခုကနေ ရောက်လာပြီး လူသားပုံစံ နေထိုင်နေသလိုမျိုးပဲ။ ကမ္ဘာမြေပေါ်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ပြန်ပေးခဲ့ပြီး မင်းကို မွေးခဲ့တဲ့ပုံစံပေါ့။ သူ့ရဲ့ မျိုးဆက်တွေ ရှိစေချင်လို့ လုပ်သလိုမျိုးပဲ။ အဲဒါကို မင်းအမေက သိသွားပြီး ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးသွားတာလား မသိဘူး။ သိပုံရုပ်ရှင်တော့ ဆန်တယ်”

ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး။

“စတာပါဟ” လို့ ပြောရင်း သူ အားပါးတရ ပြုံးလို့နေတယ်။

“ငါ ဆိုလိုချင်တာက ဒီကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မင်း အားကိုးနိုင်တာ ဆိုလို့ မင်း တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို တွေးထားပါတယ်”

သူဟာ ကြွေရေကန်ကို မှီရင်း ကော်ဖီသောက်လို့ နေတယ်။

“ငါ အိပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

တစ်ခုခုကို သတိရသွားသလို သူ ပြောတယ်။ မနက် သုံးနာရီ ကျော်နေပြီ။

“ငါ မနက် ၇:၃၀ ထရမှာ ဆိုတော့ အိပ်ချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ရသလောက်တော့ အိပ်လိုက်ဦးမယ်။ အလုပ်ကို မအိပ်ဘဲ သွားရတာလောက် မုန်းတာ မရှိဘူး။ မင်းကော ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ အိပ်ရာအိတ် ပါတယ်”

လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ အိပ်လို့ရပါတယ်”

ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ထုပ်ထားတဲ့ ကျောပိုးအိတ်ထဲက အိပ်ရာအိတ်ကို ကျွန်တော် ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဖြန့်ခင်းလိုက်တယ်။

သူ ကျွန်တော် လုပ်တာကို ကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်နေတယ်။

“မင်းက ကင်းထောက်လူငယ် လုပ်နေကျပုံစံပဲ” လို့ သူ ပြောတယ်။

သူ မီးပိတ်ပြီး အိပ်ရာဝင်သွားတော့ ကျွန်တော့် အိပ်ရာခင်းပေါ် ကျွန်တော် တက်လာ ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးမှိတ်ပြီး အိပ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သွေးတွေ စိုနေ တဲ့ တီရှပ်ကို မျက်စိထဲက ဖျောက်လို့ကို မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ လက်ဖဝါးထဲမှာ မီးလောင် သလိုမျိုး ခံစားနေရတယ်။ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး မျက်နှာကြက်ကို ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ကြမ်းပြင် တစ်နေရာက အသံထွက်နေတယ်။ တစ်ယောက်ယောက် ရေပိုက်ဖွင့်သံ ကြားရတယ်။ ပြီးတော့ အဝေးက လူနာတင်ကားသံ ကြားရတယ်။

“မင်း အိပ်လို့ မပျော်ဘူးလား”

လို့ သူ ခပ်တိုတိုး လာပြောတယ်။

“မပျော်ဘူး” လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ငါလည်း အိပ်မပျော်ဘူး။ ကော်ဖီ မသောက်သင့်ဘူး။ ကော်ဖီက အိပ်မပျော်အောင် လုပ်တယ်”

သူ့အိပ်ရာဘေးက မီးခလုတ်ကိုဖွင့်၊ အချိန်ကြည့်ပြီးတော့ မီးခလုတ်ကို ပြန်ပိတ် လိုက်တယ်။

“ငါ့ကို တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့။ နင် ဒီကို လာမယ်ဆိုရင် လာလို့ရတယ်။ ငါလည်း အိပ်လို့ မပျော်ဘူး”

ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲကနေ ထွက်ပြီး သူ့ဘေးကို ရောက်လို့သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ဘောက်ဆာ ဘောင်းဘီအတိုနဲ့ တီရှပ်နဲ့။ သူက ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ ညအိပ်ဝတ်စုံကို ဝတ်လို့ ထားတယ်။

“တိုကျိုမှာ ငါ့ရည်းစား ရှိတယ်”

လို့ သူ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။

“သူဟာ ကြားလောက်စရာ လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့ရည်းစားပဲ။ဒီတော့ ငါ တခြား ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ လိင်မဆက်ဆံဘူး။ ငါ လိင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ရင် သူနဲ့ပဲ နေတယ်။ ငါ့ကို ခေတ်ဟောင်းစတိုင်လို့ ခေါ်ချင် ခေါ်ကြပါစေ။ သူနဲ့ဆို ငါ ကြမ်းတမ်းချင် ကြမ်းတမ်းမယ်။ တခြားလူတွေနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ နင်လည်း ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားနဲ့။ မောင်နဲ့ အစ်မလိုပဲ သဘောထား။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ်”

လို့ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

သူ ကျွန်တော့်ကို ခပ်တင်းတင်း ဖက်လိုက်ပြီး သူ့ပါးတွေကို ကျွန်တော့် နဖူးပေါ်မှာ အပ်လိုက်တယ်။

“မင်းဟာ သနားစရာ ကောင်လေးပဲ”

ကျွန်တော် ချက်ချင်း မာကျောလာတာကို သူ့ကို ပြောစရာ လိုမယ် မထင်ပါဘူး။ တော်တော်ကို အခြေအနေဆိုးတယ်။ သူ့ပေါင်တွေကို ကျွန်တော့်ဟာနဲ့ မထိဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။

“အိုး” လို့ သူ ပြောတယ်။

“ဆောရီး၊ ကျွန်တော် မရည်ရွယ်ပါဘူး” လို့ သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ရပါတယ်” လို့ သူ ပြောတယ်။

“ငါ့ကြောင့် မင်း မသက်သာ ဖြစ်မှာကို ငါ သိပါတယ်။ မင်းဘက်က ဘယ်လိုမှ ရပ်လို့ မရနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော် အမှောင်ထဲမှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

သူ ခဏလောက် တုံ့ဆိုင်းသွားတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော့် ဘောင်းဘီတိုကို အောက်ဆွဲချပြီး ကျောက်သားလို မာကျောနေတဲ့ ကျွန်တော့် ဖွားဖက်တော်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး သူ့လက်နဲ့ ကိုင်တွယ်လို့နေတယ်။ ဆရာဝန်က လူနာကို ကိုင်တွယ်သလို သူ သေသေချာချာ ကိုင်တွယ်လို့ နေတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ လမ်းချော်နေတဲ့ အတွေးတစ်ခု ဖြစ်လို့သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ပေါင်ကြားကနေ တက်လို့လာတာ ဖြစ်မယ်။

“အခုဆို မင်းအစ်မ အသက် ဘယ်နှနှစ်လောက် ရှိမလဲ”
 “နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်။ ကျွန်တော့်ထက် ခြောက်နှစ်ပိုကြီးတယ်”
 လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။
 သူ ခဏလောက် စဉ်းစားပြန်တယ်။
 “မင်း သူနဲ့ တွေ့ချင်လား”
 “မပြောတတ်ပါဘူး”

သူ့လက်ဟာ ကျွန်တော့် ဖွားဖက်တော်ကို ခပ်တင်းတင်း ထပ်ညှစ်လိုက်တယ်။

“မပြောတတ်ပါဘူး ဆိုတာ ဘာကို ပြောချင်တာလဲ။ မင်း သူ့ကို တွေ့ချင်စိတ် နည်းနည်းတောင် မရှိဘူးလား”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာအကြောင်း ပြောနေကြတာလဲ။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်စိတ်ရှိချင်မှ ရှိမှာပါ။ ကျွန်တော့် အမေလည်း အဲဒီလိုပဲနေမှာ။ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ကို ရှာနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့အားလုံးကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ပြီလေ”

သူ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် ဖွားဖက်တော်ပေါ်က သူ့လက်ကို နည်းနည်းဖြေလျှော့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခပ်တင်းတင်း ပြန်ဆုပ်တယ်။ ခုနက အကြောလျှော့ သွားတဲ့ ကျွန်တော့် ဖွားဖက်တော်ဟာ ခုတော့ ပိုလို့ မာကျောလာခဲ့ပြီ။

“ပြီးချင်နေပြီလား” လို့ သူ မေးတယ်။
 “မပြောတတ်ဘူး” လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောတယ်။
 “လာပြန်ပြီလား၊ မပြောတတ်ဘူး”
 “ဟုတ်တယ်” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

သူ သက်ပြင်းပါးပါးလေး ချပြီးတော့ လက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း၊ နှေးနှေး လှုပ်ရှားလို့ နေတယ်။ ဒီကမ္ဘာကြီးထဲကနေ ထွက်သွားရသလို ကျွန်တော် ခံစားနေရတယ်။ ရှေ့တိုး၊ နောက်ဆုတ်တင်မကဘူး၊ နှိပ်နယ်ပေးတာကိုပါ ခံစားနေရတယ်။ သူ့လက်ချောင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖျစ်ညှစ်လို့နေတယ်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးမှိတ်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ချ လိုက်တယ်။

“ငါ့ကို မထိနဲ့။ ပြီးခါနီးရင် ငါ့ကိုပြော။ ဒါမှ မပေမှာ”
 “အိုကေ” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။
 “ဘယ်လိုနေလဲ၊ ကောင်းရဲ့လား”
 “အရမ်းကောင်းတာပဲ”

“ငါ ပြောခဲ့သလိုပဲ။ ငါ့လက်ချောင်းတွေက သိပ်မြန်တယ်။ ဒါဟာ လိင်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ သဘောပေါက်လား။ ငါ မင်းကို စိတ်သက်သာရာ ရအောင် ကူညီတာ။ မင်း တစ်နေကုန် ပင်ပန်းခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုမှ မလုပ်ပေးရင် မင်း အိမ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ နားလည်ပါတယ်။ တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုပါရစေ”
 လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။
 “ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် အစ်မကို အဝတ်မပါတဲ့ ပုံစံကို မှန်းကြည့်လို့ရမလား”

သူ့လက်တွေ ခဏရပ်သွားပြီး ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေကို ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဒီလို လုပ်နေတုန်းမှာ မင်းက ငါ့ကို အဝတ်မပါတဲ့ ပုံစံကို မှန်းကြည့်ချင်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် အဲဒီလို လုပ်ချင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ လုပ်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“တကယ် ပြောတာလား”

“ပိတ်လို့ မရတဲ့ တီဗွီလိုပဲ” သူ ရယ်တယ်။

“ငါ နားမလည်ဘူး။ ငါ့ကို ပြောစရာ မလိုဘူးလေ။ မှန်းချင်သလို မှန်းလိုက်ပါလား။

ငါ့ခွင့်ပြုချက်မှ မလိုတာ။ မင်းခေါင်းထဲမှာ ရှိတာတွေကို ငါ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ မရဘူး။ တစ်ခုခု အရေးကြီးတာကို မြင်ယောင်မှာမို့လို့ ပြောမှကောင်းမယ်လို့ ခံစားနေရတယ်။ အစ်မ သိတာ၊ မသိတာက ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“မင်းက သိပ်ယဉ်ကျေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ”

လို့ ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးတဲ့ပုံနဲ့ ပြောတယ်။

“မင်း ငါ့ကို အသိပေးတာ ပိုကောင်းတယ်လို့ ငါ ထင်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါပြီ။ ငါ ခွင့်ပြုချက် ပေးလိုက်ပြီ။ ရှေ့ဆက်ပေတော့၊ ငါ့ကို ဝတ်လစ်စားလစ်သာ မြင်ယောင်ကြည့် ပေတော့”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်က လှရဲ့လား”

“အံ့ဩဖို့ကောင်းအောင် လှတယ်”

မျက်နှာပြင်ပေါ် အရည်တွေ တိုးထွက်ချင်လာသလို ကျွန်တော် စိမ်ပြေနေပြေ ပန်းထွက် ချင်စိတ်ပေါက်လာတော့ သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ သူ အိပ်ရာဆားက တစ်ရှူးတွေ ယူလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အတောမသတ်နိုင်အောင် ပန်းထွက်တော့တာပဲ။ ခဏနေတော့ သူ မီးဖိုချောင်ကို ထွက်သွားတယ်။ တစ်ရှူးတွေ လွင့်ပစ်ပြီး သူ့လက်ကို ရေဆေးတယ်။

“ဆောရီး” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“ရပါတယ်”

လို့ သူက ပြောပြီး အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်လာပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ပူးကပ်နေတယ်။

“တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး။ အဲဒါက မင်း ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အစိတ်အပိုင်းပဲ။ ခုတော့ အဆင်ပြေပြီလား”

“တအားကို ပြောသွားပါပြီ”

“ဝမ်းသာပါတယ်”

ပြောပြီး ခဏစဉ်းစားပြီးမှ ထပ်ပြောတယ်။

“ငါ မင်း အစ်မအရင်း ဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း တူတူပါပဲ”

သူ ကျွန်တော့် ဆံပင်ကို လက်နဲ့ ဖွတ်တယ်။

“ငါ အိပ်တော့မယ်။ မင်းလည်း မင်းနေရာ မင်း ပြန်တော့။ ငါက တစ်ယောက်တည်း မှ အိပ်တတ်တာ။ မင်းရဲ့ မာမာကြီး ငါ့ကို တစ်ညလုံး လာထိနေမှာကိုလည်း ငါ မကြိုက်ဘူး။ အိုကေလား”

ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲ ပြန်လာပြီး မျက်လုံးမှိတ်လိုက်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်တော် အိပ်လိုပျော်သွားတယ်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးကို အိပ်ပျော်တာ။ အိမ်က ထွက်လာကတည်းက အကောင်းဆုံး အိပ်ပျော်ခြင်းပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဖြည်းဖြည်း၊ တိတ်တိတ်လေး နဲ့ မြေအောက်ကမ္ဘာထဲကို ခေါ်သွားတဲ့ ဓာတ်လှေကားပေါ် လိုက်လာရသလိုပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ မီးရောင်တွေ အားလုံး မှိတ်သွားတယ်။ အသံတွေ အကုန်လုံး ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။



ကျွန်တော် အိပ်ရာနိုးတော့ ဆာကူရာ အလုပ်ကို သွားပြီ။ မနက် ၉ နာရီ။ ကျွန်တော့်ပန်း မနာတော့သလောက်ဘဲ။ သူ ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ မီးဖိုချောင်ထဲက စားပွဲပေါ်မှာ မနက်ခင်း သတင်းစာ၊ စာတစ်စောင်နဲ့ သော့တစ်ချောင်း တွေ့ရတယ်။

သူ့စာထဲမှာ - မနက် ခုနစ်နာရီ တီဗွီသတင်းကို ငါ ကြည့်ပြီး သတင်းစာ မှန်သမျှထဲမှာ လိုက်ဖတ်ကြည့်တော့ သွေးထွက်သံယိုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူး။ ဆိုတော့ အဲဒီသွေးတွေက ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ သတင်းကောင်းပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ များများစားစားတော့ မရှိဘူး။ အဆင်ပြေသလိုသာ ကြည့်စားတော့။ အိမ်ထဲမှာ ရှိတာတွေကို ကြိုက်သလိုသာသုံး။ အပြင်ထွက် ချင်ရင်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ ထွက်ပါ။ သော့ကိုသာ ခြေသုတ်ခုံအောက်မှာ ထားခဲ့လိုက်။

ကျွန်တော် ရေခဲသေတ္တာထဲက နို့ဘူးကို ထုတ်ပြီး ရက်လွန်၊ မလွန် ကြည့်ပြီး ပြောင်းဖူးမှုန့်တွေပေါ် လောင်းချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရေနွေးအိတ်တည်ပြီး ဒါဂျီလင် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ဖျော်သောက်လိုက်တယ်။ ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ် မီးကင်ပြီး အဆီဓာတ်နည်းတဲ့ မာဂျရင်းနဲ့ စားလိုက်တယ်။ စားပြီးမှ သတင်းစာလွန်ပြီး ဒေသ သတင်းတွေ ကြည့်နေမိတယ်။ သူ ပြောခဲ့သလိုပဲ အကြမ်းဖက်တဲ့သတင်း တစ်ခုမှ မပါဘူး။ ဒီတော့မှ သက်ပြင်းချပြီး သတင်းစာ ပြန်ခေါက်၊ သူ့နေရာမှာ ပြန်ထားလိုက်တယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ရဲတွေ ဖမ်းမိအောင် တစ်မြို့လုံး ပြေးလွှားနေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဟိုတယ်ကို မပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ပိုပြီး လုံခြုံအောင်ပေါ့။ ကျွန်တော် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ အဲဒီ လေးနာရီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ခုထိ မသိသေးဘူး။

ကျွန်တော် ဟိုတယ်ကို ဖုန်းဆက်တယ်။ လူတစ်ယောက် ဖုန်းကိုင်တယ်။ သူ့အသံကို ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး။ ကျွန်တော် ကိစ္စပေါ်လာလို့ ဟိုတယ်ကနေ ထွက်မယ့်အကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ တတ်နိုင်သမျှ လူကြီးအသံ ပေါက်အောင် ကြိုးစားရင်းနဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော် ဟိုတယ်ခကို ကြိုပေးထားပြီး ဖြစ်တာကြောင့် ပြဿနာမရှိဘူး။ အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေ ရှုပ်ပွနေတာပဲ ရှိနိုင်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို အဲဒါတွေ လွှင့်ပစ်လို့ ရတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ ကွန်ပျူတာမှာ ကျသင့်ငွေ ကြည့်ပြီးတဲ့နောက်-

“အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ် မစ္စတာ တာမူရာ၊ စာရင်းထုတ်လိုက်ပါပြီ”

လို့ သူက ပြောတယ်။ သော့က ပလတ်စတစ်သော့ ဖြစ်လို့ ပြန်ပေးစရာ မလိုဘူး။ ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်တယ်။



ကျွန်တော် ရေချိုးလိုက်တယ်။ ဆာကူရာရဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီနဲ့ အသားကပ်
ဘောင်းဘီတွေ ရေချိုးခန်းထဲမှာ အခြောက်ခံထားတယ်။ ကျွန်တော် မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားပြီး
ကြေးတွန်းတာကိုပဲ အာရုံစိုက်နေလိုက်တယ်။ ညက အကြောင်းကိုလည်း မစဉ်းစားမိအောင်
နေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သွားတိုက်တယ်။ လျှော်ပြီးသား ဘောင်းဘီ ဝတ်တယ်။ အိပ်ရာကို
ပြန်ခေါက်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ တခြား တိုလီမိုလီတွေလည်း အိတ်ထဲ
ထည့်လိုက်တယ်။ ညစ်ပတ်နေတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို အဝတ်လျှော်စက်နဲ့ လျှော်လိုက်တယ်။
အခြောက်ခံစက် မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ရေညစ်တဲ့ကန်ကို ဖြတ်ပြီးတာနဲ့ ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့
ထုပ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ နောက်တော့မှ အဝတ်လျှော်ဆိုင်မှာ သွား အခြောက်ခံ
တော့မယ်။

ကြွေကန်ထဲ ပုံနေတဲ့ ပန်းကန်တွေ အကုန်လုံး ကျွန်တော် ဆေးလိုက်တယ်။
ပန်းကန်တွေ သေချာသုတ်ပြီး ပန်းကန်စင်မှာ ပြန်ထားလိုက်တယ်။ နောက်တော့ ရေခဲသေတ္တာ
ထဲက ရက်လွန် အစားအစာတွေကို ကျွန်တော် ရှင်းထုတ်တယ်။ မှိုတက်နေတဲ့ ပန်းဂေါ်ဖီ၊
အချိန်တော်တော်ကြာပြီး ရော်ဘာလို ဖြစ်နေတဲ့ သခွားသီး၊ ရက်လွန်နေတဲ့ တို့ဟူး၊ အဲဒါတွေကို
ကျွန်တော် လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။

စားလို့ရသေးတာတွေကို ခွက်အသစ်ထဲ ပြန်ထည့်၊ ဖိတ်ကျနေတဲ့ အချဉ်ရည်တွေကို
သုတ်လိုက်တယ်။ စီးကရက် ဖင်စီခဲတွေ အကုန်လုံးကို လွှင့်ပစ်ပြီး၊ သတင်းစာတွေကို
စီစီရီရီဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တယ်။ ဖုန်သုတ်စက်နဲ့ တစ်အိမ်လုံးကို လိုက်ရှင်းလိုက်တယ်။

ဆာကူရာဟာ နှိပ်တာ တော်ပေမယ့် အိမ်ကိစ္စမှာတော့ စိတ်ပျက်စရာပါပဲ။ သူ
ဒီအတိုင်း အပုံလိုက် ထားထားတဲ့ ရုပ်အင်္ကျီတွေကို ကျွန်တော် မီးပူတိုက်ပေးလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ဈေးဝယ်ထွက်ပေးပြီး ညစာ ဝယ်ပေးဖို့ စဉ်းစားမိတယ်။ အိမ်မှာဆို ဒီလို
အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း စီစဉ်နေကျမို့ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီလောက်က
ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညစာလုပ်ရင် ထပ်ပြီး ရှည်လျားနေမယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။

လုပ်လက်စတွေ ပြီးတော့ မီးဖိုခန်းစားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း ကျွန်တော် အခန်းကို ကြည့်မိ
တယ်။ ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာ အမြဲတမ်း မနေနိုင်ဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဝက်က သေချာတာကို လိုချင်ပြီး တစ်ဝက်က စိတ်ကူးယဉ်တာ
တွေကို လိုချင်နေသူ။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ လှန်းထားတဲ့ အနက်ရောင် အတွင်းခံဘောင်းဘီတွေကို မကြည့်ဘဲ
မနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ဆီကနေ စိတ်ကူးယဉ်ရအောင် ခွင့်ပြုချက်လည်း တောင်းလို့
မရနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညက ကျွန်တော့်ကို လုပ်ပေးခဲ့တာတွေကိုတော့ ကျွန်တော် မေ့လို့
ရနိုင်တယ်။

ကျွန်တော် ဆာကူရာအတွက် စာတစ်စောင်ကို ဖုန်းဘေးက ခဲတံတုံးတုံးနဲ့ မှတ်စု
စာရွက် သုံးပြီး ရေးပေးခဲ့တယ်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အစ်မ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ခဲ့တာပါ။ မနေ့ညက အိပ်ရာဝင်
နောက်ကျအောင် လုပ်မိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အားကိုးလို့ရနိုင်တာ
အစ်မတစ်ယောက်တည်း ရှိလို့ပါ။

mgyoe.com

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် ခဏ ရပ်လိုက်တယ်။ ဘာဆက်ရေးရမလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော် ထပ်စဉ်းစားတယ်။ အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်ပြီး စဉ်းစားမိတာကို ထပ်ရေး ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော့်ကို နေခွင့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ။ ဒီမှာ ကြိုက်သလောက် နေလို့ ပြောတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးပါ။ ကျွန်တော် နေနိုင်ရင်တော့ ပျော်စရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အစ်မကို ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် နေနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ နောက်တစ်ခေါက် ဒုက္ခတွေ့ရင် ခုလို ကူညီလိမ့်ဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ရပ်လိုက်ပြန်တယ်။ ဘေးအိမ်တစ်အိမ်က အမျိုးသမီးတွေ မနက်ပိုင်း အစီအစဉ် တီဗွီက လာနေတာကို အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ဖွင့်ကြည့်လို့နေတယ်။ တီဗွီအစီအစဉ်ထဲက လူတွေဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အော်ဟစ်ပြီး ပြောနေကြတယ်။ ကျွန်တော် စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး ခဲတံအတုံးကို လက်ထဲမှာ လှည့်၊ အတွေးတွေကို စုစည်းလို့နေတယ်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ အစ်မရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေနဲ့ မထိုက်တန်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်အဆင်မပြေပါဘူး။ နောက်တစ်ခါ တွေ့ရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ဧည့်ဝတ် ပြုပါရစေ။ မနေ့ညကအတွက် ကျေးဇူးပါ။ အံ့ဩစရာ ညပါပဲ။

ခွက်အောက်မှာ စာကို ထားခဲ့လိုက်တယ်။ ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ပြီး အခန်းအပြင် ထွက်လာခဲ့တယ်။ သော့ကို ခြေသုတ်ခုံအောက်မှာ ထားခဲ့တယ်။ လှေကားအလယ်လောက်မှာ အဖြူနဲ့ အနက်စင်းကျား ကြောင်တစ်ကောင် တစ်ရေး အိပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ လူတွေနဲ့ အသားကျနေလို့ ကျွန်တော် ဖြတ်လာတာကိုတောင် အရေးမလုပ်ဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ဘေးမှာ ထိုင်ပြီး သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လက်နဲ့ ပွတ်နေမိတယ်။ သူ့ရဲ့ မွေးညင်းတွေက ကျွန်တော့် မှတ်ဉာဏ်တွေကို ပြန်လာစေတယ်။ ကြောင်ဟာ မျက်လုံးကို မှေးပြီး အသံပြုတယ်။

ကျွန်တော့်တို့ လှေကားပေါ်မှာ အချိန်အတော်ကြာ ထိုင်နေမိတယ်။ ကိုယ့်ခံစားမှုကိုယ် ပျော်ရွှင်နေကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းပေါ် လျှောက်လာ ခဲ့တယ်။ မိုးရွာစပြုလာတယ်။

ဟိုတယ်က ထွက်ခဲ့ပြီးသလို ဆာကူရာ အခန်းကလည်း ထွက်လာပြီးနောက် ကျွန်တော် ဒီည ဘယ်မှာ နေရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး။ နေမဝင်ခင် အမိုးအကာအောက် တစ်နေရာရာ၊ လုံခြုံတဲ့ တစ်နေရာရာ ရောက်အောင် သွားရမယ်။ ဘယ်ကနေ စရှာရမလဲ မသိဘူး။

ကိုမူရာ စာကြည့်တိုက်ကို ရထားစီး သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီကို ရောက်ရင် တစ်ခုခုတော့ အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး။ အဲဒီခံစားမှုတော့ ရနေတယ်။

ကံကြမ္မာဟာ ကျွန်တော့်ကို ထူးခြားတဲ့ လမ်းကြောင်းတွေဆီ ခေါ်ဆောင်သွား တော့မယ့်ပုံပဲ။



(၁၂)

အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၊ ၁၉၇၂
လေးစားရပါတဲ့ ပါမောက္ခကြီးရှင်...

ကျွန်မထံမှ ရုတ်တရက် စာလက်ခံရရှိလိုက်တဲ့အတွက် ပါမောက္ခကြီး အံ့ဩနေပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ အလိုက်မသိတတ်ဘဲ စာပို့လိုက်တာကို ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်မနာမည်ကို ပါမောက္ခကြီး မှတ်မိလိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ယာမာနာရှိဒေသက မူလတန်းကျောင်းလေးမှာ ဆရာမအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီလောက်ဆို ဆရာအနေနဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ပြန်အမှတ် ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ တစ်ခါက ကလေးတွေ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတိလစ်သွားခဲ့တဲ့ တောတွင်း ခရီးထွက်တုန်းက ကျွန်မဟာ တာဝန်ခံအဖြစ် လိုက်ပါခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီနောက် ပါမောက္ခကြီးနဲ့ ကျွန်မ စကားပြောခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ စုံစမ်းမှုတွေအတွက် ဆရာနဲ့ ဆရာမိတ်ဆွေတွေ ကျွန်မတို့ မြို့ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်ပိုင်းနှစ်တွေမှာ သတင်းစာတွေထဲ ဆရာအကြောင်းကို တခမ်းတနား ဖော်ပြတာတွေ ဖတ်ရပြီး ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ဆရာလို ဖြစ်ချင်ပြီး အားကျတဲ့ စိတ်တွေ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဆရာနဲ့ တွေ့တုန်းက ဆရာရဲ့ စကားပြောပုံစံကို ပြန်အမှတ်ရမိပါတယ်။ ဆရာ စကားပြောပုံက စီးပွားရေးသမား ဆန်ပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောတတ်တယ်။ ဆရာရဲ့ များလှစွာသော စာအုပ်တွေကို ဖတ်ခွင့်ရတာ ကျွန်မ တအားကြည်နူးမိပါတယ်။ ဆရာရဲ့ ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်မှုတွေကို လေးစားပါတယ်။ ဆရာစာအုပ်တွေထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ဆရာရဲ့ လောကအမြင်တွေဟာ အလွန်ကို နှစ်သက်စရာပါ။ ဥပမာ ပြောရရင် လူသားတစ်ဦးစီတိုင်းဟာ အလွန်အမင်း အထီးကျန်မှုကို ခံစားနေရပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ရှေးပြေးပုံစံ မှတ်ဉာဏ်

mgyoe.com

တွေနဲ့ ဆက်နွယ်ချိတ်ဆက်နေတယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ကျွန်မဘဝ အတွေ့အကြုံအရ ဆိုရင် လည်း အဲဒီလို အတွေ့အကြုံမျိုးတွေ ခံစားရဖူးပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဆရာရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေ ဆက်လက် အခွင့်ရည်ပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။

သတိလစ်ကြတဲ့ အဖြစ်အပျက် ပြီးတော့ ကျွန်မ အဲဒီမူလတန်းကျောင်းမှာပဲ ဆရာမ အဖြစ် ဆက်လုပ်နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်နှစ်အနည်းငယ်မှာ ကျွန်မ မမျှော်လင့်ဘဲ နာမကျန်းဖြစ်ခဲ့လို့ ကိုဖူ အထွေထွေဆေးရုံမှာ တက်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်မ အလုပ်ကနေ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်နှစ်လောက် ဆေးရုံတက်လိုက်၊ ဆင်းလိုက် ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ ကျွန်မ နေပြန်ကောင်းလာခဲ့တယ်။ နေကောင်းတော့ ကျွန်မရဲ့ မြို့လေးမှာ အသေးစား ကျူရှင်လေး ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေက ကျွန်မ တပည့်ဟောင်းတွေရဲ့ သားသမီးတွေချည်းပါပဲ။

ဖန်တစ်ရာတေအောင် လူတိုင်း ပြောနေကျစကားပဲ ဆိုရမလိုပါ။ အချိန်ကုန်တာ မြန်လွန်းပါတယ်။ ကျွန်မဘဝရဲ့ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခုရဲ့ အပြောင်းအလဲ ကြားကာလဟာ မယုံနိုင် လောက်အောင် မြန်ဆန်လွန်းလှပါတယ်။

စစ်ကြီးဖြစ်တော့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းနဲ့ အဖေတို့ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ လက်နက်ချပြီး တဲ့နောက် ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ကာလမှာ ကျွန်မအမေ ထပ်ဆုံးတယ်။ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာတင် ကျွန်မခင်ပွန်းက စစ်ထဲ လိုက်သွားရတာ ဆိုတော့ ကျွန်မတို့မှာ ကလေး လည်း မရှိဘူး။ ဒီတော့ ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ကျွန်မဘဝက ပျော်စရာကောင်းတယ်လို့တော့ မဆိုလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် ကလေးပေါင်းများစွာကို စာသင်ပေးခွင့်ရခဲ့တာက ကျွန်မအတွက် ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးတာ ခံရသလိုပါပဲ။ ဒီလို အခွင့်အရေးပေးတဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ စာသင်ခွင့်သာ မရှိခဲ့ရင် အသက်ရှင် နေထိုင်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။

ကျွန်မ ဒီနေ့ ပါမောက္ခကြီးဆီ စာရေးဖို့ ခွန်အားတွေ တော်တော်စုလိုက်ရပါတယ်ရှင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဆောင်းဦးရာသီတုန်းက တောထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်လို့ပါဘဲ။ နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ကြာခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာတော့ မနေကလိုပါပဲ။ ဒီကိစ္စကြီးဟာ ကျွန်မနဲ့ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မ နိုးထနေတိုင်း အရိပ်လို ရှိနေတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို တွေးတောရင်း ကျွန်မ အိပ်ပျက်ညတွေ မရေတွက်နိုင် အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အိပ်မက်တွေကိုတောင် ခြောက်လှန့်ခံရတယ်။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲတွေက ကျွန်မ ဘဝအပေါ် နေ့စဉ် သက်ရောက်နေ သလိုပါပဲ။ ဥပမာအားဖြင့် ပြောရရင် အဲဒီအဖြစ်အပျက်နဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့တိုင်း (သူတို့ထဲက တစ်ဝက်ဟာ မြို့မှာ ရှိနေဆဲ ဖြစ်ပြီး ခုဆို သုံးဆယ်ကျော်နေကြပြီ) အဲဒီကလေးပေါ် ဘယ်လို သက်ရောက်မှုရှိလဲ၊ ကျွန်မအပေါ်ရော ဘယ်လို သက်ရောက်မှု ရှိနေလဲ ဆိုတာကို တွေးမိတယ်။ စိတ်ဒဏ်ရာရဖွယ် အဖြစ်ဆိုးကို ကြုံတွေ့ခဲ့သူတွေအတွက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သက်ရောက်မှုတွေ ကျွန်မတို့ အားလုံးအပေါ်မှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်စရာပါ။ အဲဒီလို မထင်ဘဲ နေမှာ မဟုတ်တာကို ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာကို သေသေချာချာ ကြည့်ရင် ကျွန်မတို့ ဘယ်လို သက်ရောက်မှု ရှိသလဲပေါ့ ဆိုတော့လည်း ကျွန်မ ထပ်မတွေးတတ်တော့ပြန်ဘူး။

mgyoe.com

ပါမောက္ခကြီး သိတဲ့အတိုင်းပဲ စစ်တပ်က ဒီသတင်းကို အများပြည်သူတွေ မသိအောင် သတင်း အမှောင်ချခဲ့တယ်။ အမေရိကန်တပ်တွေ ရောက်လာတော့လည်း ဒီကိစ္စကို တံခါးပိတ်ပြီး စုံစမ်းခဲ့ကြတယ်။ ဂျပန်စစ်တပ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အမေရိကန် စစ်တပ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အတူတူပါပဲ။ အမေရိကန်တွေ ရောက်လာပြီးတဲ့နောက် ဆင်ဆာကို ပိုမြှင့်လိုက်တော့ အဲဒီအကြောင်းကို သတင်းစာနဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ပိုလို့တောင် မမြင်ရတော့ဘူး။ ကျွန်မ နားလည်တာတစ်ခုကတော့ အဲဒါဖြစ်တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် တစ်ယောက်မှ မသေသေးတာဘဲ။

အဲဒီလို မသေသေးတာကဘဲ လူတွေကို စိတ်ဝင်စားမှု မဖြစ်စေတာလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ စစ်ကြီးအတွင်းမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာ အဖြစ်ဆိုးတွေ၊ လူသန်းနဲ့ချီပြီး အသက် ဆုံးရှုံးရတာတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ မြို့လေးမှာ ဖြစ်ခဲ့တာလောက်ကို ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့တာကို မှတ်မိတဲ့လူ သိပ်မရှိတော့သလို ရှေ့ထွက်ပြီး ပြောချင်တဲ့လူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ လူအများစုကတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ သာယာတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လို့ မှတ်ဉာဏ်ထဲက ဖျောက်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်ကြတယ်။

ဘယ်အရာမဆို အချိန်တန်ရင် မေ့ပျောက်ကြစမြဲပါပဲ။ စစ်ကြီးအတွင်းက သေခြင်းနဲ့ ရှင်ခြင်းကြား ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရတာတွေကို ခုဆို မေ့ပျောက်သွားကြပါပြီ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ နေ့စဉ် ဘဝမှာ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေဟာ လောင်ကျွမ်းသွားတဲ့ ကြယ်တွေလို ကျွန်မတို့စိတ်ရဲ့ ပတ်လမ်းကြောင်းထဲမှာ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ရဲ့နေ့စဉ်ဘဝမှာ တွေးတောစရာတွေ၊ သင်ယူစရာတွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ဘယ်လောက်ပဲ ကြာသွားပါစေ၊ ကြားထဲမှာ နှစ်တွေဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ ကျွန်မတို့ မေ့ပျောက်ခိုင်းလို့မရတဲ့ မဖျက်နိုင်တဲ့ မှတ်ဉာဏ် တွေကတော့ ရှိနေဆဲပါပဲ။ အမှတ်တရ မှတ်တိုင်တွေလို ကျွန်မတို့နဲ့ ထာဝရရှိနေမှာပါ။ ကျွန်မအတွက်တော့ တောအုပ်ထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေက မမေ့နိုင်တဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါပဲ။

အခု ကျွန်မ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုတာကို ကျွန်မ သိပါတယ်။ အခုလို အကြာကြီး နေမှ ကျွန်မ ဘာလို့ ပြောလဲဆိုပြီး ဆရာအနေနဲ့ နားလည်ရခက်မယ် ဆိုတာကို ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မ အသက်ရှင်နေတုန်း ရင်ထဲ ပေါ့သွားအောင် ရင်ဖွင့်တဲ့ သဘောပါရင်။

စစ်ပွဲကာလတုန်းက ကျွန်မတို့ တင်းကျပ်တဲ့ ပိတ်ဆို့မှုတွေနဲ့ နေခဲ့ရတာ ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ မပြောရဲတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဆရာနဲ့ တွေ့ခဲ့တုန်းကလည်း ဘေးမှာ စစ်အရာရှိတွေ ရှိနေလို့ ကျွန်မ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မပြောခဲ့ရပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဆရာအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်မ ဘာမှ မသိခဲ့ပါဘူး။ ဆရာ ဘာလုပ်မှန်းတောင် ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး။ အဲဒီတော့ ငယ်ရွယ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မသိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှုတွေ ဘယ်ပြောရဲမှာလဲ ရှင်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ မပြောဖြစ်ခဲ့တာတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ပါတယ်။ တစ်နည်းဆိုရရင် တရားဝင် စစ်ဆေးစုံစမ်းမှုမှာ ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက် ရှိရှိနဲ့ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ထဲက အချက်အလက်တချို့ကို ပြောင်းလဲခဲ့တယ်။ စစ်ပြီးတော့ အမေရိကန် စစ်ဘက်က ကျွန်မကို မေးတော့လည်း ပထမတစ်ကြိမ်တုန်းကအတိုင်း ကျွန်မ ပြောခဲ့တယ်။ အကြောက်အလန့် မရှိဘဲ မှင်သေသေနဲ့ ဆရာ့ကို ကျွန်မ လိမ်ပြောခဲ့သလို သူတို့ကို ထပ်ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်မ အဲဒီလို ပြောခဲ့တဲ့အတွက် ဆရာရဲ့ စစ်ဆေးမှုဟာ အခက်တွေ့ပြီး ကောက်ချက်ချရာမှာ ပုံစံလွဲနေခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ အဲဒီလိုဖြစ်မှာကို သိပါတယ်။

mgyoe.com

အဲဒီလို ပြောခဲ့တဲ့အတွက်ပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရပြီး ကျွန်မ လုပ်ခဲ့ တာအတွက် အရှက်ရနေမိပါတယ်။

ကျွန်မ ရှင်းပြချင်လို့ ခုလို စာအရှည်ကြီး ရေးလိုက်ရတာပါ။ ဆရာဟာ အလုပ်များပြီး အချိန်မပေါ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ဆရာ မအားခဲ့ရင်လည်း ဒီစာဟာ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ တောင်ရောက် မြောက်ရောက် ရေးထားတဲ့ စာတစ်စောင် အဖြစ် သဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် လွှင့်ပစ်လိုရပါတယ်။ ကျွန်မ ပြောသင့်တယ်လို့ ခံစားရပြီး တတ်နိုင်သေးတဲ့ အချိန်မှာ စာရေးပြီး သိသင့်တယ်လို့ ယူဆရသူထံ စာရေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်မ နေမကောင်း ဖြစ်တာကနေ ပြန်ကောင်းလာခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် အချိန်မရွေး ပြန်ဖြစ် နိုင်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကိုတော့ ထည့်သွင်းစဉ်းစားစေချင်ပါတယ်ရှင်။

ကလေးတွေကို တောင်ကုန်းပေါ် ခေါ်မသွားခင် ညမှာ အရုဏ်မတက်ခင် ကျွန်မ အမျိုးသားကို ကျွန်မ အိပ်မက်မက်တယ်။ သူဟာ တာဝန်နဲ့ စစ်ပွဲထဲကို ရောက်လို့နေပါတယ်။ အိပ်မက်ဟာ တကယ့်ကို အပြင်မှာ ဖြစ်သလို လက်တွေ့ဆန်ခဲ့ပြီး လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေ ပါဝင်ခဲ့တယ်။ ဒီလို အိပ်မက်တွေက အသက်ဝင်လွန်းလို့ အိပ်မက်လား၊ တကယ်လား ခွဲခြားရခက်တယ်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ချစ်တင်းနှော နေခဲ့တယ်။ အဲဒီကျောက်ဖျာက တောင်ထိပ်မှာရှိတဲ့ မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ ကျောက်ဖျာပဲ။ ကျောက်ဖျာဟာ တာတာမီ ဖျာနှစ်ချပ်စာ ရှိပြီး မျက်နှာပြင်က ချောမွေ့ စိုထိုင်းနေတယ်။ တိမ်တွေ အရမ်းထူတယ်။ မကြာခင် မုန်တိုင်းတိုက်တော့မယ့်ပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ လေတစ်စက်မှ မတိုက်ဘူး။ ညနေရီတရော အချိန်ပါ။ ငှက်တွေဟာ အလောတကြီးနဲ့ သူတို့ရဲ့ အသိုက်တွေဆီကို ပြန်လာနေတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ တိမ်ထူထူ ကောင်းကင်အောက်မှာ တိတ်တဆိတ် ဆက်ဆံလို့ နေကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့ လက်ထပ်တာ မကြာသေးဘူး။ စစ်က ကျွန်မတို့ကို ခွဲခဲ့တာ။ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ကျွန်မယောက်ျားအတွက် တောက်လောင်နေတယ်။

ဖော်ပြလို့ မရနိုင်တဲ့ သာယာမှုကို ခံစားခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ပုံစံမျိုးစုံကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ လုပ်ကြပြီး အကြိမ်ကြိမ် ပြီးခဲ့ကြတယ်။ ခု ပြန်တွေ့ကြည့်တော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အေးအေးနေတတ်ပြီး အိပ်မက်နဲ့ အပြင်ဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ ဆိုတာကို သိလာတယ်။ ကျွန်မတို့ စိတ်ဆန္ဒကို အဲဒီလောက် တစ်ခါမှ မခံစားဖူးဘူး။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အချုပ်အနှောင်တွေကို ဘေးချိတ်ပြီး တိရစ္ဆာန်တွေလို နေခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်မ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်တော့ အပြင်မှာ မှောင်နေဆဲပဲ။ ကျွန်မ ကြောင်တိ ကြောင်တောင် ခံစားရတယ်။ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ လေးလံနေပြီး ကျွန်မ အမျိုးသားက ကျွန်မအထဲကို ခပ်နက်နက် ထည့်ခဲ့တယ်လို့ ခံစားနေရတယ်။ ကျွန်မ နှလုံးခုန်တာ မြန်နေပြီး အသက်ရှူရခက်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ လိင်ဆက်ဆံပြီးခါစလို စိုစွတ်နေတယ်။ အိပ်မက် မဟုတ်ဘဲ တကယ်ကို ဆက်ဆံခဲ့ရသလို ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ပြောရမှာလည်း ရှက်ပါရဲ့။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်တော် အာသာဖြေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ရမ္မက်စိတ်က ပြင်းထန်နေတာမို့ တစ်ခုခု လုပ်လိုက်မှ ငြိမ်ကျသွားနိုင်လို့ပါ။

အဲဒီနောက် ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းကို စက်ဘီးစီးသွားခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကလေး တွေ ခြံရံလို့ အိုဝမ်ရာမတောင်ကို ထွက်ခဲ့တယ်။ တောင်တက်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတုန်း

လိင်ကိစ္စရဲ့ နောက်ဆက်တွဲတွေကို ကျွန်မ ခံစားနေရဆဲပဲ။ ကျွန်မ တတ်နိုင်တာဆိုလို့ မျက်လုံး မှိတ်ပြီး ကျွန်မယောက်ျားက အထဲကို ထည့်တာ၊ သူ့အရည်တွေကို ကျွန်မ ဝမ်းဗိုက်နံရံပေါ် ပက်တာတွေကို မြင်ယောင်နေတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် ကလေးတွေကို တောင်ပေါ် ခေါ်သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်မ အိပ်ငိုက်နေတုန်းပဲ။ လက်တွေ့ဖြစ်သလို လိင်ရမ္မက် အိပ်မက်ရဲ့ အလယ်မှာပဲ ရှိနေသလို ခံစားရတယ်။

တောင်ပေါ်တက်ပြီး ကျွန်မတို့ ရည်စူးတဲ့နေရာကို ရောက်လို့ ကလေးတွေ မှိုခူးထွက်ဖို့ တာရှည်နေချိန်မှာ ကျွန်မ ရာသီစလာတယ်။ လာရမယ့်အချိန် မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ဆုံး ရာသီ လာထားတာ ဆယ်ရက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီ လိင်ရမ္မက် အိပ်မက်က ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တစ်ခုခု ရောမွှေလိုက်သလို ပြောင်းလဲစေခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ဒီအတွက် ဘာမှ မပြင်ဆင်လာခဲ့ဘူး။ ကျွန်မတို့ မြို့နဲ့ဝေးတဲ့ တောင်ပေါ်ကိုလည်း ရောက်လို့နေတယ်။

ကလေးတွေကို ကျွန်မ ခဏနားဖို့ ပြောပြီး တောထဲကို ဝင်ပြီး ကျွန်မ တစ်ယောက် တည်း ဝင်၊ ပါလာတဲ့ သဘက်နှစ်ထည်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးရတယ်။ သွေးတွေ အများကြီး ဆင်းနေတယ်။ တော်တော်တော့ ရှုပ်နေခဲ့တယ်။ ကျောင်းကို ပြန်ရောက်တဲ့အထိ အဆင်ပြေအောင် ကျွန်မ စီစဉ်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့သလို ဘာကိုမှ အာရုံမစိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မ အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရတယ်။ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ အိပ်မက်ရယ်၊ တစ်ကိုယ်တော် အာသာဖြေတာရယ်၊ ကလေးတွေ ရှေ့မှာ လိင်စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်မက်နေတာတွေအတွက်ပေါ့။ ပုံမှန်ဆို ကျွန်မဟာ ဒီလို အတွေးမျိုးကို ထိန်းချုပ်တတ် လေ့ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်မ ကလေးတွေကို အုပ်စုလိုက် မှိုခူးထွက်ခိုင်းလိုက်ပြီး ခဏနေရင် ပြန်မှကောင်း မယ်လို့ တွေးခဲ့မိတယ်။ ကျောင်းရောက်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကောင်းကောင်း ဆေးကြောနိုင် မှာလေ။ ကျွန်မ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကလေးတွေ မှိုခူးနေတာကို ထိုင်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ကျွန်မ သူတို့ရဲ့ခေါင်းတွေကို ရေတွက်နေတာမို့ တစ်ယောက် မှ မျက်စိအောက်က မပျောက်ကြဘူး။

ခဏနေတော့ ကလေးတစ်ယောက် လက်ထဲမှာ တစ်ခုခု ကိုင်ပြီး ကျွန်မ ဆီ လျှောက်လာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ နာကာတာ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးပါ။ သတိလစ်ပြီး ဆေးရုံတက်လိုက်ရတဲ့ ကလေးပါပဲ။ သူဟာ ကျွန်မ သုံးခဲ့တဲ့ သွေးပေးနေတဲ့ သဘက်တွေကို ကိုင်ထားတယ်။ ကျွန်မ တွေ့တော့ မျက်လုံးတွေတောင် မယုံနိုင်ဘူး။ ကလေးတွေ မရောက်နိုင် တဲ့ ခပ်ဝေးဝေးနေရာမှာ ကျွန်မ သေသေချာချာ ဝှက်ခဲ့တာပါ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်လဲဆိုတာ နားလည်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဘယ်သူမှ မမြင်စေချင်လို့ ဝှက်ထားခဲ့တာပဲလေ။ သူ ဘယ်လို ရှာဖွေတွေ့ခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်မ မတွေးတတ် အောင်ပါဘဲ။

ကျွန်မ သူ့ကို ဘာလုပ်လိုက်လဲ ဆိုတာတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကို ပါးရိုက်နေမိခဲ့တယ်။ သူ့ပခုံးကို ဆွဲပြီး ပါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်နေမိတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို ဘာအော်ပြောခဲ့လဲ ဆိုတာကို မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်မ စိတ်ထိန်းလို့ မရခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ ပုံမှန်စိတ်မရှိတော့ဘူး။ အရှက်ရမှုကြောင့် ကျွန်မ ရှေးခဲအရမ်းဖြစ်သွားခဲ့တာလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်မ အရင်က ဘယ်ကလေးကိုမှ တစ်ခါမှ မရိုက်ခဲ့ဖူးဘူး။ အဲဒီလို လုပ်နေတာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။

mgyoe.com

နောက်တော့ ကလေးတွေက ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ တချို့က ထိုင်လို့၊ တချို့က မတ်တတ်ရပ် အားလုံးက ကျွန်မကို ကြည့်နေကြတယ်။ သူတို့ အားလုံးရှေ့မှာ ကျွန်မ သွေးဆုတ်ဖြူရော်စွာ ရပ်လို့နေတယ်။ နာကာတာဟာ သွေးပေနေတဲ့ သဘက်တွေနဲ့အတူ လဲကျသွားတယ်။ အချိန်ဟာ အေးခဲလို့ နေခဲ့တယ်။ ဘယ်သူမှ မလှုပ်ဘူး။ ဘယ်သူမှ စကားမပြောကြဘူး။ ကလေးတွေဟာ ကြက်ဆာ သေလို့နေတယ်။ သူတို့ မျက်နှာဟာ ကြေးမျက်နှာဖုံးတွေလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ တောအုပ်ထဲမှာ ကြီးမားတဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကြီး ဖြစ်နေ တယ်။ ငှက်တွေ အော်မြည်သံပဲ ကြားရတယ်။ အဲဒီ မြင်ကွင်းကို ကျွန်မ စိတ်ထဲကနေ ထုတ်လို့ မရဘူး။

အချိန် ဘယ်လောက်ကြာသွားလဲ ကျွန်မ မသိဘူး။ သိပ်တော့ကြာမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချိန်က ကျွန်မကို ကမ္ဘာ့ အစွန်းတစ်ဖက်ကို ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ တဖြည်းဖြည်း အသိပြန်ဝင်လာတယ်။ ကျွန်မ ဘေးက ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အရောင်ဟာ ပြောင်းလဲစပြုလာတယ်။ သွေးပေနေတဲ့ သဘက် နှစ်ထည်ကို ကျွန်မ နောက်မှာ ဝှက်လိုက်တယ်။ လဲကျနေတဲ့ နာကာတာ ကို ပွေ့ချီလိုက်တယ်။ သူ့ကို ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်မ တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ ဆရာမ မှားပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့တယ်။ သူဟာ ရှောင်ဖြစ်နေ တုန်းပဲ။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ကျွန်မ ပြောတာတောင် ကြားမယ် မထင်ဘူး။ သူ့ကို ကျွန်မ ပွေ့ထားရင်း တခြားကလေးတွေကို မှီဆက်ခူးဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့လဲဆိုတာ သူတို့ နားလည်ပုံ မရကြဘူး။ အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်နေတော့ သူတို့အတွက် ထူးဆန်းနေတယ်။

ကျွန်မ နာကာတာကို ပွေ့ရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မ ပျောက်ကွယ်သွား ရင် သွား၊ မဟုတ်ရင် သေရင်သေ ဆိုတဲ့စိတ် ဖြစ်နေတယ်။ မိုးကုပ်စက်ငိုင်းတစ်ဖက်မှာ အကြမ်းဖက်မှုတွေ ဆက်လက် ဖြစ်ပွားနေပြီး မရေနိုင်အောင် လူတွေ သေလို့နေတယ်။ ဘယ်ဟာ က မှန်လဲ၊ ဘယ်ဟာက မှားလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ မသိတော့ဘူး။ ကျွန်မ ကမ္ဘာကြီးကို တကယ် ပဲ မြင်တွေ့နေရတာလား။ ကျွန်မ ကြားနေရတဲ့ ငှက်သံတွေက တကယ်အစစ်အမှန်တွေလား။ ကျွန်မ တောအုပ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးလွန်းစွာ ဗိုက်ထဲက သွေးတွေ ဒလဟော စီးဆင်းရင်းနဲ့ပေါ့။ ကျွန်မ အသံမထွက်ဘဲ ငိုနေမိတယ်။

နောက်တော့ ကလေးတွေ အကုန်လုံး လဲကျကုန်တယ်။
တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ကျွန်မ စစ်တပ်က လူတွေကို အမှန်အတိုင်း မပြောခဲ့ဘူး။ စစ်ပွဲကာလဖြစ်လို့ တစ်ခုခု လွဲမသွားဘဲ ပုံမှန်ဖြစ်အောင် နေနေရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ ရာသီလာတဲ့အကြောင်း၊ နာကာတာ သွေးပေတဲ့ သဘက်တွေ တွေ့တဲ့အကြောင်း၊ ကျွန်မ သူ့ကို ရိုက်တဲ့အကြောင်းတွေ မပြောခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ အဲဒီလို ထိမ်ချန်ခဲ့တာကြောင့် ဆရာရဲ့ စစ်ဆေးမှုမှာ အဟန့်အတားဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ခုလို ရင်ဖွင့်လိုက် ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်သက်သာရာရသွားသလဲ ဆိုတာ ဆရာ သိမယ် မထင်ဘူး။

ကလေးတွေ တစ်ယောက်မှ မမှတ်မိတာလည်း ထူးခြားပါတယ်။ သွေးပေနေတဲ့ သဘက်တွေအကြောင်း၊ နာကာတာကို ကျွန်မ ရိုက်တဲ့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မမှတ်မိကြဘူး။

mgyoe.com

အဲဒီမှတ်ဉာဏ်တွေဟာ သူတို့ခေါင်းထဲကနေ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ နောက်တော့ ကလေး တစ်ယောက်ချင်းကို ကျွန်မ ပြောသလိုပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို အတည်ပြုဖို့ သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ အုပ်စုလိုက် ကိုမာ ဖြစ်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မ သူ့ရဲ့ ဆရာမဟောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ နာကာတာအကြောင်း နည်းနည်း ပြောပြချင်ပါတယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် သူ ဘာဆက်ဖြစ်လဲ ဆိုတာကို ကျွန်မ မသိပါဘူး။ စစ်ပြီးလို့ အမေရိကန်အရာရှိက ကျွန်မကို ခေါ်ပြီး အင်တာဗျူးချိန်မှာ သူ တိုကျိုက ဆေးရုံမှာ သတိပြန်ရနေပြီလို့ ပြောပါတယ်။ အရာရှိက ကျွန်မကို အသေးစိတ် မပြောပြပါဘူး။ ဒီလောက်တော့ ဆရာလည်း သိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

နာကာတာဟာ ကျွန်မတို့မြို့ကို စစ်ရှောင်ရင်း ရောက်လာတဲ့ ကလေး ငါးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီ ငါးယောက်ထဲမှာ သူဟာ ဉာဏ်အကောင်း ဆုံးနဲ့ အဆင့်အကောင်းဆုံး ရတဲ့ ကလေးပါ။ သူ့ပုံစံက နှစ်လို့ဖွယ်ကောင်းပြီး အမြဲတမ်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်တတ်ပါတယ်။ သူဟာ လိမ္မာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး သူ့နဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ဘယ်တော့မှ မပါတတ် ပါဘူး။ အတန်းထဲမှာ သူ့သဘောနဲ့သူ ဘယ်တော့မှ မဖြေတတ်ဘူး။ ကျွန်မ မေးလိုက်တိုင်းတော့ သူက အဖြေမှန်ကို ဖြေတတ်ပါတယ်။ သူ့အမြင်ကို မေးတိုင်းလည်း ဘယ်အကြောင်းအရာ ဖြစ်ဖြစ် ကျိုးကြောင်းဆီလျော်စွာ သုံးသပ်ပြတတ်ပါတယ်။ အတန်းတိုင်းမှာ သူ့လို ကောင်းကောင်း လမ်းညွှန်ပေးရင် တစ်နေ့မှာ တက္ကသိုလ်ကောင်းကောင်း တက်ခွင့်ရပြီး အလုပ်ကောင်းကောင်း ရမယ့် ကလေးတစ်ယောက် ရှိစမြဲပါ။ မွေးရာပါ ပါရမီပါလာတဲ့ ကလေးမျိုးပါ။

သူ့ရဲ့ ဆရာမဟောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မ သဘောမကျတဲ့ အချက် နှစ်ချက် သူ့ဆီမှာ ရှိနေပါတယ်။ မကြာခဏ ဆိုသလို အလျှော့ပေးချင်တတ်တဲ့ စိတ်ပါပဲ။ ခက်တဲ့ ပုစ္ဆာတွေ တွက်ခိုင်းရင် သူ ပျော်ပုံမရပါဘူး။ အောင်မြင်အောင် မကြိုးစားချင်ဘဲ ရှုပ်ထွေးတာနဲ့ မှားမှာကို သူ မခံနိုင်ဘူး။ သူဟာ သက်ပြင်းမချ တတ်သလို ပြုံးလည်း မပြုံးတတ်ဘူး။ သူ မဖြစ်မနေ လုပ်ရမှာမို့ လုပ်လိုက်ရတဲ့ ပုံစံတွေ တွေ့ရတယ်။ သူ လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းတော့ လုပ်တတ်တယ်။ စက်ရုံအလုပ်သမားတစ်ယောက် အလုပ်လုပ်သလိုပဲ။ လက်ထဲမှာ ဝက်အူလှည့် ကိုင်ထားပြီး ရွှေလျားစက်လှေကားက ဝက်အူတွေ တစ်လုံးချင်း လိုက်ကျပ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးပါပဲ။

သူ့မိဘနဲ့ တစ်ခါမှ တွေ့ဖူး၊ မတွေ့ဖူးတော့ သေချာ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ ပြဿနာရှိတဲ့ပုံပါပဲ။ သူ့လိုပုံစံမျိုးတွေ ကျွန်မ အများကြီး မြင်ဖူးပါတယ်။ လူကြီးတွေဟာ တော်တဲ့ ကလေးတွေအပေါ်မှာ တာဝန်ပိုပေးတတ်တယ်။ လုပ်နိုင်ပါစေဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ပေါ့။ အဲဒီလို ကလေးတွေဟာ တာဝန်ပိုပြီး ပွင့်လင်းမှုနဲ့ သဘာဝအတိုင်း ခံစားတတ်မှုတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်လာတတ်တယ်။ သူတို့ကို အဲဒီလို ဆက်ဆံလေ၊ သူတို့ဟာ အခွံထဲဝင်နေပြီး အရာရာကို အဲဒီအခွံထဲ ထည့်တတ်ကြတယ်။ အဲဒီအခွံကို ဖွင့်ချဖို့အတွက် သူတို့ အချိန်တော်တော်ယူရတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ စိတ်ဟာ အလွယ်တကူ ပုံသွင်းလို့ရအောင် ပျော့ပျောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့စိတ် မာကျောသွားရင်တော့ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်ဖို့ မလွယ် တော့ဘူး။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ အမြင်ကို ထပ်မပြောတော့ပါဘူး။ ဒီနယ်ပယ်က ဆရာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ နယ်ပယ်ပါ။

mgyoe.com

ကောင်လေးရဲ့ နောက်ခံသမိုင်းမှာ အကြမ်းဖက်မှုတွေ ရှိမယ်လို့ ကျွန်မ ခံစားမိတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ကြောက်ရွံ့မှုတွေ တွေ့နေရတတ်ပြီး ရေရှည် ကြုံတွေ့လာတဲ့ အကြမ်းဖက်မှုကို သဘာဝအတိုင်း တုံ့ပြန်နေသလိုမျိုး တွေ့ရတယ်။ အကြမ်းဖက်မှု ရေချိန် ဘယ်လောက်ရှိလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ နာကာတာဟာ စည်းကမ်းရှိတဲ့ ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး သူ့ရဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုကို သူ့ဘာသာသူ ဝှက်ကွယ်ထားနိုင်တယ်။ တစ်ခါ တလေတော့ သူ့ရဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုကို သူကိုယ်တိုင် မသိဘဲ ကြောက်ရွံ့နေတတ်ပြီး လှစ်ခနဲ ပေါ်သွားတာတွေ ရှိတတ်တယ်။ သူ့အိမ်မှာ အကြမ်းဖက်မှုတစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ သိနေတယ်။ ကလေးတွေနဲ့ နေပါများရင် ဒါကို သိလာတတ်ပါတယ်။

ကျေးလက်မိသားစုတွေက ပိုကြမ်းတမ်းတတ်ပါတယ်။ သူတို့ မိဘအများစုက လယ်သမားတွေ ဖြစ်ပြီး အလှူဒါနအောင် ရှာဖွေနေရတတ်တယ်။ သူတို့မိဘတွေဟာ တစ်နေကုန် မိုးလင်း၊ မိုးချုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်လာပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သောက်တတ်ကြတယ်။ ပြီးရင် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲပြီး လက်တွေ ပါလာတတ်တယ်။ လယ်သမား သားသမီးတွေဟာ အမြဲနာကျင်နေရတတ်ပြီး သူတို့မှာ စိတ်အမာရွတ်တွေ ရှိတတ်ကြတယ်။ နာကာတာရဲ့ အဖေက တော့ တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး သူ့အမေကလည်း ပညာတတ်တစ်ယောက် ဆိုတာ ကျွန်မဆီ ပေးဖူးတဲ့ စာတစ်စောင်ကို ကြည့်ပြီး သိနိုင်တယ်။ သူတို့ဟာ လူလတ်တန်းစား အထက်လွှာကပါပဲ။ သူတို့အိမ်မှာတော့ အကြမ်းဖက်မှု မရှိနိုင်ဘူးလို့ တွက်ဆရနိုင်သလို အနည်းဆုံးတော့ လယ်တောထဲက ကလေးတွေလောက် မဆိုးဘူးလို့ ဆိုရမှာပါ။ အကြမ်းဖက်ခံ ရတဲ့ ကလေးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ခံစားမှုတွေကို စိတ်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားတတ်တယ်။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ သူ့ကို တောင်ပေါ်မှာ အသိစိတ်ရှိသည် ဖြစ်စေ၊ မရှိသည် ဖြစ်စေ ရိုက်ခဲမိတဲ့အထိ ကျွန်မ အဲဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး။ နောင်တရမိသလို ရှက်လည်း ရှက်မိ တယ်။ မိဘတွေနဲ့ ခွဲပြီး သူနဲ့ မရင်းနှီးတဲ့နေရာမှာ လာပြီးတော့ ကျောင်းတက်နေရတဲ့ နာကာတာလို ကလေးအပေါ်မှာ ကျူးလွန်မိတဲ့အတွက် ပိုလို့တောင် နောင်တရမိတယ်။ သူ့ကို ရိုက်မိတာက နောက်ဆုံးတော့ အုပ်စုလိုက် သတိလစ်မှုရဲ့အစ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ ကျူးလွန်မိတဲ့ အကြမ်းဖက်မှုဟာ သူ့စိတ်ထဲမှာ သေနိုင်လောက် တဲ့ ထိုးနှက်ချက် ဖြစ်ပြီး အမြဲစွဲထင်နေမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်မ လုပ်ခဲ့တဲ့ နာကျင်မှုကို ကျွန်မ ပြန်ကုစားပေးခွင့်ရဖို့ မျှော်လင့်နေမိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခွင့်အရေး မရခဲ့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက နာကာတာဟာ တိုက်ချိဆေးရုံမှာ သတိလစ်ရက် ရောက်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီကတည်းက သူ့ကို ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကျွန်မ ဒီနေ့အထိ နောင်တရနေဆဲပါပဲ။ ကျွန်မ သူ့ပါးကို ရိုက်နေတုန်းက သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေတုန်းပဲ။ ကြီးမားတဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ အရုံးပေးမှုကို သူ ခံစား နေခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မ စာ အရှည်ကြီး ရေးဖြစ်သွားတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ နောက်ထပ် ပြောစရာတစ်ခု ကျန်ပါသေးတယ်။ စစ်ပွဲပြီးခါနီးမှာ ကျွန်မ အမျိုးသား ဖိလစ်ပိုင်မှာ တိုက်ပွဲကျ သွားတာတောင် ကျွန်မ အဲဒီလောက် မခံစားခဲ့ရပါဘူး။ စိတ်ပျက်၊ ဒေါသဖြစ်တာမျိုး မခံစားခဲ့ရဘဲ ကူကယ်ရာမဲ့တဲ့ ခံစားမှုပဲ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ လုံးဝ မငိုခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ အမျိုးသားဟာ တစ်နေရာရာ၊ စစ်မြေပြင် တစ်ခုခုမှာ အသက်ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ် ဆိုတာ ကျွန်မ

တွက်ထားပြီးသား။ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်မ စာရေးပြီး ပြောပြတာပါ။ ကျွန်မရဲ့ လိင်စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်၊ အချိန်မတိုင်ဘဲ ရာသီလာတာ၊ နာကာတာကို ရိုက်တာ၊ ကလေးတွေ ထူးဆန်းတဲ့ ကိုမာ ဖြစ်သွားတာတွေ။ ကျွန်မ အမျိုးသား ဆုံးမှာ ရှောင်လွှဲမရနိုင်ဘူးဆိုတာ သိထားပါတယ်။ ကံကြမ္မာက ရေးဆွဲပြီးသား ဆိုတာ လက်ခံထားပါတယ်။ သူဆုံးတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းက ကျွန်မ သိပြီးသားအကြောင်းကို အတည်ပြုပေးတာပါ။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ ကျွန်မ တွေ့ကြုံခဲ့တာတွေရဲ့ အလွန်မှာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဟာ တောအုပ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီလို့ ကျွန်မ ခံစားရပါတယ်။

နိဂုံးချုပ်အနေနဲ့ ဆရာရဲ့ သုတေသနစာတမ်း အချက်အလက် ကြွယ်ဝပါစေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ ဆရာ။

လေးစားစွာဖြင့်





(၁၃)

နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်နေပြီ။ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ပြီး နေ့လယ်စာ စားရင်း ငေးကြည့်နေတုန်း အိုရှိုးမား ကျွန်တော့်ဘေးနားမှာ လာထိုင်တယ်။ ဒီနေ့ စာကြည့်တိုက်မှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိတယ်။ နေ့လယ်စာကတော့ ဘူတာနားက ဆိုင်က ဈေးအပေါဆုံး နေ့လယ်စာဘူးကိုပဲ အမြဲစားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စကားနည်းနည်း ပြောပြီးတဲ့နောက် အိုရှိုးမားက သူ့ ဆင်းဒဝစ်ချ် တစ်ဝက်ကို ပေးတယ်။

“ဒီနေ့ မင်းအတွက် ဆင်းဒဝစ်ချ် ပိုလုပ်လာခဲ့တယ်။ ဘာမှ တွေးမနေနဲ့။ မင်း ကြည့်ရတာ အစာစားနေတာနဲ့ မတူဘူး” လို့ သူက ပြောတယ်။

“ကျွန်တော် အစာအိမ်ကို ကျွဲအောင် လုပ်နေတာ”

လို့ ကျွန်တော် ရှင်းပြလိုက်တယ်။

“ရည်ရွယ်ချက်နဲ့လား” လို့ သူ မေးတယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“ပိုက်ဆံ ချွေတာတဲ့ သဘောလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းထပ်ညိတ်လိုက်တယ်။

“ငါ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအရွယ်မှာ အခွင့်အရေး ရတိုင်း လိုအပ်တာ မှန်သမျှ ဖြည့်တင်းရမယ်။ အာဟာရ ရှိဖို့လည်း လိုတယ်”

သူ ကျွန်တော့်ကို ပေးတဲ့ ဆင်းဒဝစ်ချ်က တော်တော် အရသာရှိတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်ပြီး စစားလိုက်တယ်။ ဆယ်လ်မွန်မီးခိုးတိုက်၊ တောင်ကြာကလေးပင်နဲ့ ဆလတ်ရွက်တွေကို ပေါင်မုန့်နုနုအဖြူနဲ့ ညှပ်ထားတယ်။ ပေါင်မုန့်အခွံသားက ကြွပ်ကြွပ်လေး ရယ်။ ဒန့်သလွန်ရွက်နဲ့ ထောပတ်က ဆင်းဒဝစ်ချ်ကို ပြည့်စုံစေတယ်။

“ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် လုပ်တာလား”

လို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“ငါ့အတွက် လုပ်ပေးမယ့် လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

လို့ သူ ပြောတယ်။

ကျွန်တော် စက္ကူဘူးထဲက နွားနို့ကို သောက်နေတုန်း ဓာတ်ဘူးထဲက ကော်ဖီကို ခွက်ထဲ ထည့်သောက်နေတယ်။

“ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ဘာတွေ ဖတ်နေလဲ”

“နတ်ဆုမိ ဆိုဆီကီရဲ့ လက်ရာပေါင်းချုပ် ဖတ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ဝတ္ထုတချို့ကို မဖတ်ဖူးဘူး။ ခုလို ပေါင်းချုပ်ဖတ်ရတာ ကောင်းတယ်”

“သူ ရေးသမျှ ဖတ်ရတဲ့အထိတောင် သူ့ကို ကြိုက်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

သူ့လက်ထဲက ခွက်ကနေ ရေဇွေးငွေ့တွေ တက်လာတယ်။ အပြင်မှာ မှောင်ပြီး တိမ်ထူနေတယ်။ မိုးကတော့ တိတ်သွားပြီ။

“ဒီကို ရောက်စက သူ့ရဲ့ ဘယ်ဝတ္ထုကို စဖတ်လဲ”

“သတ္တုတွင်းအလုပ်သမားနဲ့ ဘိန်းပန်းများ နှစ်အုပ်ကို ဖတ်ပြီးပြီ”

“သတ္တုတွင်း အလုပ်သမား”

လို့ အိုရှီးမားက ပြောရင်း အဲဒီစာအုပ်အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားလို့နေတယ်။

“အဲဒီဝတ္ထုက တိုကျို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် သတ္တုတွင်း အလုပ်သမား ဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်း ရေးထားတာ မဟုတ်လား။ အပြင်လောကထဲ ပြန်မသွားခင် သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားတွေနဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ကာလတွေကို ဖြတ်သန်းရပုံ ရေးထားတာ မဟုတ်လား။ ငါ မှတ်မိပြီ၊ ဝတ္ထုက သိပ်မရှည်ဘူး။ ငါ ဖတ်တာ ကြာလှပြီ။ ဇာတ်လမ်းက ဆိုဆီကီရဲ့ ပုံစံ အတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရေးဟန်ကလည်း သိပ်မချောထားဘူး။ သူ့ရဲ့ စာအုပ်ကောင်း တစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဝတ္ထုမှာ ဘာကို ကြိုက်လဲ”

ဒီဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ကြိုက်တဲ့အကြောင်း စကားလုံးတွေနဲ့ ပြောပြဖို့အတွက် ကျွန်တော် ကျီးကန်းရဲ့ အကူအညီ လိုတယ်။ သူ ဘယ်နေရာ ရောက်နေလဲ။ ရောက်ရာနေရာ ကနေ ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး သူ့ရဲ့ အတောင်ပံတွေ ကားရင်း ကျွန်တော့်ကို စကားလုံး ရှာပေးမှ ရမယ်။

“အဓိက ဇာတ်ကောင်ဟာ ချမ်းသာတဲ့ မိသားစုကနေ ဆင်းသက်လာတယ်။ အဆင်မပြေတဲ့ အချစ်ရေးတစ်ခု ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ သူ လျှောက်သွားနေရင်း လူလည်ကျတဲ့ ဇာတ်ကောင်နဲ့ တွေ့တယ်။ သူ့ကို မိုင်းတွင်းမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။ အဲဒီလူကိုယ်တိုင်ကလည်း အရှိမိုင်းတွင်းမှာ လုပ်နေတာ ဆိုတော့ သူ့နောက်ကို လိုက်သွားခဲ့တယ်။ သူ မြေအောက်အနက်ကြီးတွေထဲ ဆင်းပြီး သူ မျှော်လင့်မထားနိုင်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ရခဲ့တယ်။ အပြစ်မဲ့တဲ့ သူဌေးသားလေးဟာ ဆန်ကုန်မြေလေး လူပေါ့လူသွမ်းတွေနဲ့ တွေ့ဆုံ ကျင်လည်ခဲ့တယ်”

ကျွန်တော် နွားနို့ကို သောက်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောချင်တာတွေကို စုစည်းလိုက်တယ်။ ကျီးကန်း မလာခင် နည်းနည်းကြာသွားတယ်။ အိုရှီးမားက စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ပါတယ်။

“မိုင်းတွင်းမှာ သေရေး ရှင်ရေး အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ သူ ရင်ဆိုင်ရတယ်။ နောက်ဆုံး တော့ သူ လာခဲ့တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဆီကိုပဲ ပြန်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားစေတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ၊ ဘဝအပေါ်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းပေါ် မေးခွန်းထုတ်တာတွေ ဖြစ်စေတဲ့ တွေးခေါ်မှုတွေလည်း မပါခဲ့ဘူး။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရဘူး။ သူ ရင့်ကျက်သွားတဲ့ အကြောင်းလည်း မပါဘူး။ အဲဒီစာအုပ် ကို ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ ထူးခြားတဲ့ ခံစားမှုကို ဖြစ်စေတယ်။ အဲဒါကပဲ ဆိုဆီကီ လိုချင်တာလား မသိဘူး။ ဒီစာအုပ် ဖတ်ပြီး ဘာရသွားလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော် မရှင်းပြတတ်ဘူး”

“သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားဟာ ဆိုဆီကီရဲ့ ဆန်ရှိရို၊ ခေတ်ပေါ် ဘိုင်ဒန်ရိုမန်လို့ ခေါ်တဲ့ ဇာတ်ကောင်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုပြတဲ့ ဝတ္ထုမျိုးတွေနဲ့ ကွဲတယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ အစ်ကို ပြောတာ ဟုတ်မှာပါ။ ဆန်ရှိရို ဆိုလည်း ဝတ္ထု ထဲမှာ ကြီးပြင်းလာတာပဲလေ။ အခက်အခဲတွေနဲ့ တွေ့မယ်။ အကြောင်းအရာတွေကို စဉ်းစားမယ်။ အတားအဆီးတွေကို ကျော်လွှားမယ်။ ဒါပေမဲ့ သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားထဲက ဇာတ်ကောင်က တော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်လာတာကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ လက်ခံလိုက်တယ်။ မကြာခဏ ဆိုသလို သူ့ရဲ့ သဘောထားတွေ ဝင်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုမှ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မရှိဘူး။ သူ့ရဲ့ အချစ်ရေး အကြောင်းကိုပဲ တွေးတွေးနေတယ်။ သူ မိုင်းတွင်းကနေ ပြန်ထွက်တော့လည်း လွယ်လွယ်လေးပဲ။ သူ ဝင်ခဲ့တုန်းကလိုပဲ။ သူကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လုပ်လိုက်တယ် ဆိုတာမျိုး မရှိဘူး။ သူဟာ လုံးဝ အပြုခံပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်ဘဝမှာ လူတွေဟာ အဲဒီလိုပဲလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူး”

“မင်းကိုယ်မင်း သတ္တုတွင်း လုပ်သား စာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင်လို့ ထင်နေ တာလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် အဲဒီလို တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ဒါပေမဲ့ လူတွေဟာ တစ်ခုခုကို ကပ်ငြိနေဖို့တော့ လိုတယ်”

လို့ အိုရှီးမားက ပြောတယ်။

“လူတွေ လိုအပ်တယ်။ မင်းလည်း ထို့အတူပဲ။ မင်းကိုယ်တိုင် နားမလည်ဘဲ ငြိတွယ်သွားတာမျိုး။ ဂိုထေး ပြောသလိုပေါ့၊ အရာရာဟာ တင်စားချက်တွေပဲ”

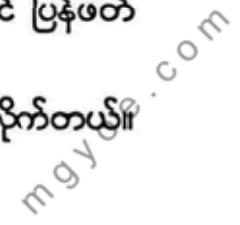
ကျွန်တော် သူ ပြောတာကို ခဏ စဉ်းစားလိုက်တယ်။

အိုရှီးမားက ကော်ဖီတစ်ကျိုက် သောက်လိုက်တယ်။

“ဘာပဲပြောပြောပါ။ သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားက စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း အိမ်ပြေးတွေပဲ မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခေါက်တောင် ပြန်ဖတ် ချင်လာပြီ”

ဆင်းဒဝစ်ချ်ကို ကုန်အောင်စားပြီး နားနိုးဘူးကိုညှစ်၊ အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

“အိုရှီးမား” လို့ ကျွန်တော် တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ပြီးတော့ ပြောလိုက်တယ်။



“ကျွန်တော် အကူအညီတောင်းစရာတစ်ခုရှိလို့။ ကျွန်တော့်မှာ အကြံဉာဏ် တောင်းစရာ ဆိုလို့ အစ်ကိုပဲ ရှိပါတယ်”

သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြီး မေးပါဆိုတဲ့ ပုံစံ လုပ်ပြတယ်။

“ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဇာတ်လမ်းရှည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီည အိပ်စရာ နေရာ မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အိပ်ရာအိတ် ပါပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အိပ်ရာတွေ ဘာတွေ မလိုပါဘူး။ ခေါင်းပေါ်မှာ အမိုးတစ်ခုရှိရင် ရပါပြီ။ အဲဒီလိုချိုး ကျွန်တော် နေလို့ရမယ့် နေရာတစ်ခုခု ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနိုင်မလား”

“မင်းက ဟိုတယ်တွေ၊ အင်းတွေမှာ မနေချင်တော့ဘူး ထင်တယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

“ငွေကြေး ထည့်တွက်ဖို့ လိုလာလို့ပါ။ သိပ်ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး ငွေကြေး ချို့တဲ့ သွားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ရဲအဖွဲ့ရဲ သက်ငယ်ဌာနတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“အင်း”

အိုရိုးမားဟာ သေချာစဉ်းစားပြီးတဲ့နောက် ပြောတယ်။

“မင်း ဒီနေရာမှာ နေလို့ရတယ်”

“စာကြည့်တိုက်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ စာကြည့်တိုက်မှာ အမိုးရှိတယ်။ အခန်းလွတ်လည်း ရှိတယ်။ ညဘက် ဘယ်သူမှ မနေဘူး”

“အဲဒီလို နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရပါတယ်။ ငါတို့ နည်းနည်းတော့ ကြိုတင်စီစဉ်ရမှာပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိဘူး။ ငါ စီစဉ်လို့ရပါတယ်”

“ဘယ်လို စီစဉ်မှာလဲ”

“မင်းဟာ စာအုပ်ကောင်းတွေ ဖတ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လေ့လာမှု လုပ်နေတာ မဟုတ်လား။ မင်း ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်မှု ရှိပြီး အမှီအခိုကင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ မင်းဟာ စည်းကမ်းရှိပြီး စိတ်စွမ်းအင်မြင့်တဲ့ ဘဝကို ထူထောင်နေတဲ့လူပဲ။ ဆိုလိုချင်တာက စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ အစာအိမ်ကိုတောင် ချုံ့နေတာ မဟုတ်လား။ ငါ မစွဲဆာအိက်နဲ့ စကား သွားပြောမယ်။ မင်းကို ငါ့လက်ထောက်အဖြစ် ခန့်ပြီး ဒီစာကြည့်တိုက်ထဲမှာ နေခွင့်ရအောင် ပြောလိုက်မယ်”

“ကျွန်တော့်ကို လက်ထောက်အဖြစ် တကယ် ခန့်ချင်လို့လား”

“မင်း လုပ်စရာ သိပ်မများပါဘူး”

လို့ အိုရိုးမားက ပြောတယ်။

“အခြေခံအားဖြင့် စာကြည့်တိုက် အဖွင့် အပိတ် ကူညီရမယ်။ ကွန်ပျူတာတွေ၊ ပစ္စည်းတွေကို အကြီးစား ဆေးကြောစရာတွေ လုပ်ဖို့ လိုမယ်ဆိုရင် ပရော်ဖက်ရှင်နယ်တွေကိုပဲ ငှားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီကိစ္စမရှိရင် တခြား ကြီးကြီးမားမား လုပ်စရာ မရှိပါဘူး။ မင်း ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာ ကြိုက်တဲ့စာအုပ် ဖတ်နေရုံပဲ၊ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတာပေါ့”
 ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။
 “မစ္စဆာအိကီက လက်ခံပါ့မလား။ ကျွန်တော့်အသက် ၁၅ နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ။
 ပြီးတော့ အိမ်ပြေး။ အဲဒါတွေကို သူမှ မသိတာ”
 “ဒါပေမဲ့ မစ္စ ဆာအိကီက... ဘယ်လို ပြောရမလဲ”
 လို့ ပြောရင်း အိုရီးမားဟာ သင့်တော်မယ့် စကားလုံး ရှာရင်း ခေတ္တ ရပ်နေတယ်။
 “သူများနဲ့ မတူဘူး”
 “မတူဘူး”
 “သူက သူများတွေနဲ့ မတူတဲ့အမြင် ရှိတယ်”
 ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။
 မတူတဲ့ အမြင်တဲ့။ ဘာကို ပြောတာလဲ။
 “ဆိုလိုတာက သူဟာ ပုံမှန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့လား”
 အိုရီးမားက ခေါင်းကို ခါလိုက်တယ်။
 “ငါ ဆိုလိုချင်တာ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ပုံမှန်မဟုတ်တာကို ပြောရင်တော့ အဲဒါ
 ငါပဲ။ သူက အစဉ်အလာတိုင်း လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေနဲ့ ကွဲပြားတယ်”
 ကွဲပြားတာနဲ့ ပုံမှန်မဟုတ်တာ ဆိုတဲ့ စကားလုံးနှစ်ခုကြားက ခြားနားမှုကို ကျွန်တော်
 တွေးနေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် မေးခွန်း ထပ်မမေးတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ခု
 လောလောဆယ်ပေါ့။
 အိုရီးမားက ခဏရပ်ပြီးတော့ ပြောတယ်။
 “ဒီည ဒီမှာ နေဖို့ကတော့ ပြဿနာရှိတယ်။ ဒီတော့ ငါ မင်းကို တစ်နေရာကို
 ခေါ်သွားမယ်။ ငါ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပြီးတဲ့အထိ နှစ်ရက်လောက် အဲဒီမှာနေလို့ ရတယ်။
 အဆင်ပြေရဲ့လား။ အဲဒီနေရာက နည်းနည်းတော့ဝေးတယ်”
 “ကိစ္စ မရှိပါဘူး”
 လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။
 “စာကြည့်တိုက်က ညနေ ငါးနာရီဆို ပိတ်တယ်။ ငါ လုပ်စရာရှိတာတွေ ပြီးအောင်
 လုပ်ရမှာဆိုတော့ ညနေ ၅ နာရီခွဲလောက် ဒီက ထွက်ကြမယ်။ ငါ မင်းကို အဲဒီနေရာအထိ
 ကားနဲ့ လိုက်ပို့မယ်။ အဲဒီမှာ ဘယ်သူမှ မနေဘူး။ ဘာမှတော့ မပူနဲ့။ အမိုး ရှိပါတယ်”
 “ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်”
 “အဲဒီရောက်မှ ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါ။ မင်း ထင်သလောက် ကောင်းချင်မှ ကောင်းမှာ
 မို့လို့ပါ”



ကျွန်တော် စာဖတ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဖတ်လက်စ ဘိန်းပန်းများ
 ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ပြန်ဖတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က စာဖတ်မြန်တဲ့ လူတစ်ယောက်တော့
 မဟုတ်ပါဘူး။ စာကြောင်း တစ်ကြောင်းချင်းစီကို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ရေးဟန်ကို တစ်စုံစီမုံ

ဖတ်ရတာကို ကြိုက်တဲ့ လူစားမျိုးပါ။ ရေးထားတာတွေကို မကြိုက်ဘူး ဆိုရင်တော့ စာအုပ် ပြီးအောင်တောင် မဖတ်တော့ဘူး။ ညနေ ငါးနာရီမထိုးခင် စာအုပ်ဖတ်တာ ပြီးသွားတယ်။ စာအုပ်ကို စာအုပ်စင်မှာ ပြန်ထားလိုက်တယ်။ မျက်လုံးပိတ်ပြီး မနေ့ညက ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ ဆိုတာကို ပြန်စဉ်းစားတယ်။ ဆာကူရာ အကြောင်းပေါ့။ သူ့ရဲ့ အခန်းအကြောင်း။ သူ ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာနဲ့ အလှည့်အပြောင်း၊ အချိုးအကွေ့တွေ များစွာနဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဖြစ်သွားသလိုပေါ့။

၅ နာရီခွဲတော့ စာကြည့်တိုက်ရှေ့မှာ အိုရှိုးမားကို ရပ်စောင့်နေလိုက်တယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို စာကြည့်တိုက်နောက်က ကားပါကင်ကို ခေါ်သွားပြီး အစိမ်းရောင် စပေါ့ကားထဲ ဝင်လိုက်တယ်တယ်။ မာဒေါ မီယာတာကားက ခပ်ဝပ်ဝပ်လေးရယ်။ ကျောပိုးအိတ်က ကြီးနေတော့ ကားတံခါးနဲ့ ချည်ထားလိုက်ရတယ်။

“အကြာကြီး မောင်းရမှာ။ လမ်းမှာပဲ ညစာစားကြတာပေါ့”
လို့ အိုရှိုးမားက ပြောတယ်။ သူ သော့ကို လှည့်လိုက်ပြီး ကားစမောင်းတယ်။
“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားရမှာလဲ”
“ကိုချိုကို၊ အဲဒီကို ရောက်ဖူးလား”
ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။
“ဘယ်လောက်ခေးလဲ”
“နှစ်နာရီခွဲလောက် မောင်းရလိမ့်မယ်။ တောင်ဘက် တောင်တန်းတွေ အပေါ်”
“ဝေးလို့ အဆင်ပြေရဲ့လား”
“ရပါတယ်၊ ကားထဲမှာ ဆီအပြည့် ရှိပါတယ်”

ညနေစောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ မြို့ထဲ လမ်းတွေပေါ် လျှောက်လို့နေကြတယ်။ နောက်တော့ တောင်ဘက် ဟိုင်းဝေးလမ်းကို ချိုးချလိုက်တယ်။ အိုရှိုးမားဟာ ကားကို ချောချောမွေ့မွေ့ မောင်းရင်း တခြားကားတွေကို ဂီယာမချိန်းပါဘဲ ကျော်လွှားလို့ နေတယ်။ အင်ဂျင်သံက ပြောင်းလို့နေတယ်။ သူ ဂီယာချိန်းတဲ့အခါမှာတော့ ကားက မိုင်ကိုးဆယ်ကို ကျော်လာတယ်။

“ဒီကားကို သေချာ သ ထားတာ။ ရိုးရိုး မီယာတာကားတွေနဲ့ မတူဘူး။ မင်း ကားအကြောင်း သိလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။ ကားအကြောင်း ဆိုတာ ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်တဲ့ အရာ မဟုတ်ဘူး။

“ကားမောင်းရတာ ကြိုက်လား”
“ဆရာဝန်က ငါ့ကို အန္တရာယ်ရှိတဲ့ အားကစားနည်း တစ်ခုမှ မလုပ်ခိုင်းဘူး။ ဒီတော့ ငါ ကားပဲ မောင်းတယ်။ အစားထိုး အားကစားပေါ့”
“ကျန်းမာရေး တစ်ခုခု ဖြစ်လို့လား”
“ဆေးပညာ အဆီအဆီတိုင်း ပြောရရင် အရှည်ကြီးပဲ။ သွေးမတိတ်တဲ့ ရောဂါမျိုးပဲ။ အဲဒီရောဂါအကြောင်း သိလား”

လို့ အိုရှိုးမားက ပြောတယ်။

“သိတယ် ထင်တာပဲ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို ဇီဝဗေဒအတန်းမှာ သင်ခဲ့ဖူးတယ်။

“သွေးစထွက်ရင် တော်ရုံနဲ့ မတိတ်တော့ဘူး။ အဲဒါက မျိုးဗီဇနဲ့ ဆိုင်တယ်။ သွေးက မခဲဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါတွေက သွေးမတိတ်တဲ့ ရောဂါတွေပဲ။ ငါ ဖြစ်တဲ့ ရောဂါက ရှားပါးတဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးပဲ။ ဆိုးရွားပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါ မဟုတ်ပေမယ့် ဒဏ်ရာ မရအောင် ငါ သတိထားရတယ်။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ခေတ်မှာ သွေး လိုအပ်သလောက် မရတဲ့ ပြဿနာတွေ ဆေးရုံတွေမှာ ဖြစ်နေတယ်။ အေအိုင်ဒီအက်စ်လို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သေရမယ့် အဖြစ်မျိုးနဲ့တော့ ငါ ကြုံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ လိုအပ်ရင် ရနိုင်အောင်လို့ စိတ်ချရတဲ့သွေး ရဖို့ မြို့ထဲမှာ ငါ ချိတ်ထားရတယ်။ ငါ့ရောဂါကြောင့် ခရီးရှည် မသွားဘူး။ ဟီရိုရှီးမားဆေးရုံမှာ ဆေးသွားစစ် တာကလွဲလို့ ငါ ခရီးဝေးဝေး မသွားတတ်ဘူး။ ခရီးဝေးဝေး မသွားသလို အားကစားလည်း လုပ်လို့မရဘူး။ မီးဖိုချောင်သုံးစားကို ကိုင်လို့ မရဘူး။ ချက်ပြုတ်စားဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါက ရှက်စရာပဲ”

“ကားမောင်းတာလည်း စွန့်စားမှုများတဲ့ အားကစားပဲ မဟုတ်လား”

လို့ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီစွန့်စားမှုကတော့ တစ်မျိုးပါ။ ကားမောင်းတိုင်း မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် ငါ မောင်းတယ်။ ကားမောင်းတာ မြန်လွန်းလို့ အက်ဆီးဒင့် တစ်ခုခု ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ငါက လက်ပြတ်တာလောက်နဲ့ အဆုံးသတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် သွေးတွေ အများကြီး ထွက်ရင်တော့ ဒါဟာ သွေးမတိတ်တဲ့ ရောဂါရှိသူနဲ့ ဘာမှ မခြားတော့ဘူးလေ။ အသက်ရှင် နိုင်မယ့် ရာခိုင်နှုန်းက တူတူပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သွေးမတိတ်ရောဂါတွေ ဘာတွေကို စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ဘူးလေ။ နောင်တရစရာ မလိုဘဲ ပျော်ပျော်ကြီး သေလို့ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စိတ်မပူပါနဲ့ကွ” လို့ အိုရှီးမားက ရယ်ရင်းပြောတယ်။

“ငါ အက်ဆီးဒင့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါက ကားမောင်းရင် သတိကြီးပါတယ်။ ငါ့ကားကိုလည်း အကောင်းဆုံးအနေအထား ဖြစ်အောင် ထားထားတတ်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ငါက သေမယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ သေချင်တဲ့ လူမျိုးပါ။ ငါ သေရင် တခြားတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားဖို့လည်း လုံးဝ ဆန္ဒ မရှိဘူး။ တစ်ယောက်တည်း သွားမှာ”



ကျွန်တော်တို့ ကားနားလို့ရတဲ့ နေရာမှာ ရှိတဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ကြက်သားဟင်းနဲ့ အရွက်သုပ်၊ သူက ပင်လယ်စာဟင်းနဲ့ အရွက်သုပ်စားတယ်။ အစာအိမ်ထဲကို တစ်ခုခု ဖြည့်ရတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ လို့ပြောလိုရတယ်။ ကျသင့်ငွေကို အိုရှီးမား ရှင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ် ပြန်တက်ခဲ့တယ်။ မှောင်နေပြီ။ သူ့မှာ လီဗာကို ခြေနဲ့စနင်းတာနဲ့ အရှိန်ပြ မြားတံဟာ တရိပ်ရိပ်တက်လို့ လာခဲ့တယ်။

“ငါ သီချင်းဖွင့်ရင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မလား”

လို့ အိုရီးမားက မေးတယ်။

“မဖြစ်ပါဘူး” လို့ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေတယ်။

သူ စီဒီဖွင့်တဲ့ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ ကလပ်စီကယ် စန္ဒရားသံ ထွက်လို့လာတယ်။ ကျွန်တော် ခဏနားထောင်လိုက်ပြီး ဘယ်သူ့လက်ရာလဲလို့ တွေးနေမိတယ်။ ဒါက ဘီသိုဗင် မဟုတ်သလို ရှူးမန်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ တခြား တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

“ရှူးဘတ်လား” လို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“ခန့်မှန်းတာ ကောင်းသားပဲ”

လို့ သူ ပြန်ဖြေတယ်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်က စတီယာရင်ကို ဆယ်နာရီ ဆယ်မိနစ် အနေအထားတိုင်း ကိုင်လို့ ထားတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းငဲ့ကြည့်ပြီး-

“ရှူးဘတ် ကြိုက်လား” လို့ မေးတယ်။

“ကြိုက်လှတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“ငါကောင်းမောင်းရင် ရှူးဘတ်ရဲ့ ပီယာနိုဆိုနာတာကို အသံကျယ်ကြီး ဖွင့်ပြီး နားထောင်လေ့ရှိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ သိလား”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး”

“ရှူးဘတ်ရဲ့ ပီယာနို ဆိုနာတာ လက်သံဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အခက်ခဲဆုံး လက်ရာ တစ်ခုပဲ။ ဆိုနာတာ တစ်ခုလုံးနီးပါးကို D မေဂျာထားပြီး တီးထားလို့ပဲ။ ကျွမ်းကျင်ကျင်ကျင် တီးနိုင်ဖို့ တော်တော် ခက်တယ်။ တချို့ စန္ဒရားဆရာတွေက အရွေ့ တစ်ခု၊ နှစ်ခုလောက်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လေးခုကို ညီညီညာညာ တီးထားတာကို နားထောင် လိုက်ရင်တော့ တခြားဟာတွေက မတိုးတော့ ဘူး။ နာမည်ကျော် စန္ဒရားတော်တော်များများဟာ ဒီစိန်ခေါ်မှုဆီ ရောက်လာကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခု လိုနေသလို အမြဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒီလို ရသွားပြီးလို့ ပြောနိုင်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ၊ သိလား”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆိုနာတာ ကိုယ့်ကိုက ဘယ်တော့မှ မပြည့်စုံနိုင်တဲ့သဘော ရှိလို့ပဲ။ ရောဘတ်ရှူးမန်းကတော့ ရှူးဘတ်ရဲ့ ဆိုနာတာလက်ရာကို ‘ကောင်းကင်ဘုံတမျှ ငြီးငွေ့ဖွယ်’ လို့ ချီးကျူးထားတယ်”

“ဖွဲ့ထားတာကိုက မပြည့်မစုံ ဖြစ်တာကို စန္ဒရားဆရာ အများစုက ဘာဖြစ်လို့ ကျွမ်းကျင်အဆင့်ရောက်အောင် လိုက်တီးနေကြတာလဲ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ”

လို့ အိုရီးမားက မေးတယ်။ ဂီတသံကို ခဏရပ်ထားရင်း တိတ်ဆိတ်လို့နေတယ်။

“ဒီအကြောင်းကို ငါ ကောင်းကောင်းတော့ မရှင်းပြနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြီးပြည့်စုံအောင် မကောင်းမွန်တဲ့ လက်ရာတွေဟာ သူ့အလှနဲ့သူ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ အဲဒီ လက်ရာကို နှစ်သက်တဲ့ လူတချို့ ရှိတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် မင်း ဆိုဆီကီရဲ့ သတ္တုတွင်း အလုပ်သမား စာအုပ်ကို ကြိုက်သလိုပေါ့။ ကိုကိုရိုနဲ့ ဆန်ရှိရိုလို နားလည်ရလွယ်တဲ့ ဝတ္ထုတွေ ထက် ပိုကြိုက်တယ် မဟုတ်လား။ မင်းရဲ့ နှလုံးသား တစ်ခုခု ထိရှာသွားတာကို မင်း ခံစား

mg y o e . c o m

လိုက်ရတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီလက်ရာက မင်းကို ရှာတွေ့သွားတယ်။ ရှူးဘတ်ရဲ့ D major ဆိုနာတာကလည်း အဲဒီလိုပဲ”

“မေးခွန်းကို ပြန်ကောက်ရရင် ဘာဖြစ်လို့ ရှူးဘတ်ရဲ့ ဆိုနာတာကို နားထောင်တာလဲ။ အထူးသဖြင့် ကားမောင်းနေတဲ့ အချိန်မှာပေါ့”

“မင်းကိုယ်တိုင် ရှူးဘတ်ရဲ့ ဒီဆိုနာတာကို တီးမယ်ဆိုရင် အဲဒါ အနုပညာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရှူးမန်း ပြောသလို တအားရှည်လျားပြီး သဘာဝအလှကို ဖော်ကျူးလွန်း တယ်။ နည်းပညာပိုင်းအရ တအားရိုးစင်းတယ်။ ဒီအတိုင်း တီးရင် ပြားချပ်ပြီး အရသာမဲ့နေ တယ်။ ဖုန်မှုန့်တွေ အလိမ်းလိမ်း တက်နေတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုလိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဒါကို တီးကြတဲ့ စန္ဒရားဆရာတိုင်းဟာ သူတို့ရဲ့ အထူးဖြည့်စွက်ချက်တွေကို ထည့်တီးတတ်ကြ တယ်။ ဒီမှာပဲ ကြည့်တီးတဲ့လူက အသံ အနိမ့်၊ အမြင့်တွေ ထည့်ထားတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုမှ တီးရတာ အဆင်မပြေဘူး။ သူတို့ သတိထားပြီး ဖြည့်စွက်ချက်တွေ လုပ်ရတယ်။ ဂရုမစိုက်ရင် တလွဲတွေ ဖြစ်ရောပဲ။ အပိုတစ်ခုခုက မလိုက်ဖက်ရင် မူရင်းလက်ရာက ပစ်ရရော။ ပြီးတော့ ရှူးဘတ်ရဲ့ ဂီတလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီဆိုနာတာကို တီးတဲ့ စန္ဒရားဆရာတိုင်း အဲဒီ ဝိရောဓိတွေနဲ့ တွေ့ရတယ်”

သူ ဂီတကို နားထောင်ရင်း တေးသွားကို ရေရွတ်တယ်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောတယ်။

“အဲဒါကြောင့် ကားမောင်းရင်း ရှူးဘတ် နားထောင်ရတာကို ကြိုက်တာ။ ငါ ပြောခဲ့သလိုပဲ ဘယ်လိုတီးတီး မပြည့်မစုံ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလို အနုပညာအရ မပြည့်မစုံ ဖြစ် တာဟာ လူကို သတိရှိနေစေတယ်။ တကယ်ပြီးပြည့်စုံပြီး ကောင်းမွန်တဲ့ ဂီတလက်ရာတစ်ခုခုကို နားထောင်မိမယ် ဆိုရင် ငါ မျက်စိမှိတ်ပြီး နားထောင်ချင်စိတ် ပေါက်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆို ငါ တန်းသေမှာပဲ။ D major ကို နားထောင်တော့ လူသားတွေရဲ့ တတ်စွမ်းနိုင်သလောက်ပဲရှိတဲ့ အကန့်အသတ်ကို နားလည်မိတယ်။ မပြီးပြည့်စုံမှုက အကန့်အသတ်မဲ့ တည်ရှိတယ် ဆိုတာရော ပေါ့။ ငါ့အနေနဲ့တော့ ဒါက အားပေးမှု ဖြစ်စေတယ်။ ငါ ဆိုလိုချင်တာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဆိုပါတော့”

“ဆောရီးပဲ၊ ငါ မင်းကို ဒီအကြောင်းတွေ အများကြီး ပြောမိတယ်”

လို့ အိုရီးမားက ပြောတယ်။

“မပြီးပြည့်စုံမှုဟာ ဒီဂရီ အမျိုးမျိုးနဲ့ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“သေချာတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ဒီဆိုနာတာထဲမှာ ဘယ်အပိုင်းကို အကြိုက်ဆုံးလဲ”

“ဒီမေးခွန်းကလည်း ခက်တဲ့ မေးခွန်းပဲ”

လို့ ပြောရင်း အိုရီးမားဟာ ခဏ စဉ်းစားလို့နေတယ်။ သူ ကားကို ဘေးလမ်းကို အမြန်ဆွဲချလိုက်စဉ်မှာ ၁၈ ဘီး အအေးခန်းကားကြီး ဖြတ်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ ခုနက လမ်းကို ပြန်တက်လိုက်တယ်။

“မင်းကို ခြောက်ချင်လို့ လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အစိမ်းရောင် ဖိယာတာ ကားဟာ ဟိုင်းဝေး လမ်းပေါ်မှာ မြင်ရခဲတဲ့ ကားတစ်မျိုးပဲ။ သိပ်ပြီးတော့ ထင်ထင်ရှားရှား

